

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

Кръстът
на Мориган

НОРА РОБЪРТС

КРЪСТЪТ НА МОРИГАН

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

„Кръстът на Мориган“ е първата книга от новата трилогия „Кръгът“ от Нора Робъртс.

Всичко тече, всичко се променя, но не и вечната борба между Доброто и Злото. С помощта на портал във времето Хойт Маккийни от далечната 1128 година се пренася в съвременен Ню Йорк. Той е дошъл за помощта на своя брат Кийън срещу могъщата кралица на вампирите Лилит, чиято цел е да завладее света. Кийън приема предизвикателството. Към тях се присъединява неустойимо красивата Глена. Те са само част от Кръга, призван да спаси света от Лилит и последователите ѝ. Всеки един от кръга е надарен с уникални способности, необходими за да победят. Останалите трима сами ще ги намерят, ала докато се готвят за трудната битка, между харизматичния Хойт и огнената Глена пламва любов, по-силна от магия...

На братята ми — Джим, Бъз, Дон и Бил

„Само смелите постигат справедливост.“
Драйдън

*„Приключвай, господарке, че иде залез и ще
настъпи нощ.“*

Шекспир

ПРОЛОГ

Дъждът го накара да си спомни приказката. Струите блъскаха по прозорците, вятърът брулеше покривите и страховитият му дъх проникваше през праговете.

Измъчваха го болки в ставите от влагата, въпреки че седеше до огъня. Старостта го обсебваше все повече в дългите дъждовни нощи на есента и той знаеше, че ще му бъде още по-тежко в мрачните зимни дни, които щяха да се занижат.

Децата се бяха събрали, сгушени едно до друго на пода или по две-три на стол. Лицата им сияеха срещу него в очакване на приказката, която им бе обещал, за да прогони скуката в сивия ден.

Не смяташе да им разказва точно тази, защото някои от тях все още бяха твърде малки. Тази приказка съвсем не бе красива. Но дъждът упорито му нашепваше още неизречените думи.

Дори сладкодумен разказвач като него не можеше да не се вслуша.

— Знам една приказка — започна той и няколко деца нетърпеливо се раздвижиха. — В нея има смелост и страх, кръв и смърт. Тя разказва за най-важните неща в живота. За любовта и загубата.

— В нея има ли чудовища? — попита едно от най-малките деца, момиченце със сини очи, ококорени по-скоро от радост, отколкото от уплаха.

— Винаги има чудовища — отвърна старецът. — Както и мъже, които стават техни съюзници, и други, които се борят срещу тях.

— И жени! — извика едно по-голямо момиченце и го накара да се усмихне.

— И жени. Смели и честни, и коварни измамници. В живота си съм срещал всякакви. А приказката, която ще ви разкажа, е много стара. Тя може да започне по различен начин, но краят е един и същ.

Докато вятърът свиреше, старецът повдигна чашата си, за да накваси гърлото си. Огънят запраця и към лицето му полетяха искри

— като позлатени пръски кръв.

— Приказката започва така: В последните дни от разгара на лятото под черното небе, раздирано от сини светкавици, магьосника стоеше на висока скала, надвесена над яростно бушуващото море.

ПЪРВА ГЛАВА

Ейре, регион Кери

1128 година

У него се надигаше буря, черна и злокобна като онази, която бушуваше в морето. Тя караше кръвта му да кипи, вилнееше във въздуха и го разтърсваше отвътре и отвън, докато стоеше на хлъзгавата от дъжда скала.

Неговата буря се наричаше скръб.

Скръб бе това, което просветваше в очите му, яркосини като светкавиците над него. Яростта, породена от нея, струеше от върховете на пръстите му като пурпурни мълнии, които раздираха въздуха с хиляди топовни изстрели.

Вдигна високо жезъла си и със силен глас изрече магическо заклинание. Червените мълнии на гнева му и синята ярост на бурята се сблъскваха над него в страховита битка, която накара всичко живо наоколо да се изпокрие в къщи и пещери. Хората залостваха врати и прозорци и събираха децата около себе си, отправяйки трескави молитви към своите богове.

Дори феите тръпнеха в приказните си убежища.

Скалите зазвъняха, морската вода стана черна като гърлото на ада, а той продължаваше да трепери от мъка и гняв. Дъждът, който се сипеше от раненото небе, потече червен като кръв, закипя и плъзна като пламъци по земята и морето — и въздухът се изпълни със задушливия му мирис.

По-късно, за вечни времена, това щеше да се нарича Нощта на скръбта. Така я назоваваха онези, които дръзваха да заговорят за нея и да разказват за магьосника, застанал на края на скалата, под кървавия дъжд, който попиваше в дългата му мантия и се стичаше по издълженото му лице като сълзите на смъртта, докато той отправяше предизвикателство към рая и ада.

Казваше се Хойт и бе от фамилията Маккийни, за които се говореше, че са потомци на Мориган, кралица — фея и богиня.

Притежаваше огромна сила, но все още бе твърде млад. Сега я излъчваше с такава страст, че не оставяше място за предпазливост, чувство за дълг или светлина. Тя бе неговият меч и копие.

Това, което призоваваше в страховитата буря, бе смъртта.

Когато вятърът засвири, той се завъртя и застана с гръб към морската стихия. Онази, която бе призовал, стоеше на хълма. На лицето ѝ — някога лице на жена — се появи усмивка. Красотата ѝ бе несравнима — и леденостудена. Очите ѝ бяха нежносини, устните — като венчелистчета на роза, кожата — бяла като мляко. Когато заговори, сякаш зазвуча музика. С този глас морската сирена бе подмамила безброй мъже, обречени от мига, в който го чуеха.

— Бързаш да ме намериш? За какво си толкова нетърпелив, Маккийни, за целувката ми ли?

— Ти ли си това, което е погубило брат ми?

— Смъртта е... — въпреки дъжда, отметна качулката си назад — ... сложно нещо. Твърде млад си, за да разбереш благодатта ѝ. Дадох му нещо, което е незаменим дар, ценен и могъщ.

— Ти го обрече на вечен мрак.

— О! — махна с ръка във въздуха. — Това е малка цена за вечността. Сега светът е в негови ръце. Той има всичко, каквото пожелае. Знае повече, отколкото можеш да си представиш. Вече ми принадлежи, както никога не е принадлежал на теб.

— Ти си зъл демон, кръвта му още капе от ръцете ти. Кълна се в богинята, че ще те унищожа.

Смехът ѝ бе звънлив като на дете, получило обещание за мечтан подарък.

— От ръцете ми — в гърлото ми. Както и моята — в неговото. Сега той е като мен — дете на нощта и сенките. Нима искаш да воюваш срещу собствения си брат? Срещу своя близък? — Пълзящата черна мъгла заклокочи и се отдръпна като копринен плащ, когато тя запристъпва през нея. — Долавям мириса на силата ти, на скръбта и любопитството ти. Тук и сега предлагам този дар и на теб. Отново ще бъдеш заедно с брат си, Хойт от рода Маккийни. Ще ти дам смъртта, която е ключът към вечния живот.

Той сниши жезъла си и се загледа в нея през завесата от дъждовни капки.

— Кажи ми името си.

Тя се понесе над мъглата. Червената ѝ мантия се развя зад нея и разкри изкусително издутия от гърдите ѝ стегнат корсаж на бялата ѝ роба. Обзе го неудържима възбуда, макар и да усещаше нечистата ѝ сила.

— Имам толкова много — закачливо каза тя и докосна ръката му с върха на пръста си. Как се бе озовала толкова близо до него? — Искаш да изричаш името ми, докато се сливаш с мен? Да усещаш вкуса ми с устните си, както аз усещам твоя?

Гърлото му бе пресъхнало, пареше. Очите ѝ — сини и нежни — го привличаха, примамваха го да потъне в тях.

— Да. Искам да узная това, което знае брат ми.

Този път смехът ѝ прозвуча някак дрезгаво, като ръмжене на кръвожаден звяр. А крайчецът на нежните ѝ сини очи доби червен оттенък.

— Ревнуваш ли?

Докосна устните му със своите. Бяха леденостудени. И в същото време — толкова съблазнителни! Сърцето му запрепуска в гърдите.

— Искам да видя това, което вижда брат ми. — Обхвана прелестната бяла гърд с ръка, но не усети никакво трепване под дланта си. — Кажи ми името си.

Тя се усмихна и острите ѝ бели зъби заблестяха в страховитата нощ.

— Лилит те приема. Лилит те създава. Силата на твоята кръв ще се слее с моята и ще властваме над този свят, както и над всички останали.

Тръсна глава назад, готова да нанесе удар. Преливащ от скръб и яд, Хойт прониза сърцето ѝ с жезъла си.

Звукът, който се изтръгна от нея, раздра нощта, понесе се през бурята и се сля с нея. Не бе човешки вик, нито дори рев на звяр. Беше демонът погубил брат му, който криеше своето зло зад хладна красота. Който кървеше, както видя той през зиналата рана в гърдите ѝ, без сърцето му да бие.

Отново полетя — с въртене и писъци — когато светкавица разкъса небето. Думите, които той трябваше да изрече, бяха заглушени от ужас, докато тя се въртеше във въздуха и кръвта ѝ капеше, смесвайки се с грозната мъгла.

— Как смееш да използваш нищожната си, жалка магическа сила срещу мен? — Гласът ѝ трепереше от ярост и болка. — Аз съм на този свят от хиляда години.

Закри раната с ръка и тръсна окървавената си длан. Когато пръските достигнаха до рамото на Хойт, разрязаха кожата му като ножове.

— Лилит! Проклинам те! Лилит, прогонвам те от това място. С кръвта си! — Хойт извади изпод мантията си кама и плъзна острието по дланта си. — С кръвта на боговете, която тече в мен, със силата, дадена ми по рождение, аз те прогонвам и проклинам...

Това, което се устреми към него, сякаш изригна от земята и го връхлетя със стихийната сила на яростта. Вкопчени един в друг, те се претърколиха от ръба към стърчащите остри скали. През вълните на болката и страха той видя лицето, което бе отражение на неговото. Някога това бе лицето на брат му.

Хойт усети мириса на смъртта и в кървавочервените животински очи, чийто поглед срещна, видя онова, в което се бе превърнал брат му. Все пак в сърцето му проблесна малък лъч надежда.

— Кийън! Помогни ми да я спра. Все още имаме шанс.

— Виждаш ли колко съм силен? — Кийън сграбчи Хойт за гърлото и го притисна. — Това е само началото. Пред мен е цялата вечност. — Наведе се и облиза кръвта от лицето на Хойт, сякаш бе някаква игра. — Тя те иска за себе си, но аз съм гладен. Толкова гладен! А твоята кръв е и моя все пак.

В мига, в който той оголи зъби и ги впи в гърлото на брат си, Хойт заби камата в тялото му.

Кийън се сгърчи и издаде нечовешки стон. Ужасът и болката пробягаха по лицето му. Докато притискаше раната си, той полетя надолу. За миг Хойт зърна своя брат — такъв, какъвто бе преди. После всичко изчезна, освен свистенето на бурята и плющенето на дъждовните струи.

С мъка запълзя нагоре по скалата. Ръцете му, хлъзгави от кръвта и дъжда, слепешком търсеха нещо, за което да се хванат. Светкавиците озаряваха лицето му, изпито от болка, докато бавно се придвижваше с изранени пръсти. Болката във врата, където се бяха впили зъбите, го изгаряше като огън. Задъхан, най-сетне се вкопчи в ръба.

Ако тя го чакаше горе, беше загубен. Силата му го бе напуснала, изсмукана от ужаса и скръбта. Нямаше нищо друго, освен камата, все още обогрена от кръвта на брат му.

Но когато за сетен път напрегна сили, за да стигне до ръба, когато се обърна по гръб, обливан от неумолимия дъжд, беше сам.

Може би това бе краят. Може би бе изпратил демона обратно в ада и бе обрекъл собствената си плът и кръв на вечни мъки.

Обърна се, успя да застане на четири крака и потръпна от вкуса на пепел, който магията бе оставила в устата му.

Допълзя до жезъла си, подпря се на него и се изправи. Едва дишайки, затътри крака по пътя, който би изминал и със затворени очи. Яростта на бурята бе отслабнала, подобно на неговата и сега валеше кротък дъжд.

Долавяше мирис на домашен уют, на коне и сено, и на тревите, които бе запалил за закрила, оставени да тлеят в огнището. Но там нямаше радост, нямаше празненство.

Докато куцаше към малката си къща, дробовете му свистяха, но усиливащият се вятър заглушаваше стоновете от болка. Знаеше, че ако онова, което бе погубило брат му, го връхлети сега, с него е свършено. Всеки силует, всяка сянка, хвърлена от разлюлените дървета, можеше да донесе смъртта му. И нещо по-ужасно от самата смърт.

Страхът пропълзя по кожата му като зловещи ледени тръпки. Със сетни сили той зашепна заклинания, които бяха по-скоро молитви, отправени към онзи или онова, което би се вслушало в тях.

Конят му се раздвижи под навеса и той усети топлия му дъх. Но Хойт продължи, залитайки, довлече се до вратата и влезе.

Вътре бе топло и във въздуха витаеха магическите слова, които бе изрекъл, преди да тръгне към скалите. Залости вратата, оставяйки следи от своята кръв и от кръвта на Кийън по дъските. „Дали това ще я спре?“, запита се той. Ако преданието казваше истината, тя не можеше да влезе без покана. Не му оставаше друго, освен да вярва в него и в силата на ритуала за закрила, който бе извършил за къщата си и за всичко наоколо.

Остави подгизналата си мантия да се свлече на пода и му се прииска да се просне до нея. Но трябваше да приготви еликсири за изцеление и сила. Щеше да прекара цялата нощ край огъня, очаквайки зората.

Беше направил всичко, което бе по силите му, за родителите си, за сестрите си и техните семейства. Трябваше да вярва, че е достатъчно.

Кийън бе мъртъв и създанието, което се бе явило с неговия образ и силует, бе унищожено. То вече не можеше да им навреди. Но силата, която бе преобработила брат му, можеше да го направи.

Трябваше да им осигури надеждна закрила. И отново да застане срещу жената — демон. Закле се да посвети живота си на нейното унищожение.

Ръцете му — с тънки пръсти и широки длани — трепереха, докато избираше съдове. Ярките му сини очи бяха премрежени от болката в тялото и сърцето. Чувството за вина смазваше плещите му като грамаден къс олово. А в него сякаш се бореха демони.

Не бе спасил брат си. Вместо това го бе проклетел и унищожил, беше се отрекъл от него. Как бе спечелил тази ужасна победа? Кийън винаги го бе превъзхождал по физическа сила. А съществуването, в което се бе превърнал, притежаваше огромна мощ.

Магията му бе прогонила навеки онзи, когото някога бе обичал. Другата му половина бе пламенна и импулсивна, докато самият той често бе мудар и самовглъбен. Повече се интересуваше от своите науки и дарби, отколкото от хората.

Кийън бе този, който обичаше лова, крълците, жените и състезанията.

— Тази негова любов към живота... — промълви Хойт, докато работеше. — Тази негова любов го погуби. Аз унищожих само онова, което го държеше като пленник в тялото на звяр.

Трябваше да вярва в това.

Болката скова гърдите му, докато сваляше туниката си. Вече се появяваха синини, които се разпростираха по кожата му, както скръбта и вината завладяваха сърцето му. „Време е да направя нещо“, каза си той, докато слагаше мехлем. С мъка, изричайки проклетия, все пак успя да пристегне ребрата си. Знаеше, че две от тях са счупени и язденето до дома сутринта ще бъде истинско мъчение.

Взе масло с лечебна сила и се дотътри до огъня. Добави още торф и се разгоряха червени пламъци. Свари чай над тях. После се загърна с одеяло — да поседи, да пийне и да поразмишлява.

Беше роден с дарба и от ранна възраст разумно и прилежно се стараяше да я използва с чест. Дълго и в усамотение той усъвършенстваше изкуството си и се стараяше да узнае всичко за него.

Дарбата на Кийън не бе толкова силна, колкото неговата. Брат му не я ценеше достатъчно. Играеше си с магиите, забавляваше себе си и другите.

Понякога увличаше и Хойт, въпреки неохотата му. Веднъж направиха нещо наистина безразсъдно. Превърнаха едно момче, което бе повалило по-малката им сестра в калта, в ревящо дългоухо магаре.

Как се смя Кийън! Хойт трябваше да работи три дни, плувнал в пот и обзет от паника, за да развали магията, а Кийън не се разтревожи дори за миг.

Той си е магаре по рождение. Просто му дадохме истинския образ, който заслужава.

От дванадесетгодишен Кийън се интересуваше повече от мечове, отколкото от магии. „Еднакво опасни неща“, помисли си Хойт, докато пиеше горчивия чай. Брат му бе безотговорен с магиите и магьосник с меч.

Но накрая нито стоманата, нито магиите успяха да го спасят.

Облегна се назад, премръзнал до кости, въпреки тлеещия торф. В тишината подир заглъхващия тътен на бурята се чуваха ударите на дъждовните капки по покрива и виенето на вятъра в гората около къщата му.

Но тези звуци сякаш не стигаха до него. Той бе останал сам със спомените и угризенията си.

Трябваше да отиде с Кийън в селото онази вечер. Но имаше работа, а и бирата, миризмите и звуците от кръчмите и шумните компании не го привличаха.

Никога не бе пожелавал жена, а Кийън постоянно копнееше за женски ласки.

Но ако бе отишъл тогава, ако бе оставил работата на страна за една-единствена проклета вечер, Кийън щеше да е жив. Жената — демон нямаше да може да ги надвие, ако бяха отишли двамата. Благодарение на дарбата си, той щеше да прозре що за създание е тя, въпреки измамната ѝ хубост.

Кийън нямаше да я последва, ако брат му бе до него. Сега майка им нямаше да скърби. Гробът нямаше да бъде изкопан и погребаният в

него нямаше да се надигне.

Ако имаше силата да върне времето назад, би се отказал от дарбата си, само за да се върне в онзи миг, когато бе предпочел работата пред една вечер с брат си.

— За какво ми е тази дарба сега? Каква полза имам от нея? Да бъда дарен с магическа сила, а да не мога да я използвам, за да спася това, което е най-важно за мен? Проклетата да е дарбата ми! — Запрати чашата си към другия край на малката стая. — Проклети да сте всички богове и феи! Той бе светлина за нас, а вие го обрекохте на мрак.

През целия си живот Хойт вършеше това, за което бе създаден, това, което се очакваше от него. Беше се отказал от стотици малки удоволствия, за да се посвети на своето изкуство. Онези, от които бе получил тази дарба, тази сила, бяха останали безучастни при гибелта на брат му.

Не бе загинал в битка или дори от чистото острие на магията, а чрез неописуемо коварство. Нима това бе отплатата, която бе заслужил за всичко сторено?

Махна с ръка към огъня и пламъците в огнището се надигнаха и заискриха. Разпери ръце и бурята в небето удвои силата си, а вятърът застана сякаш измъчваха жена. Къщата се разтърси под мощния напор на бурята и опънатите кожи на прозорците се разцепиха. В стаята нахлу леден вятър, който повали урните и развя страниците на книгите му. Сред шума, от мрака зазвуча дрезгав смях.

Нито веднъж в живота си не се бе отклонявал от своето призвание. Никога не бе използвал дарбата си, за да навреди на някого, и не се бе докосвал до черна магия.

Може би сега тя щеше да му разкрие отговора. Да му помогне отново да намери брат си. Да се пребори със звяра, зло срещу зло.

Изправи се, потискайки крещящата болка отстрани. Хвърли се към кушетката и протегна ръце към сандъка, който бе заключил с магия. Когато капакът се повдигна, той пристъпи към него и извади книгата, която стоеше затворена там от години.

В нея имаше магии, мрачни и опасни тайнства. Магии, които използваха човешката кръв, човешката болка. Магии за отъмщение и алчност, призоваващи сила, която не зачита никакви клетви, никакви обети.

Почувства топлината ѝ в ръцете си, изкушението, чиито коварни пръсти галеха душата му.

Взemi всичко. Каквото пожелаеш. С какво другите са повече от нас, живите богове, получаващи всичко, което поискат?

Имаме това право! За нас няма правила и прегради.

Затаи дъх при вида на това, което можеше да бъде негово, ако го приеме, ако с две ръце се вкопчи в нещо, което се бе закълел никога да не докосне. Неизмеримо богатство, жени, безгранична власт, вечен живот. Отмъщение.

Трябваше само да изрече думите, да се отрече от светлината и да приеме мрака. Лепкави струйки пот запълзяха по гърба му, докато чуваше шепота на гласове от хиляди векове: *Задръж я! Задръж я! Задръж я!*

Погледът му се премрежи и през мъглата зърна брат си, както го бе намерил в калта край пътя. Кръвта бликаше от раните на врата му, струйки засъхваха край устните му. „Толкова е блед“, помисли си Хойт в просъница. Лицето му бе като восък в онази локва от яркочервена кръв.

Сега очите на Кийън, искрящо сини, изведнъж се отвориха. В тях се четяха болка и ужас. Срещнаха неговите с умоляващ поглед.

— Избави ме. Само ти можеш. Не съм обречен на смърт. Това е по-жестоко от ад, от изтезания. Върни ме. Поне веднъж не мисли за цената. Нима искаш да горя тук цяла вечност? В името на твоята собствена кръв, Хойт, помогни ми.

Той потръпна, но не от студа, който нахлуваше през процепите на прозорците, или от влажния въздух, а от усещането за леденостудения ръб, на който стоеше.

— Бих разменил живота си за твоя. Кълна се в себе си, в това, което бяхме ти и аз. Бих приел съдбата ти, Кийън, ако имах избор. Но не мога да го направя. Дори за теб.

Видението върху леглото изригна в пламъци и нададе нечовешки писъци. С раздиращ душата вик Хойт върна книгата обратно в сандъка. Използва силата, която му бе останала, за да го заключи, преди да се строполи на пода. Там се сви на кълбо — като безутешно ридаещо дете.

Може би бе заспал. Може би сънуваше. Но когато се опомни, бурята бе отминала. В стаята проникваше светлина, все по-ярка и сияйна, която заслепяваше очите му. Примигна и затаи дъх от болката в ребрата, когато понечи да се надигне.

Сред белите лъчи проблясваха розови и златисти нишки и от тях струеше топлина. Долови мирис на земя — силен и омайващ — и дима на торфа, който догаряше в огнището.

Видя силуета ѝ, женствените ѝ форми — и бе поразен от красотата ѝ.

Това видение не бе кръвожаден демон.

Стисна зъби и застана на колене. Въпреки че в гласа му все още имаше мъка и гняв, наведе глава.

— Закрилнице.

— Детето ми.

Светлината сякаш се разтвори, за да ѝ стори път. Косите ѝ имаха огненочервен цвят — като на воин — и се спускаха по раменете ѝ на копринени талази. Очите ѝ бяха зелени като горски мъх и го гледаха с нежност, породена от състрадание. Бялата ѝ роба бе обшита със злато, което ѝ се полагаше по право. Въпреки че бе покровителка на воините, не носеше броня и меч.

Наричаше се Мориган.

— Ти се бори достойно.

— Загубих. Загубих брат си.

— Нима? — Тя пристъпи напред и му подаде ръка да се изправи.
— Остана верен на клетвата си, въпреки че изкушението бе голямо.

— Може би щях да успея да го спася.

— Не. — Докосна лицето му, Хойт почувства топлината ѝ. — Щеше да загубиш и него, и себе си. Уверявам те. Можеше да размениш живота си за неговия, но не и да пожертваш душата си или някоя друга душа. Ти притежаваш ценна дарба, Хойт.

— Каква е ползата от нея, щом не мога да защитя собствената си кръв? Нима боговете искат подобна жертва — да обрекат един невинен на такова страдание?

— Не е прокълнат от боговете. И спасението му не е в твои ръце. Но има жертви, които трябва да бъдат направени. Битките са неизбежни. Ще се пролее кръв, ще пострадат и невинни хора. Ти си избран за велик поход.

— Каквото повелиш, закрилнице.

— От теб се очаква наистина много. Както и от други. Ще се води война — най-страшната, откакто свят светува. Добро срещу зло. Ти трябва да обединиш силите.

— Нямам нужните способности. Нямам желание. Аз съм... уморен съм, богиньо. — Седна на ръба на кушетката си, наведе глава и закри лицето си с длани. — Трябва да отида при майка си. Трябва да ѝ призная, че се провалих. Не успях да спася сина ѝ.

— Не си се провалил. Устоявайки на силите на мрака, ти заслужи честта да използваш своята дарба, за да се изправиш срещу онова, което би унищожило светове, и да го възпреш. Отърси се от самосъжалението!

Резкият тон го накара внезапно да вдигне глава.

— Навярно дори боговете скърбят, закрилнице. Тази нощ аз убих брат си.

— Брат ти бе убит от звяра преди седмица. Онова, което падна от скалите, не беше твоят Кийън. Знаеш го. Но той... не е загубен навеки.

Хойт колебливо се изправи.

— Значи е жив.

— Това не е живот, а бездиханно съществуване, без душа и сърце. То има име, все още неизречено в този свят. Нарича се вампир. Храни се с кръв — каза тя и пристъпи към него. — Дебне човешките същества, отнема живота им, или по-лошо — превръща ги в жертви на самите себе си. То се разпространява като зараза, Хойт. Няма лице и трябва да се крие от слънцето. Именно с него трябва да се пребориш, както и с другите демони, които вече се събират. Ще се изправиш срещу тази сила на празненството за Самен^[1]. Трябва да излезеш победител — или и този свят, и световите, които все още не познаваш, ще бъдат завладени.

— Как да се преборя с тях? Как да ги надвия? Не аз, а Кийън беше воинът.

— Трябва да напуснеш това място и да тръгнеш на път. Едни сами ще дойдат при теб, други ти ще издириш. Вещицата, воинът, ученият, дареният с много образи и онзи, когото си загубил.

— Още само пет? Шестима срещу армия от демони? Повелителко...

— Кръг от шестима, могъщ и истински като Божествена ръка. След като го създадете, ще ви последват и други. Но шестимата ще бъдете моята свита, шестимата ще го изградите. Ще се учите и ще придобивате нов опит, ще станете по-силни от числото си. Месец да се съберете и още един — за учение и познание. Битката ще започне на Самен. Ти, дете мое, си първият ми избраник.

— Искаш от мен да изоставя семейството си, след като онова, което погуби брат ми, може да споходи и тях?

— Силата, която погуби брат ти, е техен предводител.

— Ранях я. Причиних ѝ болка.

Споменът за това се надигна в него като жажда за отмъщение.

— Да, успя, направи първата си крачка към онова време и онази битка. Тя носи белега ти и ще те преследва.

— Ако я намеря, ще я унищожа още сега.

— Не можеш. Все още е много по-силна от теб, сине, не си готов да се изправиш срещу нея. През всичкото това време жаждата ѝ ще става все по-неутолима, докато пожелае да унищожи цялото човечество. Ще получиш своето отмъщение, Хойт — увери го тя и се изправи. — Ако я победиш. Ще изминеш дълъг път и ще страдаш. И аз ще страдам чрез твоята болка, защото си мое дете. Нима мислиш, че съдбата и щастието ти не означават нищо за мен? Ти си мой син, също както и на майка си.

— А какво ще стане с нея, закрилнице? С баща ми и сестрите ми, със семействата им? Лишени от моята закрила, те могат да станат първите жертви в битката, за която говориш.

— Опасността ще дойде и ще отmine, но близките ти ще бъдат в безопасност. — Мориган разпери ръце. — Любовта ти към тях е част от твоята сила и няма да те моля да се отречеш от нея. Ще можеш да мислиш трезво едва когато се увериш, че нищо не ги заплашва.

Наклони глава назад и вдигна ръце — с шепи, разтворени като чаша. Земята под нея леко потрепери и когато Хойт вдигна поглед видя звезди, прелитащи по нощното небе. Тези светли точки се насочиха към ръцете ѝ и от тях лумнаха пламъци.

Сърцето му запрепуска зад натъртените ребра, докато тя говореше и огненочервените ѝ коси се развяваха около озареното ѝ от светлина лице.

— Изкован от боговете, от светлината на нощта. Символ и щит, прост и истински. За вярата и предаността си получаваш тези дарове. Магическата сила ще устои на всички кръвопролития. Твоята сила и моята сила.

Болка разреза дланта му. Загледа се в кръвта, която се събра в шепата му и в огъня, който гореше в нейната.

— Така тя ще се съхрани във вечността. Благословени са онези, които носят Кръста на Мориган.

Огънят угасна и в ръцете на богинята заблестяха сребърни кръстове.

— Хората, които те закрилят, трябва да ги носят винаги, до самата си смърт. Така ще знаеш, че са в безопасност, когато се разделиш с тях.

— Ако го направя, ще пощадиш ли брат ми?

— Пазариш се с боговете?

— Да.

Тя му се усмихна с майчинска нежност.

— Затова си избран, Хойт, защото притежаваш дързост. Ще напуснеш този край и ще събереш онези, чиято сила е нужна. Ще се подготвяте и обучавате. Битките ще се водят с меч и нож, със зъби и нокти, с хитрост и коварство. Ако победите, в световите ще настъпи равновесие и ще имате всичко, което пожелаете.

— Как мога да се боря с вампир? Веднъж вече загубих.

— Учи се и трупей познание — отвърна тя. — И се учи от онзи, който е като нея или е създаден от нея. Онзи, който бе твоята друга половина, преди да ти бъде отнет. Първо трябва да откриеш брат си.

— Къде?

— Не само къде, а кога. Вгледай се в огъня и ще видиш.

Хойт забеляза, че отново са в къщата му и е застанал пред огнището. Пламъците се издължиха нагоре, превърнаха се в кули. В огромен град. Зазвучаха гласове, каквито никога не бе чувал. Хиляди хора бързаха по улици, покрити с нещо като камък. Край тях фучаха колесници, теглени от невидима сила.

— Какво е това място? — едва прошепна той. — В кой свят се намира?

— Нарича се Ню Йорк, а времето е хиляда години след тази, в която сме сега. Злото все още броди по света, Хойт, както и

невинността и доброто. Брат ти вече е изминал дълъг път през вековете. Трябва да помниш това.

— Бог ли е сега?

— Не, вампир. Той трябва да те учи и да се бори редом с теб. Без него не ще постигнеш победа.

„Какви огромни здания!“, помисли си той. Изградени от сребро и камък, те бяха по-високи от катедрала.

— Там ли ще се води битката, в този Ню Йорк?

— Ще ти бъде казано кога, къде и как. Ще узнаеш всичко, което ти е нужно. А сега трябва да тръгваш. Иди при близките си и им дай закрилническите символи. Срещата ви ще бъде кратка, а след нея ще тръгнеш към Танца на боговете. Твоята дарба и моята сила ще те пренесат отвъд времето. Намери брат си, Хойт! Време е за началото.

Събуди се до огъня, увит в одеялото. Но видя, че не е било сън. Кръвта, която засъхваше на дланта му, и сребърните кръстове в скута му бяха истински.

Все още не се бе зазорило, но той опакова книги и еликсири, овесени питки и мед. И скъпоценните кръстове. Оседла коня си и за по-сигурно създаде нов защитен кръг около къщата си.

Обеща си да се върне тук. Щеше да намери брат си и този път — да го спаси. На каквато и да е цена.

Докато слънцето изпращаше първите си лъчи, пое по дългия път към Ан Клар и бащиния си дом.

[1] Краят на лятото (келтски празник). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Пое на север по разкаляните от бурята пътища. Ужасът и чудесата от изминатата нощ се надпреварваха в съзнанието му, докато яздеше приведен, за да щади пострадалите си ребра.

Закле се, че ако му е писано да живее още дълго, ще посвети повече внимание на лечителските си способности.

Прекося ливади, в които под нежните утринни лъчи работеха хора и пасеше добитък. Мина покрай езера, ярки като отразената в тях лятна синева. И през гори, в които отекваше грохот на водопади, а обвитите в мъх усойни кътчета бяха обитавани от приказни създания. Тук всички познаваха Хойт Магьосника и му сваляха шапка, когато минава. Но той не спря, въпреки гостоприемните покани да се отбие в някоя от скромните къщички и колиби. Не потърси подслон и в големите замъци или утеха в разговори с монаси в техните манастирски обители.

В това пътуване той бе сам. Но преди да изпълни повелята на боговете, първо щеше да навести семейството си. Щеше да им даде всичко, което бе по силите му, а после да се раздели с тях, за да се залови с онова, за което бе призван.

Докато преодоляваше разстоянието, с мъка изправяше гръб пред всяко село или укрепление. Длъжен бе да защити достойнството си, макар че това му струваше неимоверни усилия и болка. Ето че бе принуден да си отдъхва край река, чиито непокорни бързеи подскачаха по камъните.

Някога обичаше това пътуване от горската къща до дома, през ливади и хълмове или покрай морето. Сам или заедно с брат си, яздеше по познатите пътища и горски пътеки и лъчите на същото това слънце галеха лицето му. Това бе мястото, на което спираше, за да хапне и да даде почивка на коня си.

Но сега слънцето изгаряше очите му, а уханието на земя и трева не достигаше до притъпените сетива.

По кожата му се стичаше пот от треската, скулите му изпъкваха, когато стискаше зъби, за да понесе нестихващата болка.

Макар и да нямаше апетит, хапна парче овесена питка и пийна още от отварата, която бе приготвил. Въпреки билките и почивката, болката в ребрата си оставаше остра като от развален зъб.

Как би могъл да участва в битка? Ако трябваше да извади меч сега, за да спаси живота си, би паднал мъртъв, с празни ръце.

„Вампир“, помисли си той. Чудна дума, екзотична и донейде зловеща. Когато имаше време и сили, щеше да седне и опише това, което знае. Далеч не бе убеден, че е избраникът, който ще спаси този или който и да е друг свят от нашествието на демоните, но винаги е полезно да придобиеш познание.

Затвори очи за миг в опит да овладее пулсиращата болка в слепоочията си. „Вещица“, бе казала богинята. Не обичаше да си има работа с вещици. Вечно забъркваха странни отвари в своите котлета и нареждаха заклинания.

След това — учен. Поне с науките си би могъл да бъде полезен.

Дали воинът бе Кийън? В това бе надеждата му. Кийън отново да размаха меч и щит в битка заедно с него. Почти би повярвал, че може да успее, ако брат му е до него.

Дареният с много образи. Странно. Навярно фея, макар че само боговете знаеха колко може да се разчита на тези същества. Това ли трябваше да бъдат предводителите в битката за съдбата на световите?

Загледа се в ръката, която бе превързал сутринта.

— По-добре да беше сън. Уморен и отегчен съм, а и не ставам за воин.

Върни се назад. Гласът бе съскащ шепот. Хойт скочи на крака и посегна към камата си.

Нищо не помръдваше в гората, освен черните криле на един гарван, кацнал на сянка върху скалата край реката.

Върни се при книгите и отварите си, магьоснико Хойт. Нима си въобразяваш, че можеш да победиш кралицата на демоните? Върни се и живеј жалкия си живот — и тя ще те пощади. Продължиш ли, ще пирува с твоята плът и кръв.

— Да не би да се бои сама да ми го каже? Има право. Ще я преследвам и в този живот, и в отвъдния, ако се наложи. Ще отмъстя за

брат си. А в битката, която предстои, ще изтръгна сърцето ѝ и ще го изгоря.

Ще умреш в агония и ще се превърнеш в неин роб навеки.

— Млъкни, досаднико!

Хойт сграбчи камата си по-здраво. Щом гарванът полетя, камата се устреми подире му. Не улучи, но огнената стрела, която изпрати със свободната си ръка, попадна право в целта. Гарванът издаде пронизителен писък и това, което остана от него, когато падна на земята, бе само пепел.

Хойт с ненавист погледна камата. Почти бе уцелил. Ако не бе ранен, навярно би успял. Поне това бе научил от Кийън.

Но сега трябваше да вдигне проклетата кама.

Преди да продължи, извади шепа сол от дисагите и я изсипа върху пепелта на вестоносеца. После взе камата и възседна коня си, стискайки зъби.

„Неин роб навеки — промърмори той. — Ще видим.“

Продължи през зелените поля и хълмовете, по които се плъзгаха сенките на облаци, ефирни като пух. Знаеше, че ако язди в галоп, болката ще стане непоносима и поддържаше тръс. Задряма и сънува, че отново е на скалите и се бие с Кийън. Но този път той бе този, който полетя в черната бездна към неумолимите скали.

Събуди се от внезапен пристъп на болка. Навярно пронизващата болка вещаеше смърт.

Конят му бе спрял да попасе край пътя, където мъж с островърха шапка градеше зид от гладки сиви камъни. Брадата му стърчеше, жълтеникава като сухите храсталаци, растящи в подножието на полегатия хълм, а ръцете му изглеждаха жилави като клони на дърво.

— Добър да е денят, в който се събуждате, сър. — Докосна шапката си за поздрав и се наведе към поредния камък. — Изминали сте дълъг път днес.

— Да. — Макар да не бе напълно сигурен къде се намира. Мъчеше го треска; усещаше избилата по тялото му лепкава пот. — Пътувам към Ан Клар, земята на Маккийни. Кое е това място?

— Оттук, където се намирате — шеговито каза непознатият, — няма да стигнете преди здрачаване.

— Да. — Хойт погледна пътя, който изглеждаше безкраен. — Едва ли ще стигна.

— Оттатък нивата има колиба с огнище, но нямаш време за губене. Чака те още толкова път. А времето отлита с всеки изминал миг, дори докато говорим. Уморен си — отбеляза мъжът със съчувствие. — Но ще бъдеш още по-уморен, когато завършиш похода си.

— Кой си ти?

— Само знак по пътя ти. Когато стигнеш до второто разклонение, тръгни на запад. Щом чуеш реката, следвай я. До едно самодивско дърво има свещен кладенец. Кладенецът на Бриджет, която някои наричат светицата. Там уморените ти кости ще починат през нощта. Създай защитен кръг, магьоснико, защото те ще те сподият. Чакат само слънцето да залезе. Трябва да бъдеш до кладенеца, в своя кръг, преди то да се скрие.

— Щом ме преследват, ще ги отведа право при семейството си.

— Те знаят кой си и кои са близките ти. Носиш Кръста на Мориган, който ще им оставиш на раздяла. Него и вярата си. — Очите на мъжа бяха светлосиви и за миг в тях сякаш оживяха цели светове. — Ако се провалиш на Самен, ще загубиш не само семейството си, а много повече. Сега върви. Слънцето клони на запад.

Какъв избор имаше? Вече всичко му се струваше като сън, видения в замъгленото му от треската съзнание. Смъртта на брат му, а после унищожението му. Съществуването на скалите бе нарекло себе си Лилит. Дали богинята наистина го бе посетила, или бе в плен на някакво съновидение? Може би вече бе мъртъв и пътуваше към отвъдния свят.

Но на разклона пое на запад и когато чу реката, накара коня си да свие натам. По гърба си усещаше хладни тръпки от треската, както и от мисълта, че залезът приближава.

Не слезе, а по-скоро падна от коня си и останал без дъх, се подпря на шията му. Раната на дланта му се отвори и кръвта обагри превръзката. На запад слънцето потъваше все по-ниско, като гаснещо огнено кълбо.

Светеният кладенец представляваше квадрат от ниски каменни зидове, пазен от самодивското дърво. Другите, които бяха идвали тук на поклонение или се бяха отбивали, за да отдъхнат, бяха оставили знаци и амулети, окачени на клоните. Хойт покри коня си, а после коленичи, взе малкия черпак и отпи от студената вода. Отсипа няколко

капки на земята и отпрати благодарност към боговете. Сложи медна монета върху каменния зид, оставяйки следи от кръвта си върху нея.

Краката му бяха натежали, сякаш в тях имаше повече вода, отколкото кости, но той напрегна сили да се съсредоточи, за да създаде защитния си кръг, преди да е паднал здрач.

Тава бе проста магия, една от първите, които бе усвоил. Но сега силата му припламваше и угасваше, и задачата му се струваше неизпълнима. Потръпваше от собствената си студена пот, докато с мъка изричаше заклинанията и се опитваше да задържи силата, която се изплъзваше като хлъзгава змиорка от ръцете му.

Чу нещо да се прокрадва в гората, в най-дълбоките сенки. Тези сенки ставаха все по-непроницаеми, докато последните лъчи се процеждаха през короните на дърветата. Те се приближаваха към него в очакване да угасне и последната светлинка и да се възцари мрак. Щеше да умре тук, сам, оставяйки семейството си без закрила. И всичко това заради прищевките на боговете.

— Проклет да бъда, ако се предам.

Положи усилие да се изправи. „Последен шанс“, помисли си той. Разкъса превръзката на ръката и използва кръвта си, за да заздравя кръга.

— Нека светлината да остане в този кръг. Нека засияе в нощта! Магията е чиста и ще пази чистотата вътре. Огън, разпали се, огън, издигни се и гори до сутринта с ярка сила!

В средата на кръга затрептяха пламъци — слаби, но видими. Когато се издигнаха, слънцето угасна. И онова, което се бе таило в сенките, изскочи. Яви се в образа на вълк с черна козина и кървясали очи. Когато се хвърли към него, Хойт извади камата си. Но звярът срещна силата на кръга и бе отблъснат. Нададе вой, рязко се отдръпна назад и заръмжа. Белите му зъби блестяха, докато обикаляше около кръга и търсеше пролука.

Към него се присъедини втори вълк, промъкнал се иззад дърветата, и още един, и още, докато Хойт преброи шест. Атакуваха заедно и заедно отскочиха назад. Запристъпваха в крак около кръга — като войници.

Всеки път, когато се втурваха към защитната стена, конят му цвилеше и удряше с копита по земята. Хойт се приближи към него, не откъсвайки очи от вълците, и го потупа. Поне това можеше да направи.

Успокои вярната си кобила до дрямка. После извади меча си и го заби в земята до огъня.

Извади храната, която му бе останала, наля вода от кладенеца и сипа нови билки, макар и боговете да знаеха, че няма полза от самолечението му. Сниши се на земята до огъня, с меча от едната си страна, камата — от другата и жезъла върху краката си. Загърна се с мантията си, разтреперан от студ, и насила успя да хапне овесена питка с мед. Вълците бяха седнали на задните си крака и виеха в един глас срещу изгряващата луна.

— Гладни сте, а? — процеди Хойт през тракащите си зъби. — Тук няма нищо за вас. О, какво не бих дал за легло и свестен чай!

Седна и отраженията на пламъците затанцуваха в очите му, докато започнаха да се затварят. Малко преди главата му да клюмне, Хойт се бе почувствал самотен, както никога преди. И несигурен в пътя си.

Взе онази, която му се яви като видение, за Мориган. Тя бе прелестна жена с огненочервена коса, която се спускаше като порой до раменете ѝ. Беше в черно, странно и малко неприлично облекло, което оставяше раменете ѝ голи, а гърдите ѝ се подаваха над корсажа. На врата си носеше пентаграма с лунен камък в средата.

— Това няма да помогне — каза тя с глас, който бе неземан и тревожен. Коленичи до него и докосна веждата му. Допирът на ръката ѝ бе хладен и успокояващ като пролетен дъжд. Ухаеше на гора, земя и тайни.

За един кратък миг на лудост Хойт изпита желание просто да отпусне глава на гърдите ѝ и да заспи, унесен от опияняващите ухания.

— Ти гориш. Е, да видим какво имаш тук и дали ще свърши работа.

За миг видението затрептя пред погледа му, а после стана ясно. Очите ѝ бяха зелени като на богинята, но допирът ѝ бе на човек от плът и кръв.

— Коя си ти? Как влезе в кръга?

— Цвят от бъз, равнец. Нямах лют червен пипер? Е, и с това ще се справим.

Загледа се в нея, когато се залови — като пъргава домакиня — да извади вода от кладенеца и да я подгрее на неговия огън.

— Вълци — промърмори тя и потръпна. Хойт долови страха в това потръпване. — Понякога сънувам черни вълци или гарвани. Понякога — онази жена. Тя е най-голямото зло. Но за пръв път виждам теб в съня си — замълча и дълго се взира в него със загадъчните си тъмнозелени очи. — И все пак лицето ти ми е познато.

— Но това е моят сън.

Тя се засмя и изсипа билките в горещата вода.

— Както желаш. Нека се погрижим да се събудиш жив от него. — Прокара ръка над чашата. — Чудотворни уханни треви, дъщерята на Хикейт свари. От треската му нека го спасят и силата му нека съхранят! Невредим в кръга той да остане! Както аз желая, тъй да стане!

— Боговете да са ми на помощ! — Хойт успя да се подпре на лакът. — Ти си вещица.

Жената се усмихна и пристъпи към него с чашата в ръце. Седна до Хойт и обгърна кръста му.

— Разбира се. Също като теб, нали?

— Не съм като теб. — Имаше достатъчно сили да понесе обидата. — Аз съм магьосник. Махни тази отрова, дори миризмата ѝ е отвратителна.

— Може би, но ще те излекува. — Притисна главата му към рамото си. А в мига, в който се опита да се освободи, тя притисна носа му и наля отварата в гърлото му. — Мъжете са същински бебета, когато са болни. Погледни ръката си! Раната е замърсена. Имам нещо за това.

— Махни се от мен — едва промълви той, въпреки че уханието ѝ и допирът ѝ бяха примамливи и успокояващи. — Искам да умра на спокойствие.

— Няма да умреш! — увери го тя, но хвърли плах поглед към вълците. — Колко здрав е кръгът?

— Достатъчно.

— Дано си прав.

Изтощението — и валериана, която бе добавила към отварата — го накараха отново да заклюма. Тя се раздвижи и му помогна да отпусне глава в скута ѝ. Докато галеше косите му, не престана да се взира в огъня.

— Вече не си сам — прошепна тя. — И аз не съм сама, надявам се.

— Слънцето... скоро ли ще се зазори?

— Не знам, за жалост. Сега спи.

— Коя си ти?

Дори и да отговори на въпроса му, той не чу.

Когато се събуди, жената бе изчезнала, а също и треската. Лъчите на зората едва проникваха между листата през лятната омара.

От вълците бе останал само един, който лежеше в локва кръв отвъд кръга. Гърлото му бе прерязано, а Хойт забеляза дълбока рана и на корема му. Когато се изправи и се приближи, между листата проникна лъч ярка светлина и прониза трупа.

Мъртвият звяр избухна в пламъци, от него остана само пепел и почерняла пръст.

— Дано адът погълне всички като теб!

Хойт се обърна и се зае да нахрани коня си и да свари още чай. Почти бе свършил, когато забеляза, че раната на дланта му е зараснала. Останал бе само едва забележим белег. Сви пръсти и вдигна ръка към светлината.

Обзет от любопитство, отметна туниката си. По тялото му все още имаше синини, но избледняваха. Когато се раздвижи, не усети болка.

Ако онова, което бе преживял през нощта, бе сън или плод на замъглено съзнание, навярно би трябвало да е благодарен на съдбата.

Ала видението бе необикновено ярко и бе оставило осезаеми следи. Би се закълел, че все още долавя уханието ѝ и чува мелодичния ѝ глас. Тя бе казала, че лицето му ѝ се струва познато. Странно, дълбоко в себе си Хойт имаше чувството, че е виждал нейното.

Изми се и когато осъзна, че апетитът му се връща, трябваше да утоли силния си глад с горски плодове и крайшник сух хляб.

Затвори кръга, поръси земята отвъд него със сол, възседна коня си и се понесе в галоп. С малко късмет, по пладне щеше да си бъде у дома.

До края на пътуването му нямаше никакви знаци, гарвани или красиви вещици. Край него се простираха безкрайни зелени ливади, възвишения и гъсти гори. Познаваше пътя по-нататък, не би го

забравил и след сто години. Затова накара кобилата да прескочи ниския каменен зид и да препусне през последната ливада към дома.

Щом зърна огъня отдалеч, веднага си представи майка си. Навярно седеше в салона и плетеше дантела или шиеше гоблен, очаквайки с надежда вести от синовете си. Искаше му се да ѝ донесе добри новини.

Баща му навярно яздеше из земите си със своя съдружник, омъжените му сестри бяха в домовете си, а малката Нола бе в конюшната и си играеше с новородените кутрета.

Къщата бе закътана в гората, по волята на баба му, която бе предала силата си на него, а донякъде и на Кийън. Домът бе каменно здание с прозорци от истинско стъкло, издигнат край бистроструен поток. Градините бяха гордостта на майка му.

Розите сияеха, отрупани с цвят.

Един от прислужниците дотича да се погрижи за коня му. Хойт само поклати глава в отговор на неизречения му въпрос. Закрачи към вратата, на която все още висеше ивица черен плат — символ на траур.

Вътре друг прислужник побърза да вземе мантията му. Там, в коридора, по чиито стени висяха гоблените на майка му, едно от ловните кучета на баща му се втурна да го посрещне.

Долови мирис на пчелен восък и свежи рози, отрязани от градината. В камината тлееше огън.

Без да се спре дори за миг, той се отправи нагоре по стълбите към всекидневната на майка си.

Знаеше, че го очаква. Беше седнала на стола си, с ръце в скута, с преплетени пръсти, така силно притиснати, че кокалчетата им бяха побелели. Лицето ѝ издаваше дълбока скръб и помръкна още повече, когато прочете посланието в очите му.

— Майко...

— Жив си. И си добре. — Изправи се и протегна ръце към него. — Загубих по-малкия си син, но първородният отново е тук, у дома. Сигурно си гладен и жаден след дългия път.

— Имам да ви разказвам толкова много!

— Ще го направиш.

— Искам всички да чуете, майко. Не мога да остана дълго. Съжалявам. — Целуна я по челото. — За жалост — трябва да ви оставя.

Имаше храна, напитки, и цялото му семейство — без Кийън — бе около масата. Но този обяд не бе като многото други, които помнеше, със смях и разгорещени спорове, радости или дребни препирни. Хойт се взираше в лицата им, попивайки красотата, силата и мъката, изписана на всяко от тях, докато им разказваше за всичко, което бе преживял.

— Щом ще има битка, ще дойда с теб. Ще се бия с теб.

Хойт погледна зет си Фергюс. Имаше широки рамене и бе стиснал едрите си ръце в юмруци.

— Там, където отивам, не можеш да ме последваш. Не на теб е отредено да водиш тази битка. Вие с Оуън трябва да останете тук, за да пазите семейството и земята заедно с баща ми. Щеше да ми бъде още по-трудно да замина, ако не бях сигурен, че ги оставям във ваши ръце. Всички трябва да носите това. — Извади кръстовете. — Всеки от вас и всяко дете, което се роди. Ден и нощ, нощ и ден. — Вдигна един кръст. — Те са дар от Мориган, изковани от боговете в магически огън. Вампирът не може да превърне никого от хората, които носят Кръста на Мориган, в един от своите. Предавайте това на онези, които ще дойдат след вас, в песни и приказки. Трябва да се закълнете, че ще ги носите до смъртта си.

Стана, закачи кръст на врата на всеки от близките си, изчаквайки да чуе клетвата му, преди да продължи.

Коленичи до баща си. Потръпна, щом зърна старческите му ръце. Той бе по-скоро фермер, отколкото воин, и в един проблясък Хойт разбра, че смъртта му е близо и ще го отнесе преди Коледа. Както и че за последен път вижда очите на човека, който му е дарил живот.

Болка прониза сърцето му.

— Преди да се сбогувам с вас, сър, искам бащината ви благословия.

— Отмъсти за брат си и се върни при нас.

— Ще се върна. — Хойт стана. — Трябва да събера нещата, които са ми нужни.

Отиде в стаята, която държеше в най-високата кула, и започна да събира билки и еликсири, без ясна представа за какво ще му послужат.

— Къде е твоят кръст?

Погледна към прага, където стоеше Нола — с тъмни коси, разпилени до кръста ѝ. Беше едва на осем години и имаше най-нежното сърце на света.

— Няма кръст за мен — припряно отвърна той. — Аз имам друг щит и няма причина да се тревожиш. Знаем с какво се залавям.

— Няма да плача, когато заминеш.

— Защо да плачеш? И друг път съм пътувал надалеч, нали? Винаги съм се връщал невредим.

— Ще дойдеш тук отново. В кулата. Тя ще дойде с теб.

Внимателно подреди малките кутийки в торбата си. После спря и погледна сестра си.

— Коя *тя*?

— Жената с червените коси. Не богинята, а смъртната, която носи знака на вещиците. Не мога да видя Кийън, не мога да видя дали ще спечелиш битката. Но те виждам тук с вещицата. И изглеждаш изплашен.

— Нима е странно мъж, който се готви за битка, да изпитва страх? Не е ли точно страхът, който го държи жив?

— Не знам нищо за битките. Искат ми се да бях мъж и воин. — Устните ѝ, детски и нежни, се нацупиха. — Нямах да успееш да ме спреш, както спря Фъргюсън.

— Как бих посмял? — Върза торбата и се приближи към нея. — Страхувам се. Не казвай на другите.

— Няма, обещавам.

„Да — помисли си той, — винаги успява да трогне сърцето ми.“ Повдигна кръста ѝ и с магическо заклинание издълба древния символ на името ѝ и на гърба.

— Така ще бъде само твой — каза Хойт.

— Мой и на онези, които ще носят името ми след мен. — Очите ѝ заблестяха, но сълзи не потекоха. — Отново ще се срещнем.

— Разбира се.

— Когато това стане, Кръгът ще бъде завършен. Не знам как или защо.

— Какво друго виждаш, Нола?

Момичето само поклати глава.

— Тъмно е. Не виждам нищо. Ще запалвам свещ за теб всяка вечер до завръщането ти.

— Светлината ѝ ще ми показва пътя към дома. — Наведе се и я прегърна. — Ти ще ми липсваш най-много. — Нежно я целуна и я пусна. — Пази се.

— Ще имам дъщери — извика тя след него.

Това го накара да се обърне и да се усмихне. „Толкова крехка — помисли си той — и толкова упорита.“

— Така ли?

— Така е писано — каза Нола с такава увереност, че устните му трепнаха. — Но няма да бъдат слаби. Няма да седят и да предат или да месят хляб по цял ден.

Хойт се усмихна широко. Знаеше, че този спомен ще го топли, когато замине.

— А какво ще правят, млада майко?

— Ще бъдат воители. И вампирът, който нарича себе си кралица, ще трепери пред тях. — Тя скръсти ръце, както често правеше майка им, но без следа от нейното смирение. — Нека боговете те закрилят, братко!

— Нека светлина те озари, сестрице!

Всички го изпратиха — трите му сестри, мъжете, които ги обичаха, вече родените деца. Родителите му, и дори прислугата и конярите. За последен път задържа погледа си върху къщата, построена от предците му камък по камък на тази поляна сред гората, до този поток, и земите, които обичаше с цялото си сърце.

Най-сетне вдигна ръка за сбогуване и се отдалечи от тях, към Танца на боговете.

Намираще се на възвишение, обрасло с груби треви, сред които грееха слънчеви лютичета. По небето пълзяха облаци и светлината се процеждаше през тях на тънки лъчи. Всичко бе така застинало и цареше такава тишина, сякаш бе влязъл в картина. Сивите облаци, зелената трева, жълтите цветя и древния кръг от камъни, които сякаш се въртяха в танц, откакто свят светува.

Почувства силата, която витаеше във въздуха, и кожата му настръхна. Обиколи кръга с коня си, наведе се и разчете древните символи, издълбани в най-големия камък.

— Световите чакаат — преведе той. — Времето тече. Боговете гледат.

Понечи да слезе от коня, когато погледът му бе привлечен от златисто сияние отвъд нивите. Там в края им, стоеше кошута. Зелените ѝ очи блестяха като лъскавите камъчета на огърлицата, която носеше на шията си. Тръгна към него с царствена походка и прие човешкия образ на богинята.

— Идваш навреме, Хойт.

— Раздялата с близките ми бе тягостна. По-добре бе да отmine бързо. — Слезе и се поклони. — Милейди.

— Детето ми. Преболедувал си.

— Треска, но вече отмина. Ти ли изпрати вещицата при мен?

— Не е нужно да изпращам тази, която идва сама. Отново ще я намериш, както и другите.

— Брат ми.

— Той е първият. Светлината скоро ще изчезне. Ето ключа за Вратите. — Разтвори шепата си и му подаде малка кристална пръчица. — Пази го здрав и цял. — Когато Хойт понечи отново да се качи на коня си, тя поклати глава и хвана юздите. — Не, трябва да влезеш пеша. Конят ти ще се върне обратно у дома, в безопасност.

Примириявайки се с капризите на боговете, той взе торбата си, сложи меча на кръста си и прибра жезъла.

— Как да го открия?

— Отвъд Вратите, в идния свят. Влез в Танца, вдигни ключа и изречи думите. Там те чака съдбата ти. От този миг нататък животът на човечеството е в твои ръце. Отвъд Вратите, в идния свят — повтори тя. — Влез в танца, вдигни ключа и изречи думите. Отвъд Вратите...

Гласът ѝ го последва, докато вървеше между огромните камъни. Заклучи страха дълбоко в себе си. Щом бе роден за това, така да бъде. Знаеше, че животът е вечен. Безкраен низ от кратки приключения.

Повдигна кристала. През плътните облаци над него проникна лъч светлина, който докосна върха. В ръката му внезапно нахлу сила.

— Световете чакат. Времето тече. Боговете гледат.

— Повтори го — каза Мориган, застана до него и в един глас изрекоха заклинанието: — Световете чакат. Времето тече. Боговете гледат.

Въздухът около тях затрепери, оживя и се изпълни със светлина и звуци. Кристалът във вдигнатата му ръка засия като слънцето и запя като сирена.

Хойт чу собствения си глас като рев на звяр, сякаш предизвикателно крещеше думите.

Изведнъж полетя във вихър от светлина, вятър и звуци. Отвъд звезди, луни и планети. Свят му се зави, докато се носеше над морска шир, все по-бързо. Светлината стана ослепителна, звуците — оглушителни, а вятърът — така свиреп, че бе истинско чудо, че не отдели плътта от костите му.

После светлината започна да чезне, вятърът утихна и около него настъпи тишина.

Подпря се на жезъла си, затаи дъх и изчака, докато очите му привикнаха към слабата светлина. Долови някакъв мирис... „На кожа — помисли си той — и на рози.“

Осъзна, че е попаднал в стая, каквато не бе виждал досега. Беше обзаведена със странни мебели, широки ниски столове в тъмни цветове, а подът бе застлан с плат. Картини красяха някои от стените, а другите бяха скрити зад лавици с книги. Десетки книги с кожени подвързии.

Пристъпи напред, привлечен от тях, но неясно движение от лявата му страна го накара да спре.

Брат му седеше на някакво подобие на маса, странно отразяващо светлината на единствената лампа, която гореше в стаята. Косата му бе по-къса отпреди, до брадичката. В ръката си държеше метален инструмент и инстинктът на Хойт му подсказа, че е оръжие.

Кийън го насочи към сърцето на брат си, облегна се назад и опря крака на ръба на масата. С широка усмивка каза:

— Виж ти кого довя вятърът!

Леко озадачен за какъв вятър говори, Хойт се намръщи.

— Познаваш ли ме? — Направи крачка напред към светлината.
— Аз съм Хойт. Твоят брат. Дойдох, за да...

— Да ме убиеш? Твърде късно. Отдавна вече съм мъртъв. Остани там, където си. Виждам достатъчно добре в полумрак. Изглеждаш... е, глуповато, в интерес на истината. Но никак не съм изненадан. Колко време ти бе нужно, за да се научиш да пътуваш във времето?

— Аз... — Може би разсъдъкът му все още бе замъглен от световъртежа при преминаването през Вратите. Или просто от удивление, че вижда покойния си брат отново жив. — Кийън.

— Вече не нося това име. Сега се казвам Кийн. Свали мантията, Хойт, да видим какво има под нея.

— Ти си вампир.

— Да, разбира се. Мантията, Хойт.

Хойт откачи кукичката, която придържаше краищата ѝ и я остави да се свлече на пода.

— Меч и кама. Много оръжия за един магьосник.

— Ще се води битка.

— Така ли мислиш? — На лицето му отново се появи хладна насмешка. — Мога да те уверя, че ще загубиш. Това, което държа, се нарича пистолет. Доста добро оръжие. Изстрелва парче олово за по-малко от миг. Стой, където си или ще умреш, преди да успееш да извадиш меча си.

— Не съм дошъл да се сражавам с теб.

— Така ли? При последната ни среща... почакай да освежа паметта си. А, да, ти ме блъсна от една скала.

— Ти пръв ме блъсна от проклетия ръб! — разпалено заговори Хойт. — Изпотроши ребрата ми. Мислех, че си погубен завинаги. О, милостиви богове! Мислех, че си мъртъв, Кийн.

— Не съм, както виждаш. Върни се там, откъдето си дошъл, Хойт. Трябваша ми цели хиляда години — ни повече ни по-малко, за да преодоляя яростта си към теб.

— За мен е изминала само седмица от смъртта ти. — Повдигна туниката си. — Ти ми причини тези синини.

Кийн отмести поглед към тях, а после към лицето на брат си.

— Скоро ще изчезнат.

— Дойдох тук по повеля на Мориган.

— Мориган значи. — Този път избухна в смях. — Тук няма богове. Няма Всевишен, няма кралици — феи. В това време няма място нито за магиите ти, нито за самия теб.

— А за теб има.

— Приспособяването е ключът към оцеляването. Тук единственият бог са парите, а те вървят ръка за ръка с властта. Аз притежавам и двете. Отдавна се избавих от такива като теб.

— И този свят, и всички други ще загинат преди Самен, ако не ми помогнеш да я спра.

— Кого да спреш?

— Онази, която те превърна в свое подобие. Онази, която се нарича Лилит.

ТРЕТА ГЛАВА

Лилит. Името навя на Кийън смътни спомени отпреди стотици животи. Отново я видя, вдъхна от уханието ѝ и през него внезапно премина тръпка на ужас, както в мига, когато бе отнела живота му.

Все още усещаше вкуса на кръвта ѝ и онова, което го бе изпълнило, докато я поглъщаше. Дарът на Мрака.

Беше попаднал в друг свят и получил привилегията — или проклятието — да вижда как световите се променят през безброй десетилетия.

Дали не бе предвидил, че ще се случи нещо? Защо иначе седеше сам посред нощ и чакаше?

Каква ужасна шега на съдбата: да изпрати брат му — или брата на човека, който той бе някога — отвъд времето, за да изрече името ѝ.

— Е, събуди любопитството ми.

— Трябва да се върнеш с мен и да се готвиш за битката.

— Да се върна? В дванадесети век? — Кийън леко се засмя и се отпусна на стола си. — Нищо не би могло да ме изкуши, уверявам те. Харесват ми удобствата на това време. Има гореща вода в изобилие, Хойт, и страстни жени. Не се интересувам от твоята политика и битките ти, още по-малко — от твоите богове.

— Битката ще започне — със или без теб, Кийън.

— Второто ми допада повече.

— Никога не си бягал от битка, никога не си се крил.

— Не бих го нарекъл криене — нехайно каза Кийън. — А и времената се менят. Повярвай ми.

— Ако Лилит ни победи, всичко, което знаеш, ще бъде загубено в това време, завинаги. Човечеството ще загине.

Кийън наклони глава встрани.

— Аз не съм човек.

— Това ли е отговорът ти? — Хойт се приближи. — Нима ще седиш със скръстени ръце, докато тя унищожава всичко? Ще гледаш безучастно как причинява на други това, което е причинила на теб?

Как погубва майка ти, сестрите ти? Нима ще седиш тук и ще я оставиш да превърне Нола в същество като теб?

— Те са мъртви. Отдавна са се превърнали в прах.

Нали бе видял гробовете им? Не бе устоял на изкушението да се върне и да стъпи върху надгробните им камъни и тези на поколенията след тях.

— Нима си забравил всичко, на което са те учили? Времената се менят, казваш. Не е толкова просто. Нима щях да бъда тук, ако времето беше застинало? Съдбата им не е неизбежна, както и твоята. Баща ни умира, а аз го изоставих. Никога вече няма да го видя жив.

Кийън бавно се изправи.

— Ти нямаш представа що за създание е тя и на какво е способна. Вече бе живяла векове, когато ме направи като себе си. Надяваш се да я спреш с меч и мълнии? По-глупав си, отколкото те помня.

— Надявам се да я спра с твоя помощ. Помогни ми. Ако не заради човечеството, то заради самия теб. Или си на нейна страна? Ако в теб не е останало нищо от брат ми, нека сега сложим край на всичко.

Хойт извади меча си.

Кийън дълго се визира в острието, мислейки за пистолета в ръката си. После пъкна оръжието обратно в джоба си.

— Прибери меча. За бога, Хойт, ти не можеше да ме победиш дори когато бях жив.

Очите на Хойт се изпълниха с дързост и нескрит гняв.

— Не беше толкова силен при последната ни схватка.

— Вярно. Бяха ми нужни седмици да се възстановя. Денем се криех в пещери, полумъртъв от глад. Знаеш ли, тогава я търсех. Лилит, която ме създаде. Нощем, докато с мъка си намирах достатъчно храна, за да оцелея. Тя ме изостави. За това имам сметки за уреждане с нея. Прибери проклетия меч!

Когато Хойт се поколеба, Кийън изведнъж скочи. За миг прелетя над главата му и се вкопчи в гърба му. С едно нехайно извиване на китката отне оръжието на брат си.

Хойт бавно се обърна. Върхът на меча бе опрян в гърлото му.

— Браво! — успя да промълви той.

— Ние сме по-бързи и по-силни. Нямаме съвест, която да ни възпира. Инстинктът ни кара да убиваме, за да се храним. За да

оцелеем.

— Тогава защо не съм мъртъв?

Кийън сви рамене.

— Да кажем, че те пощадих от любопитство и донякъде заради доброто старо време. — Хвърли меча в другия край на стаята. — Е, да пийнем нещо.

Отиде до един шкаф и го отвори. С крайчеца на окото си видя меча да полита през стаята обратно към ръката на Хойт.

— Браво и на теб! — снизходително каза той и извади бутилка вино. — Не можеш да ме убиеш с меч, но би могъл, ако имаш късмет, да ми отрежеш някоя част, която бих предпочел да запазя. Не можем да регенерираме крайници.

— Ще оставя оръжията си, ако и ти сториш същото.

— Така е честно. — Кийън извади пистолета от джоба си и го сложи на масата. — Въпреки че един вампир винаги носи най-ценното си оръжие — оголи заострените си зъби. — Нищо не може да се направи. — Наля две чаши, докато Хойт оставяше меча си. — Седни и ми разкажи защо искаш от мен да участвам в поход за спасяването на света. Напоследък съм доста зает. Предприемач съм.

Хойт пое подадената чаша, огледа я, помириса течността.

— Какво е това?

— Превъзходно италианско червено. Не е нужно да сипвам отрова, ако искам да те убия. — За да му докаже, Кийън отпи от своята чаша. — Мога да счупя врата ти като съчка. — Седна и изпъна крака. После махна с ръка към Хойт. — Това, което се случва сега, в днешния свят би могло да се нарече делова среща, на която ти ще изложиш аргументите си. Е, просвети ме.

— Трябва да съберем силите, като започнем с шепа избраници. Сред тях има учен, вещица, човек, дарен с много образи, и воин. Навярно последният си ти.

— Не, не съм воин. Аз съм бизнесмен. — Продължи да седи спокойно, гледайки Хойт с нехайна усмивка. — Значи боговете, както обикновено, са ти възложили непосилна задача и са ти дали твърде малко, с което да започнеш. С шепата глупци, които те последват, трябва да разгромиш армия, водена от могъщата кралица на вампирите, които навярно са хиляди, наред с други демони,

привлечени от нея. Защото в противен случай светът ще бъде унищожен.

— И други светове — добави Хойт. — Не само този.

— Прав си, че има и други. — Кийън замислено отпи глътка. Сегашният му живот бе започнал да му се струва скучен, без предизвикателства. Това поне звучеше интересно. — И каква според боговете е моята роля?

— Трябва да дойдеш с мен, да ме научиш на каквото можеш за нейния вид и как да се боря с тях. Какви са слабостите им? Каква е най-голямата им сила? Какви оръжия и магии мога да използвам срещу тях? Имаме време до Самен да ги овладеем и да съберем първия кръг.

— Толкова дълъг срок? — Сарказмът бе очевиден. — Каква полза мога да имам от това? Аз съм богат човек, с много интереси за отстояване тук, в това време.

— Нима тя ще ти позволи да запазиш това богатство и интереси, ако властва над света?

Кийън присви устни. Последното го накара да се замисли.

— Вероятно не. Но повече от сигурно е, че ако ти помогна, ще изложи на риск всичко, което притежавам, и собственото си съществуване. Когато човек е млад като теб...

— Аз съм по-големият.

— Не си живял девет века. Във всеки случай, когато човек е млад, мисли, че ще живее вечно и поема глупави рискове. Но който е живял дълго, е по-предпазлив. Защото най-важно е оцеляването. Имам инстинкт за самосъхранение, Хойт. По това хората и вампирите си приличат.

— Този инстинкт те кара да седиш сам на тъмно в тази къща?

— Не е къща — нехайно каза Кийън. — Това е офис. Място за бизнес. Впрочем имам много къщи. Нужни ми са, за да оцелявам. Трябва да се грижа за данъци, отчети и безброй неща. Както повечето като мен, рядко се задържам за дълго на едно място. Ние сме номади по природа и необходимост.

Наведе се напред и опря лакти на коленете си. Малцина бяха онези, с които можеше да разговаря за истинската си същност. Такъв бе изборът му, животът, който бе изградил.

— Хойт, виждал съм войни, каквито не можеш да си представиш. В тях никой не печели. Ако се заловиш с това, ще умреш. Или ще

станеш един от нас. За Лилит би било детска игра да победи магьосник с твоята сила.

— Нима мислиш, че имам избор?

— О, да. — Кийън отново се облегна назад. — Винаги има. Аз съм го правил във всеки живот. — Затвори очи и вяло разклати чашата си. — Нещо се задава. В света, който се крие под този, е настанал смут. В света на мрака. Ако е така, както казваш, по-страшно е, отколкото мислех. Трябва да бъде по-бдителен. Никога не се срещам с други вампири.

Озадачен от това решение на винаги общителния си брат, Хойт се намръщи.

— Защо?

— Защото са лъжци и убийци, които привличат твърде много внимание. А хората, които общуват с тях, са или луди, или обречени. Плащам данъците си, водя отчет за всичко и не се набивам в очи. На всеки няколко десетилетия се премествам, променям самоличността си и намирам начини да избягвам слънчевата светлина.

— Не разбирам половината от думите, които изричаш.

— Сигурно — отвърна Кийън. — Тя ще съсипе живота на всички. Кръвопролитията винаги носят беди, а демоните, които си въобразяват, че искат да унищожат света, са ужасно несправедливи. И ние трябва да живеем в него, нали?

Замълча. Ако се съсредоточеше, можеше да чуе всеки удар на сърцето на брат си, тихото бръмчене на климатика и жуженето на лампата на бюрото в другия край на стаята. Или да не обръща внимание на странични шумове, както често се опитваше.

Трудно му бе да свикне с това, че понякога може да се вслушва в тях, а понякога — не.

„Избор“, отново си помисли той.

— Е, добре, защо не?

— Всичко е заради кръвта — каза Кийън и очите му започнаха да се затварят. — Тя е в началото и в края. И двамата имаме нужда от нея, за да живеем, твойт и моят вид. Принасяме я в жертва на боговете си, проливаме я за държави и жени. Съществата като мен не се питат дали е редно. — Отвори очите си и показа на Хойт искрящия им червен цвят. — Просто я поглъщаме. Храним се с нея, без нея ще загинем. В природата ни е да ловуваме и убиваме. На някои това им харесва

повече, отколкото на други, както е при хората. Има такива, които изпитват удоволствие да причиняват болка, да измъчват жертвите си. Както хората. Не всички сме от една порода, Хойт.

— Вие убивате.

— Когато издебнеш елен в гората и отнемеш живота му, нима това не е убийство? За нас вие не сте нищо повече от плячка, често дори по-незначителни.

— Видях смъртта ти.

— Падането от скалите не беше...

— Не. Видях как тя те уби. Отначало помислих, че е сън. Видях те да излизаш от кръчмата и да се качваш в каретата ѝ. И да се сливаш с нея на излизане от селото. Тогава очите ѝ и се преобразиха, а зъбите ѝ заблестяха в мрака, преди да ги впие в гърлото ти. Видях лицето ти, ужаса и...

— Възбудата — довърши Кийън. — Опиянението. Беше забравим миг.

— Опитва се да се съпротивляваш, но тя ти се нахвърли като звяр и помислих, че си мъртъв. Но не беше.

— Не, за да се храним, просто изсмукваме кръвта на жертвите си — до капка, ако пожелаем. Но за да се превърне във вампир, човек трябва да вкуси от кръвта на създателя си.

— Тя разряза собствената си гърд и я притисна към устата ти. Все още се опитваше да се бориш, но после започна да сучеш от нея като бебе.

— Поривът е неудържим — като инстинкт за оцеляване. Сякаш ако не пиеш, ще умреш.

— Когато свърши, тя те хвърли на пътя и те остави да лежиш там. Аз те намерих. — Хойт отпи голяма глътка, когато стомахът му се разбунтува. — Лежеше, омазан в кръв и кал. Това ли правите, за да оцелеете? Ние се отнасяме към елените с повече уважение.

— Да ми четеш лекции ли си дошъл? — промърмори Кийън и стана отново да вземе бутилката. — Или искаш да узнаеш какво е?

— Трябва да узная.

— Някои ловуват на глутници, други — сами. Най-уязвими сме при пробуждането си — от първия път, когато се събудим в гроба, до всяка следваща вечер, ако сме спали през деня. Ние сме деца на мрака. Светлината означава смърт.

— Слънцето ви изгаря.

— Виждам, че си научил някои неща.

— Видях ги. Преследваха ме по пътя към дома. В образ на вълци.

— Само вампири, преживели векове и добили сила или закриляни от могъщ създател, могат да се преобразяват. Повечето са доволни да запазят образа, който са имали преди смъртта си. Физически не остаряваме. Ценна привилегия.

— Ти изглеждаш, както приживе — отбеляза Хойт. — И все пак си някак различен. Не само в прическата и облеклото. Движенията ти са необичайни.

— Не бива да забравяш, че не съм това, което бях. Нашите сетива са по-остри и все повече се развиват, за да оцелеем по-дълго. Огънят, подобно на слънцето, може да ни унищожи. Светена вода, ако е благословена с истинска вяра, би ни изгорила, както и символът на кръста, ако е носен с вяра. Този символ ни прогонва.

„Кръстовете“, помисли си Хойт. Мориган му бе дала кръстове. Бремето върху плещите му донякъде олекна.

— Хладните оръжия са почти безполезни — продължи Кийън, — освен ако успееш да отсечеш главата на някого от нас. Това би свършило работа. Но иначе... — Отново стана и повдигна камата на Хойт. Размаха я във въздуха, хвана здраво дръжката и заби острието в гърдите си. Кръвта обагри бялата му риза и брат му скочи на крака. — Бях забравил колко боли. — Кийън направи гримаса и извади острието от тялото си. — Така ми се пада, като се перча. Сториш ли същото с дърво, ще се превърнем в прах. Но трябва да прободеш сърцето. Чувал съм, че тогава смъртта е мъчителна. — Извади кърпичка и забърса острието. После свали ризата си. Раната вече се затваряше. — Веднъж сме умрели и не е лесно да бъдем сразени втори път. Борим се като зверове с всеки, който се опита да ни убие. Лилит е най-старата от всички, които познавам. Способна е на по-голяма жестокост от всеки друг. — Замълча и замислено прикова поглед в чашата си. — Майка ти. Как беше, когато се раздели с нея?

— Съкрушена. Ти беше любимецът ѝ. — Хойт раздвижи рамене, когато Кийън вдигна очи към лицето му. — И двамата го знаем. Помоли ме да опитам, да намеря начин. В първите дни, когато те изгуби, тя не можеше да мисли за нищо друго.

— Дори твоята магическа сила не е способна да възкреси мъртвите. Или не съвсем мъртвите.

— В онази нощ отидох на гроба ти, за да помоля боговете да дадат на сърцето ѝ някаква утеха. Намерих те, овалян в кал.

— Изпълзяването от гроба е мъчителна работа.

— Заварих те да разкъсваш заек.

— Сигурно не съм намерил нищо по-добро. Не бих казал, че помня. Първите спомени след пробуждането са откъслечни. Единственото, което изпитваш, е глад.

— Ти побягна от мен. Видях в какво си се превърнал... бях чувал разкази за такива същества... и побягна. Още същата нощ тръгнах към скалите, по молба на майка ни. Отчаяно ме умоляваше да намеря начин да разваля магията.

— Не е магия.

— Мислех, надявах се, че ако унищожа онази, която те превърна в това създание... или предлага своя живот в замяна, ще бъдеш избавен.

— Но не се случи нито едното, нито другото — напомни му Кийън. — Трябва да проумееш срещу какво си се изправил. Тогава бях новак и почти не знаех каква сила притежавам. Повярвай ми, онези, които е привлякла на своя страна, са несравнимо по-хитри и коварни.

— А ти няма ли да застанеш на моя страна?

— Нямах никакъв шанс да спечелиш тази битка.

— Подценяваш ме. Притежавам много по-голяма сила, отколкото предполагаш. Независимо дали е изминало хилядолетие или само една година, ти си мой брат. Мой двойник. Моя кръв. Както каза самият ти, кръвта е в началото и в края на всичко.

Кийън прокара пръст по чашата си.

— Ще тръгна с теб — и веднага вдигна пръст, преди Хойт да е казал каквото и да било. — Защото съм любопитен и малко отегчен. Застоях се на това място повече от десет години и е време да продължа напред. Нищо не обещавам. Не разчитай на мен, Хойт. Първо ще задоволявам собствените си потребности.

— Не можеш да убиваш хора.

— Вече даваш заповеди? — Кийън леко се намръщи. — Типично. Както казах — първо собствени ми потребности. Не съм

изсмуквал кръв от човек от осемстотин години. Е, всъщност седемстотин и петдесет.

— Защо?

— За да докажа, че мога да устоя на изкушението. И защото това също е начин за оцеляване... и вписване в света на хората с техните закони. Ако се храниш с кръвта им, невъзможно е да гледаш на тях като на нещо друго, освен като на източник на храна. Тогава би било странно да поддържаш партньорства с тях. А и смъртта оставя следи. Неизбежно настъпва утро.

Хойт разсеяно огледа стаята без прозорци.

— Как разбираш, че е настъпило?

— Усещам. Уморих се от въпроси. Можеш да останеш при мен — засега. Не мога да рискувам дотам, че да ти позволя да се разхождаш из града. Не изглеждаме съвсем еднакво, но все пак твърде много приличаш на мен. И тези дрехи трябва да изчезнат.

— Нима искаш да нося... как се нарича това?

— Панталон — сухо отвърна Кийън и тръгна към личния си асансьор. — Имам апартамент тук, така е по-удобно.

— Можеш да вземеш каквото ти е нужно и да тръгваме.

— Не пътувам през деня и не изпълнявам заповеди. Известно време аз ще ги давам. Трябва да се погрижа за много неща, преди да замина. Трябва да влезеш тук.

— Какво е това? — Хойт докосна стените на асансьора с върха на жезъла си.

— Средство за придвижване. Ще ни издигне до апартамента ми.

— Как?

Кийън отегчено прокара ръка през косите си.

— Слушай, там, горе, имам книги и други образователни материали. Можеш да прекараш следващите няколко часа в опознаване на културата, модата и технологиите на двадесет и първи век.

— Какво е *технологии*?

Кийън побутна брат си навътре и натисна бутона за горния етаж.

— Още един от сегашните богове.

Този свят, това време бе пълно с чудеса. Хойт съжали, че не ще успее да научи и проумее всичко. Вместо с факли, стаите се осветяваха

с нещо, което Кийън наричаше електричество. Храната се съхраняваше в сандък, висок колкото човешки ръст, и се запазваше студена и прясна, а друг сандък служеше за приготвянето и затопянето ѝ. Водата течеше от някаква тръба в дълбока купа, от която се оттичаше.

Къщата, в която живееше Кийън, се намираше високо над града, и то какъв град! Гледката, която Мориган му бе разкрила за миг, бе нищо в сравнение с онова, което видя през стъклените стени на жилището на брат си.

Всичко в този Ню Йорк му се струваше толкова огромно, че би смаяло дори боговете. Бе поискал отново да надникне навън, но Кийън го бе накарал да се закълне, че ще държи капациите на стъклените стени спуснати и няма да търси начин да излезе от къщата.

„От апартамента“, поправи се Хойт. Кийън наричаше това *апартамент*.

Имаше книги, толкова много книги и магическа кутия, която наричаше телевизор. Картините, които се появяваха в нея и изчезваха, бяха безброй, представяха хора и места, предмети и хора. И въпреки че се позабавлява с това само час, бързо се умори от непрестанното бърборене. Затова натрупа около себе си книги и чете, докато очите му започнаха да парят и умът му не можеше да поеме повече думи и образи.

Заспа върху нещо, което Кийън бе нарекъл диван, заобиколен от книгите.

В съня му се яви вещицата, в кръг от светлина. Беше гола, само с медальон на шията, и млечнобялата ѝ кожа бе озарена от пламъка на свещи. От нея струеше красота. С две ръце държеше над главата си кристално кълбо. Чу шепота ѝ, но не различи думите. Все пак знаеше, че изрича заклинание, усещаше силата на въздействието му в съня си. И разбра, че тя го търси.

Макар и да спеше, почувства притегателната ѝ сила и същото нетърпение, което бе изпитал в онзи кръг, в своето време.

За миг му се стори, че погледите им се срещат през мъглата. Обзе го желание и усещане за сила. В този миг устните ѝ се разтвориха, сякаш се канеше да заговори.

— Какви са тези одежди?

Внезапно се събуди и видя някакъв великан. Съществуването се извисяваше над него като огромно старо дърво. Имаше лице, което би уплашило дори родната му майка, черно като катран, с белег на бузата и заобиколено от сплътсени дълги кичури.

Едното му око бе черно, а другото — сиво. И двете се присвиха, когато оголи едрите си бели зъби.

— Ти не си Кийн.

Преди Хойт да реагира, бе повдигнат за дрехите отзад и разтърсен като мишка от огромна, ядосана котка.

— Остави го, Кинг, преди да те превърне в бял дребосък.

Кийън излезе от спалнята си и сънено продължи към кухнята.

— Как така има твоето лице?

— Лицето си е негово! — сопна се той. — Не си приличаме толкова, ако се вгледаш внимателно. Някога беше мой брат.

— Така ли? Мамка му! — Кинг безцеремонно пусна Хойт обратно на дивана. — Как е влязъл тук, по дяволите?

— С магия — докато изричаше това, Кийън извади прозрачна банка с кръв от заключена хладилна чанта. — Богове и битки, краят на света и прочие.

Кинг се наведе към Хойт с усмивка.

— Проклет да съм! Винаги съм мислил, че историите, които ми разправяш, са врели-некипели. Не е много разговорлив, преди да получи вечерната си доза — обърна се той към Хойт. — Имаш ли си име, братле?

— Аз съм Хойт от рода Маккийни. И да не си посмял отново да ме докоснеш!

— Голяма уста имаш.

— И той ли е като теб? — попитаха Хойт и Кинг в един глас.

Кийън отегчено наля кръвта във висока чаша от дебело стъкло и я пяхна в микровълновата фурна.

— Не, никой от двама ви. Кинг е управител на клуба ми долу. Приятел е.

Хойт направи гримаса на неодобрение.

— Твоят човек — слуга.

— Не съм ничий слуга.

— Доста си прочел. — Кийън извади чашата и отпи глътка. — Някои вампири, заемащи високо положение, имат слуги. Аз

предпочитам служители. Хойт събира армия, с която се надява да избави света от голямото зло.

— От данъчните?

Вече в по-добро настроение, Кийън се усмихна широко. Хойт ги видя да се споглеждат, както някога той и брат му.

— Де да беше така! Не, казах ти, че долавям смут. Очевидно е сериозно. Според клюките на боговете, кралицата на вампирите Лилит свиква армия и възнамерява да унищожи човечеството, да завладее световите. Война, бедствия и чума.

— Как можеш да се шегуваш? — упрекна го Хойт с едва сдържана ярост.

— За бога, Хойт, говорим за армии от вампири и пътувания във времето. Имам право поне да се пошегувам. Възможно е да умра, ако дойда с теб.

— Къде ще ходиш?

Кийън сви рамене срещу Кинг.

— Назад в миналото ми, предполагам, в качеството на съветник на генерал Здрав разум.

— Не знам дали ще пътуваме назад, напред или встрани. — Хойт побутна книгите на масата. — Но ще се върнем в Ирландия. Там ще ни кажат накъде да тръгнем после.

— Имаш ли бира? — попита Кинг.

Кийън отвори хладилника, извади бутилка „Харп“ и нехайно му я подаде.

— Е, кога заминаваме?

Кинг развъртя капачката и отпи голяма глътка.

— Ти оставаш тук. Казах ти, че когато стане време да изчезна, ще ти поверя контрола върху клуба. Очевидно моментът е настъпил.

Кинг просто се обърна към Хойт.

— Значи ти свикваш армията, генерале?

— Хойт. Да, аз.

— Току-що намери първия доброволец.

— Стига! — Кийън заобиколи плота, който разделяше кухнята. — Това не е за теб. Нямах никаква представа за какво става дума.

— Знаем за теб — възрази Кинг. — Знаеш, че обичам да се бия, а отдавна не съм участвал в бой. Освен това говорите за съдбовна война,

доброто срещу злото. Избирам на чия страна да застана още в самото начало.

— Какъв крал^[1] е той, щом изпълнява твои заповеди? — подхвърли Хойт и чернокожият великан избухна в такъв неудържим смях, че трябваше да поседне.

— Голям майтап.

— Можеш да загинеш заради безразсъдна лоялност.

— Изборът е мой, братле. — Кинг вдигна бутилката към Кийън. Отново се спогледаха многозначително. — Не мисля, че лоялността ми е безразсъдна.

— Хойт, остави ни насаме за малко. — Кийън посочи към спалнята си. — Влез там. Искам да разменя няколко думи с този идиот.

„Загрижен е“, каза си Хойт, когато изпълни молбата на брат си. Кийън държеше на приятеля си, което бе човешка черта. Нищо от прочетеното не сочеше, че вампирите могат да изпитват истински чувства към човешки същества.

Огледа стаята и се намръщи. Къде бе ковчегът? В книгите пишеше, че денем вампирите спят в гробовете си или в ковчези. Вместо това, видя огромно легло, застлано с покривка, пухкава като облак.

Чуваше гласовете, които разговаряха разпалено отвъд вратата, но продължи да разглежда личното пространство на брат си. В гардероба висяха достатъчно дрехи за десетима мъже. Е, Кийън си бе суетен открай време.

Но никакво огледало. Беше прочел в книгите, че вампирите нямат отражение.

Влезе в банята и зяпна от удивление. Лъскавият нужник, който Кийън му бе показал по-рано, също бе цяло чудо, но не можеше да се сравнява с това. Ваната бе достатъчно голяма за шестима, имаше и висока кутия от бледозелено стъкло. Стените бяха облицовани с мрамор, както и подът.

Смаян, Хойт влезе в кутията и започна да си играе с дръжките, които стърчаха от мрамора. Издаде вик на уплаха, когато от многото тръби с накрайници го обляха силни струи студена вода.

— Тук се събличаме, преди да влезем под душа. — Кийън влезе и със светкавично движение спря водата. После помириша въздуха. — Всъщност, със или без дрехи, отчаяно се нуждаеш от душ. Измий се!

— нареди той. — Облечи дрехите, които съм сложил на леглото. Аз отивам на работа.

Излезе и остави Хойт да се мъчи сам.

След доста треперене от студ откри, че температурата на водата може да се наглася. Опари се, едва не замръзна, но най-сетне откри идеалното средно положение.

Навярно брат му казваше самата истина, когато говореше за богатството си, щом живееше в разкош, какъвто той не би могъл да си представи. Мирисът на сапуна му се стори малко женски, но нямаше друг.

Хойт се наслади на първия си душ в двадесет и първи век и се запита дали не би могъл да намери начин да си направи такава баня, с наука или с магия, когато се завърне у дома.

Кърпите, които висяха наблизко, бяха меки като покривката на леглото. Изпита приятно усещане, докато подсушаваше тялото си с една от тях.

Дрехите никак не му харесаха, но неговите бяха мокри. Поколеба се дали да не извади резервната туника от торбата си, но реши, че е по-добре да следва съветите на Кийън по отношение на облеклото.

Обличането му отне двойно повече време от обикновено. Едва се справи със странните начини за прихващане на дрехите. Обувките нямаха връзки, а просто се нахлузваха на краката. Не можеше да отрече, че са доста удобни.

Искаше му се да има поне едно проклето огледало, в което да се погледне. Излезе от стаята и внезапно се спря. Чернокожият крал все още седеше на дивана и пиеше от стъклената бутилка.

— Изглеждаш доста по-добре — отбеляза той. — Можеш да минеш за нормален, ако си мълчиш през повечето време.

— Какви са тези закопчалки тук?

— Наричат се ципове. Трябва да държиш този отпред затворен, приятел. — Кинг стана. — Кийн слезе в клуба. Навън вече е залязло. Уволнен съм.

— Какво означава това? Мога ли да помогна?

— Не, мамка му! Прекрати договора ми за работа. Ще трябва да се примири. Щом той тръгва и аз тръгвам. Колкото и да не му харесва.

— Той мисли, че всички ще умрем.

— Прав е, рано или късно всеки умира. Виждал ли си някога какво може да причини един вампир на човек?

— Видях онова, което сполетя брат ми.

Странните очи на Кинг помръкнаха.

— Да, да, разбира се. Е, затова нямам намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам някой да стори същото с мен. Прав е, има някакъв смут. Щом ще се води битка, и аз ще участвам.

„Исполински ръст — помисли си Хойт, — страховито лице и голяма сила.“

— Ти си воин.

— И то какъв! Ще сригам задниците на доста вампири, повярвай ми. Но не и тази нощ. Какво ще кажеш да слезем и да погледнем как върви купонът?

— В неговия... — как го бе нарекъл Кийън — клуб?

— Точно така. Казва се „Вечност“. Едва ли някой знае по-добре от него какво означа това.

[1] Кинг — крал (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя щеше да го намери. Щом този мъж я призоваваше в сънищата си, караше я да се носи извън тялото си и я преследваше в мислите ѝ, щеше да го открие и да узнае защо.

От няколко дни имаше чувството, че стои на ръба на висока, люлееща се от основите си скала. От едната ѝ страна имаше нещо светло и красиво, а от другата — студ и ужасяваща бездна. Но макар и нестабилна, скалата бе единствения свят, който познаваше.

Каквото и да бе това, което се надигаше в нея, той бе част от него, знаеше го със сигурност. Беше докоснала онази кръв с ръцете си, нали? Беше облекчила болките на плътта му и беше бдяла над него, докато в съня си се бореше с треската. Лицето му бе тъй познато. Сякаш бе спомен или човек, когото бе зърнала в съня си.

„Красив дори в страданието си“, помисли си тя, докато скицираше лицето му. Издължено, с аристократи черти. Дълъг тесен нос, изваяни устни. Високи изпъкнали скули. „Хлътнали очи“, спомни си тя, яркосини и пронизателни, с почти съвършено извити над тях вежди. Контрастът на черните му коси и тези черни вежди с цвета на кожата правеше лицето му още по-неповторимо.

„Да — каза си тя, — виждам го.“ Можеше да го скицира, но докато не го откриеше, нямаше да узнае дали е трябвало да скочи от ръба на онази скала, или да се върне назад.

Глена Уорд бе жена, която искаше да знае всичко.

Е, познаваше лицето му, фигурата и допира му, дори гласа му. Знаеше — без следа от съмнение — че притежава сила. И вярваше, че носи отговорите.

Каквото и да се задаваше — а всичките ѝ инстинкти ѝ подсказваха, че е нещо съдбовно, той бе свързан с него. Беше ѝ отредена важна роля, знаеше това почти откакто се бе появила на бял свят. Имаше чувството, че вече е време да изиграе тази роля. А раненият герой, забулен в мистерия, трябваше да бъде неин партньор.

Беше заговорил на галски, ирландски галски диалект. Тя имаше известни познания по този език, понякога го използваше в заклинания и се опитваше да чете по него. Но колкото и странно да бе, не само бе разбрала всяка негова дума в съня — видението, преживяването или каквото и да бе — а бе разговаряла с него на галски, сякаш ѝ бе роден език. Това означаваше, че трябва да го търси някъде в миналото. „Доброто старо далечно минало“, реши тя. И вероятно някъде в Ирландия.

Беше направила заклинание за откриване, използвайки окървавената превръзка, която бе донесла със себе си след странното си посещение на... което и да бе онова място. Кръвта му и собствената ѝ дарба щяха да я отведат при него.

Знаеше, че ще са необходими големи усилия и много труд. Двойно повече трябваше да се потруди, за да пренесе себе си — или поне същността си — в неговото време и страна. Това се готвеше да стори или поне да опита. Седна в своя кръг от запалени свещи и ароматът на билките се разнесе от купата. Потърси го още веднъж, съсредоточавайки се върху скицата на лицето му, с парчето от превръзката, което бе взела.

— Търси мъжа с това лице в пространство, свят и векове. Кръвта му аз държа в ръка и силата ѝ тук зова. Ясен знак да ми даде, при него да ме отведе!

Видя го в съзнанието си, смръщил вежди и приведен над книги. Съсредоточи се и се отдръпна назад, за да огледа стаята. Апартамент? Слаба светлина огряваше лицето и ръцете му.

— Къде се намираш? — тихо попита тя. — Покажи ми.

Видя сградата, улицата.

Радостта от успеха бе примесена с озадачение. Последното, което очакваше да узнае, бе, че той се намира в Ню Йорк, на шестдесетина преки, при това в настоящето.

„Съдбите ни бързат да се срещнат“, реши Глена. Кой можеше да спори с тях?

Угаси кръга, прибра инструментите си и пъкна скицата в чекмеджето на бюрото си. Поколеба се, преди да избере тоалет. Какво да облече една жена за среща със съдбата си? Нещо екстравагантно или семпло, делово? Нещо екзотично? Накрая се спря на малка черна рокля, подходяща за всякакъв случай.

Докато пътуваше към центъра с метрото, се опита да проясни мислите си. Сърцето ѝ биеше учестено от предчувствие, което не ѝ даваше покой от няколко седмици. Беше предприела първата крачка към онова, което я очакваше.

Каквото и да се задаваше, каквито и събития да предстояха, искаше да бъде подготвена. Тогава щеше да вземе решения. Вагонът бе претъпкан и тя стоеше права, държейки се за халката над главата си, и леко се поклащаше в ритъма на движението. Харесваше ѝ този учестен ритъм, бързото темпо, в което живееше градът, разнообразната музика, всички негови отсенки и нюанси. Бе отраснала в щата Ню Йорк, но не и в големия град.

И през целия си живот бе усъвършенствала дарбата си.

Сега нещо в кръвта ѝ трептеше, сякаш дълбоко в себе си знаеше, че цял живот се е готвила за тези няколко часа.

На следващата спирка слязоха и се качиха безброй пътници. Докато потокът от звуци се плъзгаше покрай нея, в съзнанието ѝ отново изплува образът на мъжа, когото търсеше.

„Няма лице на мъченик“, помисли си тя. Излъчваше твърде голяма сила. И твърде много гняв. Не би могла да отрече, че намира това за доста интересно съчетание.

Силата на създадения от него кръг бе впечатляваща, както и тази на преследвачите му. Явяваха се и в нейните сънища — онези черни вълци, които не бяха нито животни, нито хора, а странни възплъщения на всичко най-тъмно в човешката и животинската природа.

Вяло потърка медальона, който носеше на врата си. Е, тя също бе силна. Знаеше как да се защити.

— *Тя ще изсмуче живота ти.*

Гласът бе съскащ шепот, от който я побиха вледеняващи тръпки. После онова, което я бе заговорило, се плъзна в кръг около нея и студът, струящ от него, смрази дъха, който излизаше между треперещите ѝ устни.

Другите пътници все още стояха или седяха, четяха или разговаряха. Спокойни. Без да подозират за злото, което пропълзяваше около телата им като змия.

Очите му бяха червени, предните зъби — дълги и остри. Кръвта, с която бяха изцапани, зловещо капеше от устата му. Сърцето на Глена се сви като юмрук и неудържимо запрепуска в гърдите ѝ. Имаше

човешки образ и за още по-голям ужас — носеше елегантен костюм. „Тънки сини райета“, неволно забеляза тя. Колосана бяла риза и вратовръзка със сложни шарки.

— Ние сме вечни. — Плъзна окървавената си ръка по лицето на една жена, която седеше и четеше евтин роман. Дори когато кръвта изцапа бузата ѝ, жената просто обърна страницата и продължи да чете. — Ще ви подкараме като добитък, ще ви яздим като коне, ще ви хващаме в капани като мишки. Вашата сила е нищожна и жалка и когато свършим с вас, ще танцуваме върху костите ви.

— Тогава от какво се боите?

Създанието оголи зъби, изръмжа и скочи.

Глена едва сдържа писъка си и политна назад.

Докато влакът фучеше през тунела, то изчезна.

— Внимавайте, госпожице! — промърмори мъжът, в когото се бе блъснала, и грубо я смушка с лакът.

— Извинявайте.

Отново се хвана за халката, с лепнеца от пот ръка.

Все още усещаше мириса на кръвта, докато изминаваше последните километри до центъра.

За пръв път в живота си Глена изпита истински страх от мрака, от улиците и хората, които прелитаха покрай нея. Когато най-сетне влакът спря, беше готова да побегне. Едва потисна порива да си проправи път с лакти и да се втурне по перона към стъпалата, водещи нагоре.

Тръгна с бързи крачки. Въпреки градските шумове, чуваше бързото чаткане на токетата си по тротоара и учестеното си дишане.

Пред входа на клуб „Вечност“ се виеше опашка. Двойки и самотници, които се тълпяха с надеждата да получат покана да влязат. Вместо да чака, тя отиде право при портиера. Усмихна му се, направи бърза магия.

Веднага я пусна, без дори да провери списъка си или личната ѝ карта.

Вътре звучеше музика, светеха сини неонов лампи и цареше оживление. За пръв път шумните компании и пулсът на града не я вълнуваха.

„Твърде много лица“, помисли си тя. Твърде много вибрации. Искеше да открие едно-единствено лице, но това започна да ѝ се

струва невъзможно. При всяко блъсване в някого, докато навлизаше сред хората, през нея преминаваше тръпка. И я обземаше срам заради собствения ѝ страх.

Тя не бе беззащитна, не бе слаба. Но се чувстваше така. Съществува от влака бе най-страшния ѝ кошмар. И този кошмар не бе случаен.

Беше предназначен точно за нея.

„То долавяше страха ми“, помисли си тя. Беше се възползвало от него и я бе измъчвало, докато коленете ѝ се бяха подкосили и надигащите се в нея писъци бяха разрязали съзнанието ѝ като бръсначи.

Тя бе прекалено изплашена, за да посегне към единственото оръжие, което притежаваше. Магията.

Сега сред ужаса ѝ бе започнал да се прокрадва гняв.

Винаги се бе смятала за авантюристка, жена, която бе готова на рискове в името на познанието. Жена, която притежава защитни сили и способности, каквито малцина могат да си представят. А ето я сега, разтреперана пред лицето на първата истинска опасност. Изправи гръб, овладя дишането си и се отправи към огромния кръгъл бар.

Докато пристъпваше по плочите с метален блясък, изведнъж го зърна.

Първо почувства вълна на облекчение, а после гордост, че така бързо бе постигнала успех в първото си начинание. У нея се пробуди любопитство, когато сви натам, откъдето се задаваше той. Красавецът ѝ се стори доста по-чист. Косите му бяха небрежно разрошени, а не неподдържани, черни, лъскави и по-къси, отколкото при първата им среща. Изглеждаше все тъй тъжен, угрижен и раздражителен. Сега бе облечен в черно, което му подходеше. Както и зоркият, леко сърдит поглед на искрящите му сини очи.

Почти възвърнала увереността си, тя се усмихна и го пресрещна.

— Търсех те.

Кийън се спря. Отдавна бе свикнал жени да застават на пътя му. Не че не се ласкаеше от това, особено когато жената бе изключителна като тази. Тъмнозелените ѝ очи имаха неповторим блясък и го гледаха закачливо. Устните ѝ бяха чувствени и съвършени, гласът — нисък и дрезгав.

Имаше прелестно тяло и малката черна рокля разкриваше доста от млечнобялата кожа и красивите рамене. Би се позабавлявал с нея, ако не бе медальонът, който носеше на врата си.

Вещиците, и още повече онези, които си играеха на вещици, можеха да бъдат опасни.

— Радвам се да узная, че съм бил търсен от толкова красива жена. Бих се оставил да бъда намерен, стига да разполагам с време за това.

Понечи да се отдръпне и да продължи, но Глена докосна ръката му.

Усети нещо при допира ѝ. Очевидно и тя, защото присви очи и усмивката ѝ изчезна.

— Ти не си онзи мъж. Само приличаш на него. — Притисна ръката му и го накара да усети търсецата сила. — Дори не съвсем. По дяволите! — Отпусна ръката си и тръсна коси назад. — Трябваше да знам, че няма да е толкова лесно.

Този път той я сграбчи.

— Да ви намерим маса.

„В някой тъмен тих ъгъл — помисли си Кийън, — докато разбере коя е и каква е.“

— Имам нужда от информация. Търся един човек.

— Имате нужда от питие — любезно каза Кийън и бързо я преведе през тълпата.

— Слушайте, ако искам питие, сама мога да си го поръчам.

За миг ѝ хрумна да вдигне скандал, но реши, че рискува да бъде изхвърлена от заведението. Понечи да използва силата си, но от опит знаеше, че ако ползва магическите си способности в момент на гняв, ще си навлече единствено неприятности.

Огледа се и прецени ситуацията. Клубът бе претъпкан с хора от всички прослойки. Музиката бе силна, с натрапчив бас и певица, която изричаше думите на песента с чувствен глас, подобен на котешко мъркане.

„Публично място, адски оживено — помисли си Глена, — с много хром и синя светлина — обстановка, съчетаваща изтънченост с еротика. Какво би могъл да ми стори при тези обстоятелства?“

— Взех ви за човека, когото търся. — „Поддържай разговор! — каза си тя. — Дръж се приятелски.“ — Осветлението тук не е много

силно, а и толкова си приличате, че бихте могли да минете за братя. Много е важно да го открия.

— Как се казва? Може би ще успея да ви помогна.

— Не знам името му. — Този факт я накара да се почувства глупаво. — Е, добре, наясно съм как ви звучи. Но ми бе казано, че се намира тук. Мисля, че е в беда. Само ако бихте...

Опита се да отблъсне ръката му, но тя остана непоклатима като камък. „Какво би могъл да ми стори при тези обстоятелства? — каза си тя отново. — Почти всичко.“ В пристъп на паника, затвори очи и призова силата си.

Пръстите му трепнаха и я притиснаха още по-силно.

— Значи си истинска — промърмори той и очите му я пронизаха с поглед, вцепеняващ като хватката. — Мисля, че трябва да отидем горе.

— Няма да тръгна с теб за нищо на света. — У нея се прокрадна нещо подобно на страха, който я бе сковал в метрото. — Това беше слаба мощност. Повярвай ми, не знаеш какво те очаква.

— Ти ми повярвай — каза той с мелодичен глас. — Не знаеш какво те очаква, ако ме ядосаш.

Задърпа я към една вита стълба. Глена упорито отказа да помръдне от мястото си, готова да се защитава с всички средства. Заби десетсантиметровия си ток в обувката му и стовари юмрук върху челюстта му, вместо да хаби сили за писъци, занарежда заклинания.

Дъхът ѝ секна, когато той я повдигна, сякаш бе лека като перце. Единственото ѝ успокоение бе мисълта, че когато магията ѝ подейства, мъжът ще се озове проснат по гръб на земята.

Все пак не престана да се съпротивлява, да рита и да забива лакти. Пое си дъх, за да нададе писък.

Отвори се някакви врати, навярно на частен асансьор.

Пред нея застана той, от кръв и плът. Толкова много приличаше на мъжа, който я бе праметнал върху рамото си, че едва не намрази и него.

— Пусни ме, копеле, или ще превърна това място в лунен кратер!

Когато вратите на движещата се кутия се отвори, Хойт бе връхлетян от шумове, миризми и светлини. Всички те едновременно

нахлуха в съзнанието му и замаяха сетивата му. С премрежен поглед видя брат си да носи жена, която упорито се съпротивлява.

Неговата загадъчна лечителка. Потръпна, когато осъзна това. Вещицата от съня му бе полугола и използваше език, какъвто рядко бе чувал дори в най-долнопробните кръчми.

— Така ли ми се отплащаш за помощта? — Отметна буйните си коси назад и проницателните ѝ зелени очи се втренчиха в него. После огледа Кинг от главата до петите и изръмжа. — Хайде, давайте! — подкани ги тя. — Мога да натръшкам и трима ви.

Беше праметната върху рамото на Кийън като чувал и Хойт се запита как възнамерява да изпълни заканата си. Но вещиците бяха непредсказуеми.

— Значи си истинска — тихо каза той. — Проследи ли ме?

— Не се ласкай, нещастнико.

Кийън я повдигна без никакво усилие.

— Твоя приятелка ли е? — обърна се той към Хойт.

— Не бих казал.

— Разберете се. — Кийън остави Глена да стъпи на крака и хвана юмрука, насочен към лицето му, миг преди да нанесе удар. — Свърши това, за което си дошла — каза ѝ той. — Тихо. После си върви. Въздържайте се от магии. И двамата. Кинг!

Отдалечи се. Кинг се усмихна, сви рамене и го последва.

Глена приглади роклята си, отметна коси назад.

— Е, какво те мъчи, по дяволите?

— Все още ме болят ребрата, но почти оздравях. Благодаря ти за помощта.

Тя втренчи поглед в Хойт и въздъхна.

— Ето какво ще направим. Ще поседнем и ще ми поръчаш питие. Чувствам нужда да пийна нещо.

— Аз... нямам нито петак в този панталон.

— Нищо чудно. Аз черпя. — Хвана го под ръка, за да не го загуби отново сред тълпата и започна да си проправя път.

— Брат ми нарани ли те?

— Какво?

Трябваше да крещи. Как бе възможно човек да води разговор при този шум? Тук имаше твърде много хора. Да не би да бе някакъв панаир?

Множество жени кършеха тела в нещо като ритуален танц, облечени още по-оскъдно и от вещицата. Други седяха на лъскави маси, гледаха към тях или не им обръщаха внимание и отпиваха от големи стъклени халби и чаши.

Музиката долиташе отвсякъде.

— Попитах дали брат ми те нарани.

— Брат? Ясно. Нарани главно гордостта ми.

Поведе го по стълбите нагоре, където шумът не бе толкова непоносим. Все още стискайки ръката му, тя се огледа наляво и надясно и тръгна към нисък диван и маса със запалена свещ. Около нея се бяха скупчили петима души и сякаш говореха едновременно.

Тя им се усмихна и Хойт почувства силата, която излъчи.

— Здравейте! Май е време да си вървите у дома, а?

Петимата станаха и продължиха да бърборят, докато се отдалечаваха от масата, отрупана с прозрачни съдове за пиене, някои от които наполовина пълни.

— Съжалявам, че се наложи да разваля вечерта им, но мисля, че това е по-важно. Защо не сядаш? — Отпусна се на дивана и изпъна дългите си голи крака. — Господи, каква нощ! — Размаха ръка във въздуха, а с другата заигра с медальона си, докато изпитателно се взираше в лицето му. — Изглеждаш по-добре. Оздравя ли?

— Почти напълно. Откъде пристигна?

— Направо по същество. — Хвърли поглед към сервитьорката, която дойде да разчисти масата. — За мен мартини „Грей Гуус“, догоре, с две маслини. Сухо.

Повдигна вежди срещу Хойт. Когато той не каза нищо, показва два пръста. Приглади косите зад едното си ухо и се наведе към него. Сребърните висулки на обичатата ѝ наподобяваха келтски възли.

— Сънувала съм те и преди онази нощ. Два пъти — започна тя. — Опитвам се да запомням сънищата си, но все не успявах... до последния. Мисля, че в първия беше на някакво гробище и скърбеше. Сърцето ми се късаше, помня това чувство. Странно, че сега споменът е по-ясен. Следващия път те видях на скала, над морето. Срещу теб стоеше жена, която не беше човек. Дори в съня си се страхувах от нея. Както и ти. — Облегна се назад и потръпна. — О, да, сега си спомням всичко. Помня, че бях ужасена и че имаше буря. И ти... ти я рани. Насочих цялата сила, която имам, в опит да ти помогна. Знаех, че е...

зла. Ужасно зла. Имаше светкавици и писъци... — Нуждата от пиене ставаше все по-отчаяна. — Събудих се и за миг страхът се събуди с мен. После всичко избледня.

Хойт остана мълчалив и тя си пое дъх.

— Е, сега съм тук. Използвах ясновидското си огледало, използвах кристала си, но не те виждах ясно. Освен в съня си. Повика ме на онова място в гората, в кръга. Или някаква друга сила ме отнесе там. Защо?

— Не беше мое дело.

— Нито пък мое. — Затрака по масата с ноктите си, боядисани в червено като устните й. — Как ти е името?

— Хойт Маккийни.

Усмивката така преобрази лицето й, че накара сърцето му да замре.

— Не си тукашен, нали?

— Не съм.

— Ирландия, личи си по говора. В съня разговаряхме на галски, който не владеея... много добре. Но мисля, важно бе не само мястото, а и времето, така ли е? Не се тревожи, че ще ме шокираш. Тази вечер съм приготвена за всичко.

Хойт се поколеба. Тя се беше появила в кръга. Нищо, което би го застрашило, не можеше да проникне там... Но макар и да знаеше, че трябва да търси вещица, тя бе твърде далеч от очакванията му.

Беше се постарала да го излекува и бе останала до него, докато вълците дебнеха отвъд кръга. Сега бе дошла за отговори и може би да помогне.

— Бях пренесен от Танца на боговете във времето, близо хиляда години напред.

— Е, добре — въздъхна дълбоко. — Може би не съм напълно подготвена. Трудно ми е да повярвам, но след всичко, което се случи дотук, би трябвало да очаквам този скок. — Вдигна чашата, която сервитьорката сложи пред нея и веднага отпи. — Особено с това за кураж. Заповядайте — каза Глена и извади кредитна карта от чантата си. — Нещо се задава — продължи тя, когато останаха насаме. — Нещо лошо. Голямо, страшно зло.

— Ти не знаеш.

— Но го виждам ясно. Но го чувствам и знам, че ти и аз сме свързани с него. Никак не се радвам. — Отпи още една глътка. — Не и след онова, което видях в метрото.

— Не те разбирам.

— Някакво ужасно създание, облечено в марков костюм — обясни тя. — Каза, че тя ще изсмуче живота ми. Мисля, че *тя* е жената от скалите. Честно казано, тръпки ме побиват. С вампири ли си имаме работа?

— Какво е *метрото*?

Глена потърка клепачи.

— Добре, по-късно ще отделя известно време, за да ти обясня най-важното в съвременния начин на живот и средствата за обществен транспорт. Но преди това държа да узная срещу какво съм изправена. Какво се очаква от мен.

— Не знам името ти.

— Извинявай. Глена. Глена Уорд — подаде му ръка. След кратко колебание той я хвана. — Радвам се да се запознаем. Е, какво става, по дяволите?

Започна разказа си, а тя продължи да отпива. Изведнъж вдигна ръка и преглътна.

— Извинявай. Искаш да кажеш, че брат ти е вампир?

— Не убива хора.

— О, добре. Страхотно! Голяма точка за него. Умрял е преди деветстотин седемдесет и няколко години и ти си дошъл тук, в настоящето, за да го намериш.

— Избран съм от боговете да събера армия, която да се бори и да победи армията от вампири, свикана от Лилит.

— Господи! Трябва да пийна още едно.

Хойт понечи да ѝ предложи своята чаша, но тя махна с ръка и повика сервитьорката.

— Не, за теб е. Предполагам, че и ти имаш нужда.

Той се поколеба, преди да отпие, и запримигва.

— Какво е това питие?

— Мартини. Водката не може да не ти хареса — нехайно каза тя. — Доколкото знам, прави се от картофи.

Поръча още едно мартини и мезе. Вече по-спокойна, изслуша историята му докрай, без да го прекъсва.

— Значи аз съм вещицата.

Притежаваше не само красота. Не само магическа сила, а и търсец, неуморен дух. „Някои ще издириш — спомни си той думите на богинята, — други сами ще дойдат при теб.“

Глена бе дошла сама.

— Трябва да повярвам, че си ти. С теб и брат ми ще намерим другите и ще започнем.

— Да започнем какво? Военно учение? Нима ти приличам на войник?

— Не, никак.

Тя опря брадичка на юмрука си.

— Харесва ми да бъда вещица и ценя дарбата си. Знам, че не съм я наследила случайно. Има някаква цел. Не очаквах да бъде това — погледна го съсредоточено. — Когато те видях за пръв път в съня си, разбрах, че срещата с теб е следващата крачка към целта. Ужасена съм. Истински ужасена.

— Разделих се със семейството си, за да дойда тук и да сложа началото. Оставих им само сребърни кръстове и думата на богинята, че ще бъдат закриляни. Ти не знаеш какво е страх.

— Добре. — Глена протегна ръка и я сложи върху неговата в инстинктивен жест на утеха. — Добре — повтори тя. — Заложил си много. Но аз също имам семейство. Живеят в този щат. Трябва да се уверя, че ще бъдат в безопасност. Трябва да знам, че ще доживея да изпълня мисията си. Тя знае къде съм. Изпрати онова същество да ме сплаши. Предполагам, че е много по-добре подготвена от мен.

— Тогава и ние ще се подготвим. Трябва да узная какви способности притежаваш.

— Викаш ме на кастинг? Слушай, Хойт, засега армията ти се състои от трима души. Само ще загубиш, ако ме обиждаш.

— Ставаме четирима, с краля.

— Какъв крал?

— Черният великан. Но не обичам да работя с вещици.

— Така ли? — провлачено каза Глена и се наведе към него. — Създадени сме от една и съща сила. С теб сме нещо като братовчеди, Мерлин. Освен това съм ти нужна.

— Може би си права. Богинята не каза, че ще бъде приятно, нали? Трябва да опозная силата и слабостите ти.

— Разбира се — кимна тя. — Както и аз — твоите. Вече знам, че не можеш да излекуваш дори накуцващ кон.

— Не е така. — Обидата го накара да повиши тон. — Бях ранен и не бях в състояние...

— Да излекуваш две счупени ребра и разрязана длан. Значи не можеш да се грижиш за ранените, когато успеем да съберем тази армия.

— С удоволствие ще поверя тази задача на теб! — сопна се той. — Ще създадем армията. Така е писано.

Глена подписа касовата бележка и взе чантата си.

— Къде отиваш?

— У дома. Трябва да свърша доста неща.

— Не бива. Трябва да останем заедно. Тя те познава, Глена Уорд. Познава всички ни. По-безопасно е, когато сме заедно. Така сме по-силни.

— Може би, но са ми нужни някои неща от къщи. Трябва да ги взема.

— Те са силни нощем. Изчакай, докато се съмне.

— Вече даваш заповеди?

Понечи да прояви гордост, но образът на онова, което бе пропъзляло около нея в метрото, се върна, свършено ясен.

Той сграбчи ръката ѝ и я задържа на мястото ѝ. От сблъсъка на емоциите между дланите им завибрира топлина.

— Нима това е игра за теб?

— Не. Изплашена съм. Допреди няколко дни можех да разполагам с живота си, както намеря за добре. Сега нещо ме преследва и трябва да участвам в някаква апокалиптична битка. Искам да си отида у дома. Да събера нещата си. Да помисля.

— Страхът те прави уязвима и безразсъдна. На сутринта нещата ти ще бъдат там, където са сега.

Прав бе, разбира се. А и тя не бе сигурна дали има достатъчно смелост да излезе навън в нощта.

— И къде да чакам докато съмне?

— Брат ми има апартамент горе.

— Брат ти. Вампирът. — Тя се отпусна на дивана. — Голямо успокоение.

— Няма да ти навреди. Имаш думата ми.

— По-важно е да получи неговата, ако нямаш нищо против. Ако се опита... — Обърна ръката си с дланта нагоре над масата и се съсредоточи върху нея. Точно над ръката ѝ засия малък пламък. — Ако книгите и филмите казват истината, неговият вид се бои от огъня. Само да направи опит да ме нарани — и ще го запаля. Армията ти ще намалее с един.

Хойт просто сложи ръката си върху нейната — и пламъкът се превърна в топче лед.

— Не използвай способностите си срещу мен или семейството ми.

— Хубав номер. — Глена пусна леда в празната си чаша. — Да се договорим така. Имам право да се защитавам от всичко и всеки, който се опита да ми навреди. Съгласен ли си?

— Съгласен. Няма да бъде Кийън. — Хойт стана и ѝ подаде ръка. — Заклевам се, тук и сега, че ще те защитавам дори от него, ако представлява заплаха за теб.

— Добре. — Глена пое ръката му и се изправи. Почувства нещо, а начинът, по който зениците му се свиха, издаде, че и той го е почувствал. Не само магическа сила. — Мисля, че вече сключихме първия си договор.

Когато слязоха долу и тръгнаха към асансьора, Кийън пресече пътя им.

— Почакайте. Накъде си я повел?

— Не ме е повел — поправи го тя. — Тръгнах с него по своя воля.

— За нея не е безопасно да излиза. Може да го направи най-рано призори. Вече е била заплашена от пратеник на Лилит.

— Зарежи магиите пред вратата! — предупреди Кийън Глена. — Може да се настани в стаята за гости. За теб остава диванът, освен ако тя не те покани да споделиш леглото ѝ.

— Ще спи на дивана.

— Защо я обиждаш? — Гласът на Хойт затрепери от гняв. — Била е изпратена: дошла е тук с риск за живота си.

— Не я познавам — спокойно отвърна Кийън. — От сега нататък искам да ме предупреждаваш, преди да каниш гостенки в дома ми. — Въведе кода за асансьора. — Когато се събудите, ще трябва да останете там, докато дойда. Ще го заключа след вас.

— А ако избухне пожар? — каза Глена с напевен тон, а той само се усмихна.

— Тогава ще отворите някой прозорец и ще полетите.

Глена влезе и хвана ръката на Хойт. После отново се обърна към Кийън с чаровна усмивка.

— Не забравяй с кого си имаш работа — каза. — Бихме могли да сторим точно това. — Когато вратите се затвориха, изсумтя: — Брат ти не ми харесва особено.

— И аз не одобрявам държането му отпреди малко.

— Впрочем можеш ли да летиш?

— Не. — Хойт хвърли поглед към нея. — А ти?

— Все още не съм се научила.

ПЕТА ГЛАВА

Събудиха я гласове. Бяха приглушени и отначало изпита страх, че е ново видение. Колкото и да държеше на изкуството си, сънят бе не по-малко важен... особено след няколко мартинита и вечер, изпълнена със странни разкрития.

Глена потърси възглавница, с която да покрие главата си.

Отношението ѝ към Кийън бе станало малко по-меко, когато бе огледала стаята за гости. Имаше огромно легло с прекрасни чаршафи и достатъчно възглавници, за да накарат дори жена като нея, която обича разкоша, да се чувства добре.

Чудесно бе, че стаята бе просторна, обзаведена с антики и боядисана в нежния, топъл зелен цвят на горски сенки. Банята също бе страхотна. Спомни си това, когато се сгуши под завивките. Джакузито от лъскав бял мрамор бе голямо колкото половината от нейната мансарда, а безкрайно дългите плотове бяха в същото наситенозелено като стените на спалнята. Но това, което я накара да замърка от удоволствие, бе дълбоката мивка от кована мед.

Едва устоя на изкушението да вземе вана с ароматни масла и соли, от които имаше в изобилие, подредени в големи кристални купи и украсени с дебели свещи върху плота. Но споменът за сцени от филми, в които някой напада героинята, докато тя взема вана, я принуди да се откаже от идеята.

В сравнение с жилището на вампира — едва ли би могла да нарече такъв разкош бърлога — малката ѝ мансарда в Уест Вилидж бе мизерна.

Въпреки че бе възхитена от вкуса на вампира, направи защитна магия на вратата и заключи секретната брава.

Сега се претърколи, отмести възглавницата и се загледа в тавана на слабата светлина на лампата, която бе оставила включена през цялата нощ. Лежеше в стаята за гости на един вампир. Беше пратила магьосник от дванадесети век да спи на дивана в хола. Красив и

отговорен мъж, поел мисия, който искаше от нея да участва в битка срещу древната и могъща кралица на вампирите.

Магиите бяха част от живота ѝ откакто се помнеше, бе дарена със способности и познание, които повечето хора дори не подозираха, че съществуват. И все пак всичко това ѝ се струваше нереално.

Харесваше живота си такъв, какъвто е. Но бе убедена, че никога вече няма да бъде същият. Допускаше, че може и съвсем да го загуби.

Какъв избор имаше? Не можеше да се крие под възглавница до края на дните си. Надигащото се зло я познаваше и вече бе изпратило вестител при нея.

Ако не предприемеше нищо и продължеше да живее, сякаш нищо не се е случило, можеше да я споходи по всяко време, където и да е. И да я завари сама.

Нима от сега нататък щеше да очаква нощта със страх? Да се озърта всеки път, когато е навън след залез-слънце? Да очаква вампира, когото само тя можеше да види, да се промъкне в метрото, докато пътува към покрайнините на града?

Не, това не бе живот. Единственият ѝ реален избор бе да се изправи срещу проблема, да превъзмогне страха и обедини силата и способностите си с тези на Хойт.

Осъзнавайки, че вече е невъзможно да заспи, погледна часовника и завъртя очи при вида на ранния час. С въздишка на примирение стана от леглото.

В хола Кийън завърши нощта с бренди и спор с брат си.

Беше се върнал в апартамента си призори, измъчван от чувство на самота и някаква вътрешна празнота. Не бе допускал жена в дома си по светло, дори при спуснати завеси. Сексът го правеше уязвим и отнемаше част от силата му. Не желаше да изпада в това положение на уязвимост, след като слънцето изгрее.

Рядко се случваше да има гости между изгрев и здрач. Тези часове често бяха дълги и пусти. Но когато влезе в апартамента си и завари брат си в хола, осъзна, че предпочита самотата пред компанията на хора и техните капризи.

— Настояваш да остане тук, докато решиш какъв да бъде следващият ти ход? Казвам ти, че това е невъзможно.

— Само тук тя е в безопасност.

— Безопасността ѝ не е моя първа грижа.

„Колко се е променил брат ми! — каза си Хойт с негодувание. — Не било негова грижа да защити една невинна жена?“

— Сега всички сме изложени на риск. Нямаме друг избор, освен да останем заедно.

— Аз имам избор и той не е да дяля жилището си с вещица, всъщност и с теб! — добави той и вдигна ръка с чашата. — Не пускам никого тук през деня.

— Аз останах доста дълго вчера.

— По изключение. — Кийън стана. — За което вече съжалявам. Искаш твърде много от някого, когото не го е грижа за теб.

— Все още не съм поискал нищо. Знам какво трябва да се направи. Говориш за оцеляване. Твоето е под въпрос сега, също както и нейното. И моето.

— На твоята червенокоска може да ѝ хрумне да ме запали, докато спя.

— Не е моя... — Хойт отчаяно махна с ръка. — Никога не бих ѝ позволил да ти навреди. Кълна се. Тук, в това време и на това място, ти си семейството ми. Единственият ми роднина.

Лицето на Кийън застина като камък.

— Аз нямам семейство. Сам съм на света. Колкото по-скоро го проумееш и приемеш, Хойт, толкова по-добре за теб. Каквото и да реша, ще го направя за себе си, а не заради теб. Не за твоята кауза, а за мен. Казах, че ще се боря на твоя страна и ще го направя. Но поради свои причини.

— Какви са те? Поне ги назови.

— Този свят ми харесва. — Кийън се отпусна на страничната облегалка на един фотьойл, докато отпиваше бренди. — Харесва ми мястото, което заемам в него, и възнамерявам да го запазя и да живея според свои правила, а не според прищевките на Лилит. Струва си да се боря за това. А и след няколко века съществуване настъпва скука. Чувствам се малко отегчен. Но има граници, които спазвам. Пребиваването на твоята приятелка в жилището ми ги преминава.

— Не ми е приятелка.

Устните на Кийън се извиха в лека усмивка.

— Щом все още не е станала, значи си по-бавен дори отколкото те помня.

— Това не е игра, Кийън, а битка на живот и смърт.

— Знам повече за смъртта, отколкото ти някога ще научиш. За кръвта, болката и жестокостта. От векове наблюдавам как смъртните все повече се приближават към своето самоунищожение. Ако беше потърпелива, Лилит просто щеше да изчака гибелта им. Възползвай се от насладите, които ти предлага животът, братко, защото иначе ще ти се струва твърде дълъг и често — отегчителен. — Вдигна чашата си за тост. — Още една причина, за да участвам. Така ще се избавя от скуката.

— Тогава защо не застанеш на нейна страна? — сопна се Хойт. — На онази, която те превърна в това, което си.

— Тя ме направи вампир. Сам станах такъв, какъвто съм. А защо заставам на твоя страна, а не на нейна? Имам ти доверие. Ти държиш на думата си, така си устроен, за разлика от нея. Това не е в природата ѝ.

— А каква е тежестта на твоята дума?

— Интересен въпрос.

— Аз също бих искала да чуя отговора — обади се Глена от прага. Беше облечена с черен копринен халат, който бе намерила в гардероба, наред с други части женско облекло. — Можете да се карате колкото искате — като всички мъже и братя. Но щом животът ми е поставен на карта, държа да знам на кого мога да разчитам.

— Виждам, че вече се разполагаш като у дома си — отбеляза Кийън.

— Ако искаш, ще го сваля.

Когато наклони глава встрани и посегна към връзките на халата, Кийън се усмихна. Хойт потръпна от срам.

— Не го насърчавай! — каза той. — Ще ни извиниш ли за момент?

— Не. Искам отговор на въпроса, който ти зададе. Искам да знам дали, когато е малко сърдит, брат ти няма да гледа на мен като на закуска.

— Не посягам на хора. Особено на вещици.

— От искрена любов към човечеството, предполагам.

— От съображения за приличие. Ако допусна да се нахраня от някого, ще трябва да го убия, за да не се разнесе мълва. Дори и да превърна жертвата в свой себеподобен, отново рискувам да се разчуе. Вампирите също клюкарстват.

Глена се замисли.

— Разумно. Е, добре, предпочитам разумната откровеност пред лъжата.

— Казах ти, че той няма да ти навреди.

— Искях да го чуя от самия него — отново се обърна към Кийън.
— Ако се боиш, че ще използвам силата си срещу теб, бих ти дала дума... но нима би ми повярвал?

— Разумно — отвърна Кийън.

— Брат ти вече ми каза, че ще ме спре, ако опитам. Това може да се окаже по-трудно, отколкото мисли, но... би било глупаво да се опитам да те убия и да си навлека гнева му, предвид положението ни. Страхувам се, но не съм глупава.

— Нямам друг избор, освен да приема думата ти.

Нехайно заигра с маншетите на халата и закачливо му се усмихна.

— Ако имах намерение да те убия, досега вече да съм направила магия. Щеше да знаеш. Щеше да я усетиш. Впрочем ако между трима ни няма доверие, ние сме обречени още преди да сме започнали.

— Права си за това.

— Сега искам само един душ и закуска. После си отивам у дома.

— Тя остава тук.

Хойт застана между тях. Когато Глена понечи да пристъпи напред, просто повдигна ръка и силата му я тласна обратно към прага.

— Само минута, по дяволите!

— Замълчи! Никой от нас нима да излиза оттук сам. Никой. От сега нататък ще се държим един за друг. От това зависи животът ни.

— Да не си посмял отново да се перчиш пред мен със способностите си.

— Ще сторя всичко необходимо. Разберете ме. — Хойт погледна и двамата. — Ти се облечи! — нареди той на Глена. — После ще отидем да вземем каквото мислиш, че ти е нужно. Побързай!

Вместо отговор, тя му обърна гръб и затръшна вратата след себе си.

Кийън се засмя.

— Определено имаш подход към дамите. Аз си лягам.

Хойт остана сам в хола и се запита как боговете очакват от него да спаси света със същества като тези двамата.

Тя мълчеше, но Хойт, който имаше сестри, знаеше, че жените често използват мълчанието като оръжие. А нейното сякаш изпълваше въздуха с железни стрели, докато наливаше вода в някаква кана от сребърната тръба в кухнята на Кийън.

Колкото и различно да бе облеклото на жените деветстотин години по-късно, той вярваше, че дълбоката им същност до голяма степен бе останала непроменена.

И все пак тя си оставаше загадка за него.

Глена бе със същата рокля, с която бе облечена вечерта, но все още без обувки. Не бе много сигурен за каква негова слабост говори това, но при вида на босите ѝ крака почувства възбуда.

Не биваше да флиртува с брат му. При тази мисъл го обзе негодувание. Сега бе време за война, а не за флиртове. А ако възнамеряваше да се разхожда, излагайки краката и раменете си на показ...

Опомни се. Защо зяпаше краката ѝ? Трябваше да гледа на нея единствено като средство за постигане на целта. Красотата ѝ не бе от значение. Нито пък усмивката, която разпалваше нещо като жарава в сърцето му. Нито пък това, че щом я погледнеше, изпитваше желание да я докосне.

Вгълби се в книгите, отвърна на мълчанието ѝ с мълчание и мислено си изнесе лекция по добро поведение.

Усети приятен аромат. Хвърли поглед към нея, питайки се дали не прилага някоя от своите женски магии. Но тя стоеше с гръб към него, повдигайки се на пръстите на неустоимите си боси крака, и се пресягаше да вземе една чаша от високия шкаф.

Хойт осъзна, че примамливото ухание идва от каната, пълна с димяща черна течност.

Предаде се и пръв наруши мълчанието. От опит знаеше, че мъжете винаги губят в такива случаи.

— Какво вариш?

Тя просто наля от течността в чашата, обърна се и зелените ѝ очи хладно го изгледаха над ръба, докато отпиваше.

За да задоволи любопитството си, той стана, влезе в кухнята и извади още една чаша. Напълни я, както бе направила тя — явно нямаше отрова — и отпи.

Въздействието бе неповторимо. Като бърз прилив на сила, нахлуващ с всяка глътка. Мощно — като питието, наречено *мартини* от вечерта, но различно.

— Чудесно е! — каза той, когато отпи по-смело.

В отговор Глена го заобиколи, прекоси кухнята и влезе обратно в стаята за гости.

Хойт вдигна поглед към боговете. Нима през цялото време щеше да бъде измъчван с гневните изблици на брат си и цупенето на тази жена?

— Как? — попита той. — Как да изпълня мисията си, щом вече се караме помежду си?

— Щом се обръщаш към богинята, защо не я попиташ какво мисли за назидателния ти тон преди малко.

Тя се върна вече обути и окачила на рамо чантата, с която я бе видял вечерта.

— Направих го, за да те защитя от собствената ти опърничава природа.

— Винаги отстоявам своето. Няма да позволя да прилагаш силата си срещу мен всеки път, когато това, което кажа, не ти харесва. Направи го отново и ще отвърна. Имам принцип да не използвам магията като оръжие. Но в твоя случай ще го наруша.

Имаше право, което бе още по-вбесяващо.

— Каква е тази отвара?

Глена въздъхна.

— Нарича се кафе. Било е известно още в древността. Египтяните са пиели кафе. Поне така мисля.

— Не съм опитвал нищо подобно — отвърна той.

Усмивката ѝ бе знак, че най-лошото е отминало.

— Готова съм да тръгнем веднага щом се извиниш.

Трябваше да се досети. Такива бяха жените.

— Извинявай, че бях принуден да използвам силата си срещу теб, за да не прекараме цялата сутрин в спорове.

— Мислиш се за много остроумен. Е, този път ти прощавам. Да вървим!

Тръгна към асансьора и натисна бутона.

— Всички жени от твоето време ли са агресивни и с хаплив език или само ти?

Глена хвърли поглед назад към него.

— Точно сега съм единствената, за която трябва да се тревожиш.
— Влезе в асансьора и задържа вратата. — Идваш ли?

Тя бе съставила план. Първо щеше да спре такси. Какъвто и разговор да водеха, колкото и странно да се държеше той, нищо не би изненадало един таксиметров шофьор в Ню Йорк.

Освен това все още не се чувстваше достатъчно смела, за да пътува отново с метрото.

Както се и очакваше, в мига, в който излязоха навън, Хойт се спря. Ококори очи. Погледна нагоре, надолу, наляво и надясно. Заяпа се в пешеходците, в сградите, в колите.

Никой нямаше да му обърне внимание, а дори и да го забележеха, хората биха го взели за турист.

Когато понечи да заговори, тя допря пръст до устните си.

— Сигурно имаш милион въпроси. Просто ги подреди и запомни. Ще ги зададеш един по един. Сега ще повикам такси. Когато се качим, опитай се да не говориш твърде странни неща.

Въпросите гъмжаха в ума му като мравки, но той се постара да запази достойнство.

— Не съм глупав. Много добре знам, че държането ми би изглеждало необичайно тук.

„Не, не е глупак“, помисли си Глена, когато стъпи на бордюра и протегна ръка. Не беше и страхливец. Знаеше, че ще бъде смаян, но при сблъсъка със забързаните тълпи и градския шум бе очаквала да долови и известен страх, от който нямаше и следа. Само любопитство, удивление и леко неодобрение.

— Не ми харесва как мирише въздухът.

Побутна го назад, когато застана до нея.

— Свиква се. — Когато едно такси спря и тя отвори вратата, прошепна в ухото му: — Седни до мен и просто се вози.

Вътре протегна ръка над него, за да затвори вратата, и даде адреса на шофьора. Когато колата потегли, очите на Хойт широко се отвориха.

— Не знам много по въпроса — каза Глена, надвиквайки индийската музика, която звучеше от радиото. — Това е автомобил. Върви чрез двигател с вътрешно горене, захранва се с бензин и масло.

Опита се да му обясни всичко за светофарите, кръстовищата, небостъргачите, универсалните магазини и други неща, което ѝ хрумнаха по пътя. Струваше ѝ се, че самата тя вижда града за пръв път, и това започна да ѝ харесва.

Той я слушаше. Почти виждаше как поглъща информацията и запечатва всички гледки, звуци и миризми в някаква вътрешна база данни.

— Те са толкова много! — тихо промълви Хойт и тревожният му тон я накара да обърне глава към него. — Толкова много хора! — повтори той, вирайки се през прозореца. — И никой от тях не знае какво се задава. Как ще спасим толкова хора?

Сякаш остра стрела прониза стомаха ѝ. Толкова хора, да. И това бе само част от жителите на един град в една-единствена държава.

— Няма да успеем. Никой не може да спаси всички. — Посегна към ръката му и силно я притисна. — Не мисли за това, иначе ще полудееш. Просто ще се погрижим да спасим колкото можем, човек по човек.

Плати на шофьора, щом спряха, и се замисли за финансите. Как щеше да се справи с този малък проблем през следващите няколко месеца? Отново хвана ръката на Хойт, когато стъпиха на тротоара.

— Живея в тази сграда. Ако срещнем някого вътре, само се усмихвай чаровно. Ще си помислят, че вода любовник в дома си.

Лицето му издаде колко е шокиран.

— А ти водила ли си?

— Понякога.

Глена отключи вратата и се промъкна с него в тясното преддверие, за да повика асансьора. Влязоха в още по-тясната кабина и тръгнаха нагоре.

— Всички сгради ли имат такива... асансьори.

— Не, но повечето имат.

Когато стигнаха до апартамента ѝ, тя отвори желязната врата и прекрачи прага.

Пространството бе малко, но влизаше предостатъчно светлина. По стените имаше картини и снимки, открояващи се върху бледорезедавия фон, който отразяваше светлината. Подът бе застлан с пъстри черги, изтъкани от самата нея.

Беше го подредила така, както подхождаше на натурата ѝ. Разтегателното легло бе сгънато като диван за през деня и отрупано с възглавнички. Кухненският бокс блестеше, наскоро почистен и лъснат.

— Живееш сама. Без никого, който да ти помага.

— Не мога да си позволя помощ, а и ми харесва да живея сама. За почистване и поддържане на ред се плаща, а нямам достатъчно пари.

— Няма ли мъже в семейството ти, които да те издържат или подпомагат?

— Не получавам издръжка от десетгодишна — сухо отвърна тя. — Работя. В днешно време жените работят, както мъжете. Стремим се да бъдем независими — във финансово и във всяко друго отношение. — Хвърли чантата си. — Изкарвам прехраната си, като продавам картини и снимки. Рисувам главно за поздравителни картички, писма и послания, които хората си разменят.

— Значи си творец.

— Да — съгласи се тя, доволна, че поне изборът ѝ на професия, изглежда, получи одобрението му. — С приходите от картичките плащам наема си. Но от време на време продавам и по някоя картина. Харесва ми да работя за себе си. Сама разпределям времето си, за твой късмет. Не отговарям пред никого, така че мога да отделя толкова, колкото е нужно за... онова, което трябва да бъде сторено.

— Майка ми също е творец, по свой начин. Гоблените ѝ са прекрасни. — Застана срещу една картина на русалка, надигаща се от бурно море. Лицето ѝ издаваше някаква сила, познание, което бе част от женската природа. — Това твоя творба ли е?

— Да.

— Показва талант, дарба за претворяване на магията в цветове и форми.

„Повече от одобрение“, реши тя. Възхищение, от което се почувства поласкана.

— Благодаря. Обикновено подобна кратка рецензия би ме карала да летя от радост през целия ден. Но това е доста странен ден. Трябва да се преоблека.

Той разсеяно кимна и застана пред друга картина.

Зад него Глена наклони глава встрани и сви рамене. Избра тоалет от стария си гардероб и го отнесе в банята.

Докато сваляше роклята, осъзна, че е свикнала мъжете да ѝ обръщат малко повече внимание. На външността, на движенията ѝ. Оскърбително бе да бъде отпратена с такава лекота, въпреки че той имаше доста по-важни грижи.

Облече дънки и бяла прилепнала тениска. Изтри лекия блясък за устни, който бе проявила суетността да сложи сутринта, нанесе нов дневен грим и върза косите си на конска опашка.

Когато се върна, Хойт бе в кухнята и разглеждаше билките ѝ.

— Не докосвай нещата ми — грубо го перна по ръката.

— Просто... — замълча и решително извърна глава. — Нима се показваш пред хора с тези дрехи?

— Да. — Глена се обърна и също толкова решително застана пред него. — Проблем ли има?

— Не. Не носиш ли обувки?

— У дома — невинаги. — „Очите му са толкова ярки и проникателни! — помисли си тя. — И какъв контраст с тези гъсти черни мигли.“ — Как се чувстваш, когато сме сами? Толкова близо един до друг?

— Замаян.

— Това е най-милото, което си ми казал досега. Искам да кажа, усещаш ли нещо тук, вътре? — Докосна корема си и срещна погледа му. — Някакъв копнеж. Аз не съм го изпитвала никога преди.

Почувства го. Беше като огън, който тлееше в него и внезапно се разпали.

— Не си хапнала нищо от сутринта — промълви той и плахо се отдръпна назад. — Сигурно си гладна.

— Е, значи само аз го изпитвам — промърмори тя. Обърна се и отвори един шкаф. — Не знам какво ще ми бъде нужно, така че ще взема всичко, което може да потрябва. Багажът ми няма да е малко. Двамата с Кийън ще трябва да се примирите. Мисля, че трябва да заминем възможно най-скоро.

Тъкмо бе понечил да докосне косите ѝ — нещо, което се изкушаваше да стори още от първия миг, в който я бе видял. Когато чу думите ѝ, отпусна ръката си.

— Да заминем?

— Нали не искаш да стоим в Ню Йорк и да чакаме армията да се събере. Вратите са в Ирландия, така че навярно битката ще се състои там или на някое мистериозно място, където ще бъдем пренесени. Трябва да стигнем до Вратите. Затова ще пътуваме за Ирландия.

Хойт остана загледан в нея, докато тя събираше шишенца и кутийки в една торба, не много различна от неговата.

— Хей, права си! Разбира се, че си права. Трябва да се върнем там. Пътуването ще отнеме голяма част от времето, с което разполагаме. Господи, ще се поболея от толкова дълго плаване до дома!

Тя го погледна учудено.

— Плаване? Не, няма да пътуваме с „Куин Мери“ скъпи. Ще летим.

— Нали каза, че не можеш?

— Всеки може — със самолет. Трябва да измислим как да ти купим билет. Нямаш нито лична карта, нито паспорт. Ще направим магия на служителите от агенцията, на митничаря. — Махна с ръка. — Ще се справя.

— Какво е *самолет*?

Погледна го съсредоточено, а после се облегна на плота и избухна в смях.

— После ще ти обясня.

— Не съм тук, за да те разсмивам.

— Разбира се. Е, поне е забавно. Не знам какво да взема и какво не, по дяволите! — Отдръпна се и потърка страните си. — Това е първият ми апокалипсис.

— Билки, цветя и корени растат и в Ирландия, при това в изобилие.

— Искам своите. — Това бе детински наивно, но все пак... — Ще взема само нещата, които смятам за крайно необходими, а после ще избира книги, дрехи и прочие. Трябва да се обадя на няколко места. Имам уговорени срещи, които се налага да отменя.

С известна неохота затвори вече претъпкания си сак и го сложи върху плота. Изрече магически думи, за да отключи голямата дървена ракла в ъгъла, към която се отправя.

Това събуди любопитството на Хойт и го накара да се приближи и да надникне над рамото ѝ.

— Книги с магии, рецепти и някои от най-мощните ми кристали. Част от тях са наследени.

— А, значи си вещица по наследство?

— Точно така. Единствената от моето поколение, която практикува. Майка ми е престанала да използва способностите си, когато се е омъжила. Научиха ме баба ми и дядо ми.

— Как може човек да се откаже от нещо, което е част от същността му?

— Много пъти съм си задавала този въпрос. — Глена седна на пети и докосна нещата, които се питаше дали да вземе, или не. — Направила го е от любов. Баща ми искал спокоен живот, а тя искала да бъде с баща ми. Аз не бих могла. Струва ми се невъзможно да обикна някого толкова силно, че да се отрека от това, което съм. Мечтая за любов, която ще е достатъчно силна, за да ме приемат такава, каквата съм.

— Силна магия.

— Да. — Тя извади кадифена кесия. — Това е най-ценното, което притежавам. — Вдигна кристалното кълбо, с което я бе видял в съня си. — Принадлежи на семейството ми от много години. Повече от двеста и петдесет. Може би за човек, пренесен девет века напред, изглежда незначителен период, но за мен е адски много време.

— Силна магия — повтори той, защото когато Глена задържа кълбото в ръцете си, то запулсира като сърце.

— Прав си за това. — Погледна го над сферата с очи, чиито зеници внезапно се бяха разширили. — Не е ли крайно време да я използваме? Не трябва ли да предприемем нещо, Хойт? Тя знае коя съм, къде съм и каква съм. Навярно знае всичко и за теб, и за Кийън. Ние сме на ход. — Вдигна кристала. — Да видим къде се крие.

— Тук? Точно сега?

— Не мога да измисля по-подходящо време и място. — Глена се изправи и кимна към пъстрия килим в средата на стаята. — Би ли навил това?

— Опасно е да предприемаш толкова опасна стъпка. Първо трябва да помислим.

— Ще помислим, докато навиваш килима. Имам всичко необходимо за магия за откриване, както и за защита. Можем да я заслепим и да не разбере, че я наблюдаваме.

Хойт изпълни молбата ѝ и откри нарисован пентаграм под килима. Не можеше да отрече, че се радва да предприеме първия си ход. Но би предпочел да го направи сам.

— Не знаем дали може да бъде заслепена. Опитвала е магьосническа кръв, при това неведнъж. Тя е много силна и хитра.

— Ние — също. Ще водиш битка само след три месеца. Кога възнамеряваш да започнеш подготовката?

Погледна я и кимна.

— Тук и сега.

Тя сложи кристала в центъра на пентаграма и извади два гравирани камъка от раклата си. Постава ги в кръга, а после взе свещи, сребърна купа и кристални пръчици.

— Няма да имам нужда от тези пособия.

— Както желаяш, но аз предпочитам да ги използвам. Трябва да действате заедно, Мерлин. — Хойт вдигна единия камък и разгледа издълбаните символи, докато тя подреждаше свещите в кръг около пентаграма. — Ще имаш ли нещо против, ако работя гола?

— Да — отвърна той, без да вдигне поглед.

— Добре, ще направя компромис — в името на съвместната работа. Ще остана с дрехите, въпреки че е ограничаващо.

Разпусна косите си, напълни сребърната купа с вода от малка стъкленица и поръси билки върху нея.

— Обикновено призовавам богинята, когато създавам кръг, и мисля, че така е най-добре. Съгласен ли си?

— Да.

— Много си разговорлив. Е, готов ли си? — След кимването му Глена застана срещу него, до противоположната дъга. — Богини на Изтока, Запада, Севера и Юга — заговори тя, пристъпвайки покрай кръга. — Молим за вашата благословия. Призоваваме ви да закриляте този кръг и всичко в него.

— Сили на Въздуха, Водата, Огъня и Земята — започна заклинанието си Хойт, — бъдете с нас в похода за спасението на

световете.

— Ден и нощ, нощ и ден, зовем ви с ритуал свещен. В знак на вашата закрила, кръгът да пламне с тройна сила!

„Вещици — помисли си той. — Тези техни заклинания в рими.“
Но усети как въздухът се раздвижи, водата в купата затрептя и пламъците на свещите се издължиха.

— Трябва да призовем Мorigан — каза Глена. — Тя е Вестителката.

Хойт понечи да го направи, но реши, че иска да види докъде се простират способностите на вещицата.

— Това е твоето светилище. Поискай напътствия и използвай способностите си.

— Добре. — Тя остави ритуалния нож и разпери ръце с дланите нагоре. — В този ден и в този час, Мorigан призовавам аз. С твоята свещена сила, дай ни мъдрост и закрила. В твое име, майко свята, търсим път към светлината. — Наведе се и взе сферата. — В мрака дебне звярът вечен. Родът човешки е обречен. Мъглите разпръсни в кълбото и ни разкрий къде е злото. А за нейните очи, невидими ни направи.

В сферата се редуваха здрач и светлина. За миг му се стори, че вижда цели светове в нея. Цветове, форми, движение. Чуваше пулса им като собственото си сърце. И сърцето на Глена.

Коленичи до нея и видя това, което виждаше тя.

Тъмно място, лабиринт от тунели, облени от червена светлина. Стори му се, че чува шума на морето, но не бе сигурен дали идва от сферата, или е просто от бученето в ушите му.

Имаше трупове — окървавени, разкъсани и струпани на купчини като дърва. И килии, в които хора стенеха, пищяха или се взираха в пространството с празен поглед. В тунелите бродеха тъмни силуети, които едва раздвижваха въздуха. Някои от тях пълзяха по стените като буболечки.

Звучеше зловец смях, писклив и пронизителен.

Двамата пътуваха през тези тунели, изпълнени с мирис на смърт и кръв. Дълбоко под земята по каменните стени се стичаше вода и нещо ужасяващо. Стигнаха до врата, изрисувана с древни символи на черна магия.

Хойт почувства как кръвта му се смразява, когато премина отвъд нея.

Тя спеше в легло, подобаващо на кралица — огромно, с искрящо бели копринени чаршафи. По тях се открояваха пръски кръв.

Голите ѝ гърди се подаваха, красотата на лицето и тялото ѝ бе непокътната, откакто я бе видял за последен път.

До нея лежеше труп на момче. „Толкова невръстно!“, помисли си Хойт с безкрайна жалост. Беше на не повече от десет години. Толкова бледо в смъртта си, със златист перчем, спуснат ниско над веждите.

Горяха свещи, чиято светлина пробягваше по плътта на жената и детето.

Хойт стисна здраво камъка и го вдигна над главата си.

Очите ѝ се отвориха и се втренчиха в него. Изпищя, но без следа от страх. Момчето до нея отвори очи, оголи остри зъби, скочи нагоре и запълзя по тавана като гущер.

— По-близо — замърка тя. — Ела по-близо, магьоснико, и доведи онази твоя вещица. Ще я превърна в свое кученце, след като изсмуча кръвта ти до капка. Нима мислиш, че можеш да ме докоснеш?

Тя скочи внезапно от леглото и Хойт залитна назад, врязвайки се в тежкия леден въздух, който при всяко вдишване забиваше хиляди иглички в гърлото му.

След миг седеше в кръга и се взираше в очите на Глена. Зениците ѝ бяха огромни. От носа ѝ бе потекла кръв.

Изтри я с кокалчетата на пръстите си, докато се бореше за глътка въздух.

— Първата част се получи — едва успя да промълви тя. — Но очевидно — не и заслепяването.

— Безспорно притежава сила. И способности.

— Изпитвал ли си някога нещо подобно? — попита го тя.

— Не.

— Аз също. — Не можа да потисне тръпката, която я разтърси. — Трябва час по-скоро да разширим кръга.

ШЕСТА ГЛАВА

Преди за последен път да прегледа багажа си, Глена пречисти цялата мансарда. Хойт не възрази. Не искаше да остане и следа от онова, до което се бяха докоснали. Никакво ехо или утайка от онзи мрак в дома ѝ.

Накрая прибра инструментите и книгите си обратно в раклата. След всичко, което бе видяла, не можеше да си позволи да рискува. Реши да я вземе цялата, заедно със сака, повечето от кристалите си, принадлежностите за рисуване, фотоапаратите и два куфара.

С тъга хвърли последен поглед към статива до прозореца и току-що започнатата картина. Ако се върне... не — *когато*, поправи се тя. Когато се върнеше, щеше да я довърши. Застана до Хойт и огледа купчината багаж заедно с него.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита го. — Няма ли да ме смъмриш или да подхвърлиш някоя саркастична забележка?

— Какъв смисъл има?

— Мъдър довод. Е, проблемът е как да изнесем тези неща оттук и да ги откараме до апартамента на брат ти. Съмнявам се, че той ще прояви същата мъдрост като теб. Но всяко нещо по реда си. — Заигра с медальона си, докато размишляваше. — На ръка ли ще го мъкнем или да направя магия за пренасяне? Никога не съм опитвала това.

Хойт спокойно извърна глава към нея.

— Ще ни трябват поне три от онези ваши автомобили и останалата част от деня — и той се замисли за положението. — Визуализирай апартамента на Кийън. Стаята, в която спа.

— Добре.

— Съсредоточи се. Извикай в съзнанието си всяка подробност, формите, обстановката.

Глена кимна и затвори очи:

— Опитвам се.

Той насочи силата си първо към раклата, усещайки, че в нея се крие най-мощна магия. Тя щеше да му помогне. Обиколи я три пъти,

после в обратната посока, докато изричаше думите и се подготвяше да приеме и да насочи силата.

Глена полагаше усилия да се съсредоточи. В гласа му имаше някаква дълбочина, нещо възбуждащо в тембъра и начина, по които произнасяше думи на древен език. Топли вълни обляха кожата ѝ и нахлуха в кръвта ѝ.

Когато отвори очи, раклата бе изчезнала.

— Впечатлена съм.

Честно казано, беше изумена. Самата тя можеше, със значителна подготовка и усилия, да придвижва малки, обикновени предмети. А той с лекота бе изпратил стокилограмова ракла на километри разстояние.

Би могла да го нарисува сега, с развята мантия на ръба на скалата в Ирландия, за която ѝ бе разказал. Да призовава бурите и да черпи сила от тях, изправен срещу нещо, което никой друг не би дръзнал да предизвика, с вяра и магия.

През тялото ѝ премина тръпка на чиста първична страст.

— На галски ли говореше?

— Ирландски — отвърна той, но очевидно умът му бе другаде и това я накара да замълчи.

Отново закрачи в кръг, този път около куфарите с фотографските и художническите ѝ принадлежности. Глена едва съдържа негодуванието си, но си напомни, че трябва да има вяра. Призовавайки я, затвори очи и си представи стаята за гости. Помогна му, доколкото можеше, със своята дарба.

За петнадесет минути бе постигнал нещо, което бе принудена да признае, че би ѝ отнело часове, ако изобщо успееше да го направи.

— Е, това... това наистина си го биваше.

Загадъчните му очи все още излъчваха магическа сила, от която въздухът между тях вибрираше. Сякаш около двамата се увиваше панделка, която все повече се затягаше и ги приближаваше един към друг. Възбудата ѝ бе толкова силна, че трябваше да напрегне волята си, за да я овладее.

— Не се обиждай, но сигурен ли си, че са там, където искаме да бъдат?

Той продължи да се взира в нея с невероятните си сини очи, докато топли вълни в корема ѝ станаха неудържими, сякаш всеки

момент от върховете на пръстите ѝ щеше да заструи огън.

Всичко това бе твърде силно. Напиращото желание, поривът, който се разпалваше все повече с всеки изминал миг. Понечи отново да се отдръпне, но той вдигна ръка и я спря.

Нещо в него я привличаше с такава сила, че бе неспособна да се избави от нея и да се опомни. Стоеше неподвижна, с поглед, прикован в очите му, когато той измина разстоянието, което ги делеше, с една спокойна крачка.

В следващите мигове нямаше нищо спокойно.

Рязко я притегли към себе си и тя затаи дъх, а после издаде тих стон, когато устните им се срещнаха. Горещата, опияняваща целувка я замая, наелектризира тялото ѝ и кръвта ѝ закипя, когато се притисна към него.

Енергично и отчаяно впи пръсти в раменете му и се впусна във вихър от усещания. За това бе копняла от първия миг, когато го бе зърнала в съня си.

Усещаше ръцете му в косите си, по тялото и лицето си и тръпнеше при всяко докосване. Сега не бе сън, а изблик на гореща плътска страст.

Той не можеше да спре. Допирът ѝ бе като пиршество след дълъг пост и единственото, което искаше, бе да се предаде на насладата. Устните ѝ бяха нежни и чувствени. Съвършено се сливаха с неговите, сякаш боговете ги бяха създали за това. Призованата сила бе отрицала отчаяната страст, която изгаряше тялото му, обсебваше сърцето му.

Нещо бе пламнало помежду им. Знаеше го от първия миг, макар и тогава да бе измъчван от треска и болка, докато вълците дебнеха около кръга му. Страхуваше се от него почти толкова, колкото и от онова, срещу което бе писано да се изправят заедно.

Побутна я назад, разтърсен до мозъка на костите си. Онова, което бяха събудили, бе изписано в очите ѝ, премрежени и неустойими. Ако се предадеше на порива, каква цена щяха да платят и двамата?

Всичко имаше цена.

— Извинявай. Просто... увлякох се след магията.

— Не се извинявай. Обидно е.

„Жени!“ Само това можа да си помисли.

— А да те докосвам така не е ли?

— Ако не желаех да ме докосваш, бих те спряла. О, не се ласкай! — сопна се тя, когато забеляза изражението му. — Може да ме превъзхождаш със силата си — физическа и магическа — но бих се справила с положението. А когато смятам, че ми дължиш извинение, сама ще го поискам.

— Не мога да запазя вътрешното си равновесие на това място, с теб. — Отчаянието му бе осезаемо, както и силата му преди малко. — Това не ми харесва, както и чувствата, които ме караш да изпитвам.

— Твой проблем. Беше просто една целувка.

Хвана ръката ѝ, преди да се отдръпне.

— Не вярвам, дори в този свят, да е било просто целувка. Ти видя срещу какво сме изправени. Желанието е слабост, която не можем да си позволим. Всичко, което имаме, трябва да бъде вложено в изпълнението на мисията ни. Няма да изложим на риск и твоя живот, и съдбата на света заради няколко минути наслада.

— Мога да ти гарантирам, че няма да бъдат само няколко. Но безсмислено е да споря с човек, който гледа на желанието като на слабост. Да го отменим като мимолетна случка и да продължим напред.

— Не искам да те наранявам — каза той с известно съжаление, а тя го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Ако още веднъж започнеш да се извиняваш, ще се озовеш по гръб на пода. — Глена взе ключовете и чантата си. — Угаси свещите, ако обичаш и да тръгваме. Искам да се уверя, че нещата ми са пристигнали невредими, а после трябва да уредим полета си до Ирландия. И да намерим начин да те измъкнем от страната.

Грабна слънчевите си очила от масата и ги сложи. Гневът ѝ почти отшумя, когато долови учудването му.

— Тъмни стъкла — обясни тя. — За защита на очите от силното слънце и за по-секси вид.

Отвори желязната врата, озърна се и погледна жилището и вещите си.

— Трябва да вярвам, че ще се върна тук. Трябва да вярвам, че ще видя тези неща отново.

Влезе в асансьора, натисна бутона за партера и остави зад гърба си всичко, което обичаше.

Когато Кийън излезе от спалнята си, Глена беше в кухнята и готвеше. Веднага след като пристигнаха, Хойт се затвори в кабинета до хола с книгите си. От време на време до нея достигаха вълни, които издаваха, че изпълнява ритуали. Поне не ѝ се пречкаше. Но не излизаше от мислите ѝ.

Беше предпазлива с мъжете. Обичаше да се забавлява с тях, но не се впускаше лекомислено в интимни отношения. А с Хойт бе сторила точно това и не можеше да го отрече. Определено бе импулсивна, безразсъдна постъпка, очевидна грешка. Макар и да бе казала, че е било просто една целувка, бе изживяла непозната досега близост.

Желаеше я — несъмнено. Но изборът му бе да потуши това желание. Глена би предпочела да е обратното.

За нея желанието не бе слабост, а отвличане на вниманието. Прав бе, че не могат да си го позволят. Тази сила на характера и здравият разум бяха две от качествата, които я привличаха най-силно у него. Но за жена с нейната импулсивна натура бяха и вбесяващи.

Реши да сготви, за да бъде заета с нещо и да се опита да запази спокойствие.

Когато Кийън влезе, сънен и чаровен, тя сръчно режеше зеленчуци.

— Очевидно е, че *mi casa* вече е *su casa*^[1].

Глена не прекъсна заниманието си.

— Донесох нетрайните продукти от дома си, наред с другия багаж. Не знам дали менюто ти включва такива неща.

Той леко се намръщи при вида на суровите моркови и зелените листа.

— Едно от предимствата на съдбата ми е, че не се налага да ям зеленчуци като добро момче. — Но явно доловил аромата на онова, което къкреше на печката, той се приближи, за да вдъхне от парата над апетитния доматиен сос. — От друга страна, това изглежда примамливо. — Облегна се с гръб на плота и се загледа в нея. — Ти — също.

— Не хаби съмнителния си чар заради мен. Не проявявам интерес.

— Бих могъл да поработя по въпроса само за да подразня Хойт. Би било забавно. Той се бори с изкушението да те гледа. Засега губи.

Ръката ѝ трепна, но отново стисна здраво ножа.

— Сигурно ще успее да го надвие. Има силна воля.

— Винаги е бил такъв, ако паметта не ми изневерява. Трезвомислещ и сериозен, а дарбата му го кара да се чувства като в капан.

— И ти ли гледаш на нея по този начин? — Глена остави ножа и се обърна към него. — Като на капан. Не е така — нито за него, нито за мен. Наистина е задължаваща. Но носи и привилегии, и радост.

— Ще видим каква радост ви очаква, когато застанете на пътя на Лилит.

— Вече заставахме. Направихме магия за откриване в дома ми. Спотайва се в пещера с множество тунели. Мисля, че е близо до морето. До онази скала, на която Хойт я е предизвикал. Здравата ни разтърси. Следващия път няма толкова лесно да се отърве от нас.

— Вие двамата сте луди за връзване. — Кийън отвори фризера си и извади банка с кръв. Лицето му застина при тихия вик, който Глена не можа да сдържи. — Трябва да свикнеш.

— Добре. Ще свикна. — Продължи да го гледа, докато той наля кръвта в чаша от дебело стъкло и я сложи в микровълновата. Този път не сдържа смеха си. — Извинявай, но това е толкова странно!

Изпитателно се вгледа в нея и когато не долови и следа от злоба, се успокои.

— Искаш ли вино?

— Да, благодаря. Трябва да заминем за Ирландия.

— Вече знам.

— Веднага. Трябва да го уредим час по-скоро. Аз имам паспорт, но трябва да измислим как да измъкнем Хойт от тази страна и как да влезем с него в другата. Необходимо ни е и място, където да отседнем и... да тренираме, така да се каже.

— Това е най-лесната част — промърмори Кийън, докато ѝ наливаше чаша вино. — Знаеш ли, не е толкова лесно да повериш отговорността за бизнеса си на някого. Особено когато човекът, на когото имам най-голямо доверие, е твърдо решен да се присъедини към свещената армия на Хойт.

— Слушай, аз прекарах днешния ден в събиране на багаж и прехвърляне на ограничените ми финанси, за да мога да платя наема

си до октомври; отменях уговорки и преотстъпих някои относително доходоносни поръчки на колеги. Просто трябва да намериш решение.

Кийън извади своята чаша.

— И какви са тези доходоносни поръчки? С какво се занимаваш?

— Приложно изкуство, поздравителни картички с мистична тематика. Рисувам. Правя и снимки.

— Добра ли си?

— Не, никак не ме бива. Разбира се, че съм добра! Най-много печеля от сватбени снимки. Рисуването е по-скоро за удоволствие, но понякога продавам картини. Успявам да свържа двата края. — Глена вдигна чашата си. — А ти?

— Ако не бях добър, нямаше да оцелея цяло хилядолетие. Значи заминаваме тази вечер.

— Тази вечер? Не е възможно...

— Да се уреди — довърши той и отпи глътка.

— Трябва да проверим полетите, да купим билети...

— Имам частен самолет. Лицензиран пилот съм.

— О!

— Достатъчно опитен съм — увери я той. — Имам няколко десетилетия летателно време зад гърба си, така че няма за какво да се безпокоиш.

Вампир, който пие кръв от скъпи съдове и притежава частен самолет. Разбира се, че няма за какво да се безпокои.

— Хойт няма никакви документи за самоличност. Мога да направя магия, за да го преведем през митницата, но...

— Не е нужно.

Кийън прекоси стаята, отмести някаква плоскост на стената, която тя не бе забелязала, и отвори един сейф. Извади от него касетка с шифър, сложи я върху плота и въведе комбинацията.

— Има избор — каза той и извади шест паспорта.

— Уау! — Глена взе единия, отвори го и погледна снимката. — Удобно е, че си приличате толкова много. Очевидната липса на огледала тук ме кара да вярвам, че поверието за липсата на отражение е вярно. Няма ли проблем, когато те снимат?

— Ако използваш рефлекторен фотоапарат, при задействането на огледалото настъпва миг на озадачение. Но после щракваш — и се появявам.

— Интересно. Донесох апаратите си. Бих искала да пробвам с няколко снимки, когато има време.

— Ще си помисля по въпроса.

Тя остави паспорта.

— Дано в самолета ти има много място за багаж, защото моят е доста.

— Ще се справим. Трябва да се обадя на няколко места и да събера своя.

— Почакай. Няма къде да отседнем.

— И това не е проблем! — каза той, преди да излезе от стаята. — Имам нещо, което ще свърши работа.

Глена въздъхна и хвърли поглед към тенджерата на печката.

— Е, поне първо ще похапнем добре.

Не бе никак просто, въпреки че парите и връзките на Кийън улесняваха всичко. Този път багажът трябваше да бъде пренесен по обикновения трудоемък начин. Видя тримата мъже, с които бе свързала съдбата си, да умуват как да намалят нейния дял. Прекъсна уговорките им с категоричното: „Вземам всичко“.

Нямаше представа какво носи Кийън в единствения си куфар и двата големи метални сандъка, а и не искаше да знае.

Запита се как ли изглеждат отстрани. Двама високи тъмнокоси мъже, чернокож гигант и жена с червени коси и достатъчно багаж, за да потопи отново „Титаник“.

Възползва се от привилегията си на жена и докато мъжете товареха, огледа лъскавия и изискано обзаведен частен самолет на Кийън.

Беше проявил смелост при подбора на цветовете и не се бе скъпил — това не можеше да се отрече. Седалките бяха дълбоки, в наситеносиньо и светложълта кожа и достатъчно големи, та дори мъж с размерите на Кинг да се чувства удобно. Килимът бе толкова мек, че би могла да спи на него.

Разполагаше с малка, удобна конферентна зала, две луксозни бани и помещение, което отначало Глена взе за уютна спалня. „Нещо повече“, осъзна тя, когато забеляза, че е без прозорци и има отделна баня. Убежище.

Влезе в кухнята и одобри това, че Кийън се е погрижил да бъде заредена с продукти. Поне нямаше да гладуват по пътя към Европа.

„Европа.“ Прокара пръст по спускащите се облегалки. Винаги бе искала да отиде там и да прекара около месец в рисуване, снимане, разходки из руините на древни градове и пазаруване.

Сега заминаваше с полет, който ѝ гарантираше комфорт над нивото на първа класа. Но нямаше да броди по свещените хълмове за развлечение.

„Е, нали искаше тръпка в живота си? — напомни си тя. — Имаш я.“

Стисна медальона на врата си и се помоли да има не само достатъчно сила, но и мъдрост да оцелее в това приключение.

Вече се бе настанила на една от седалките и с нескрито задоволство отпиваше шампанско, когато мъжете се качиха.

— Отворих бутилката — каза тя на Кийън. — Дано нямаш нищо против. Мисля, че случаят е подходящ.

— Slainte!^[2]

Той влезе направо в пилотската кабина.

— Искаш ли да те разведа? — попита тя Хойт. — Да разгледаш самолета? Кинг сигурно е летял с тази красавица толкова пъти, че му е омръзнало.

— Не може да се сравнява с редовните полети — съгласи се Кинг и си наля бира вместо шампанско. — Шефът знае как да управлява тази машина — потупа Хойт по рамото. — Не се безпокой.

Далеч не изглеждаше убеден и Глена стана, за да налее още една чаша шампанско.

— Заповядай. Пийни — да се отпуснеш. Ще прекараме цялата нощ тук.

— В птица, направена от метал. Летателна машина. — Хойт кимна и отпи от бълбукащото вино в чашата, която държеше. — Постигание на науката и техниката.

Беше прекарал два часа в проучване на историята на авиацията и самолетостроенето.

— Аеродинамика.

— Точно така. — Кинг вдигна бутилката с бира към чашите на Глена и Хойт. — Да ги разбием!

— Виждам, че нямаш търпение да се впуснеш в битката — отбеляза Глена.

— Разбира се. Кой не би бързал да спаси този скапан свят? Шефът? От няколко седмици е неспокоен, а и аз покрай него. Ако питате мен, точно това бих предписал.

— Не се ли страхуваш, че ще умреш?

— Всеки умира. — Хвърли поглед към пилотската кабина. — По един или друг начин. Освен това здравеняк като мен не се дава лесно.

Кийън се показа от кабината.

— Готови сме, момичета и момчета. Настанете се удобно, закопчайте коланите си.

— Слушам, капитане!

Кинг го последва.

Глена седна и потупа по седалката до себе си. Подготви се да успокоява Хойт при първия му полет.

— Трябва да закопчаеш предпазния колан. Ще ти покажа как.

— Знам за какво служи. Прочетох. — Хойт погледна металните токи и ги закопча. — В случай на турбулентност. Въздушни ями.

— Не изглеждаш особено разтревожен.

— Преминах през Вратите на времето — напомни ѝ той. Започна да си играе с бутоните и се усмихна, когато облегалката се спусна и отново се вдигна. — Мисля, че ще бъде приятно пътуване. Жалко, че ще летим само над вода.

— О, почти забравих. — Глена пхна ръка в чантата си и извади шишенце. — Изпий това. Ще ти помогне. Изпий го! — повтори тя, когато го видя да се мръщи. — Билки и кристали на прах. Безвредно е. Помага при гадене.

Неохотата му бе очевидна, но погълна течността.

— Прекалила си с карамфила.

— Ще ми благодариш, когато разбереш, че не се налага да ползваш торбичката за повръщане. — Двигателите забръмчаха и Глена усети вибрирането под краката си. — Духове на нощта, дайте ни крила. Да ни закриля вашата ръка, докато стъпим на земя! — Извърна глава към Хойт. — Никога не е излишно.

Не повърна, но бе очевидно, че нейната отвара и волята му водят упорита битка да издържи. Донесе му чай и одеяло, спусна седалката му назад и повдигна облегалката за крака.

— Опитай се да поспиш.

Твърде замаян, за да спори, Хойт затвори очи. Когато се увери, че е направила всичко възможно, за да му бъде удобно, Глена отиде при другите в пилотската кабина.

Звучеше музика. Позна парче на „Найн Инч Нейлс“. Кинг се бе изтегнал на седалката на втория пилот и похъркваше в такт с музиката. Глена надникна през стъклото и сърцето ѝ се преобърна.

Не се виждаше нищо, освен мрак.

— Никога преди не съм влизала в пилотска кабина. Страховита гледка.

— Мога да изритам този от тук, ако искаш да поседиш на мястото му.

— Не, благодаря. Брат ти се опитва да поспи. Не се чувства много добре.

— Пребледняваше, когато преминавахме над Шанън. Сигурно вече е изповръщал червата си.

— Не, само му се гади. Дадох му нещо при излитането, а и железната му воля помага. Искаш ли нещо?

Кийън хвърли поглед към нея.

— Много си загрижена.

— Твърде неспокойна съм, за да спя или дори да седя на едно място. Кафе, чай, мляко?

— Нямам нищо против кафе. Благодаря ти.

Свари го в малка кафеварка и му донесе чаша. После застана до него и се загледа в нощното небе навън.

— Какъв беше той като малък?

— Вече ти казах.

— Съмнявал ли се е някога в силата си? Искало ли му се е да не я притежава?

Странно бе, че жена го разпитваше за друг мъж. Когато не говореха за себе си, жените обикновено му задаваха въпроси за него самия, опитвайки се да надникнат през воала от загадъчност, който го обгръщаше.

— Никога не ми е казвал. А споделяше всичко — каза Кийън след миг. — В онези дни бяхме много близки.

— Имаше ли си някоя... приятелка навремето.

— Не. Заглеждаше се и докосваше, имаше няколко увлечения. Беше магьосник, а не свещеник. Но не е споделял, че изпитва дълбоки чувства към момиче. Не съм го виждал да гледа никоя така, както гледа теб. Рисковано е за теб — това бих ти казал, Глена. Любовта кара смъртните да оглупяват.

— А аз бих казала, че ако човек не може да обича, когато е изправен пред лицето на смъртта, не си струва да се бори с нея. До Лилит лежеше дете, той каза ли ти?

— Не. Трябва да разбереш, че при тях няма сантименталност, няма чувства. Едно дете е лесна плячка и сладко лакомство.

Стомахът ѝ се преобърна, но тонът ѝ остана спокоен.

— Беше между осем-десет годишно — продължи Глена. — Лежеше до нея в леглото ѝ в онези пещери. Тя го направи като себе си. Превърна онова дете в звяр.

— Което събужда в теб ужас и гняв, а това са ценни човешки чувства. Ужасът и гневът могат да бъдат силни оръжия, ако попаднат в подходящи ръце. Но помни едно. Ако видиш същото дете или друго като него, забрави за жалостта, защото то ще те убие без капка жал, ако ти не го убиеш първа.

Глена се загледа в профила на Кийън, който толкова приличаше на профила на брат му и все пак бе различен. Искаше ѝ се да го попита дали някога е убивал или превръщал дете във вампир, но се боеше от отговора, а Кийън ѝ бе нужен.

— Ти способен ли си на това — да погубиш дете, в каквото и да се е превърнало?

— Без колебание и жал. — Хвърли поглед към нея, който ѝ подсказа, че се бе досетил за другите въпроси, които се въртяха в главата ѝ. — Ако ти не си способна, не можеш да помогнеш нито на нас, нито на себе си.

Глена безмълвно се оттегли и отново се изтегна до Хойт. След разговора с Кийън я побиваха хладни тръпки и тя се сгуши до брат му, завита до шията със своето одеяло.

Когато най-сетне заспа, в съня ѝ се явиха деца със златисти коси и окървавени остри зъби.

Внезапно се събуди и видя Кийън надвесен над нея. В гърлото ѝ се надигна писък, но осъзна, че той просто побутва Хойт да се събуди.

Бързо приглади косите си назад. Чу ги да разменят няколко думи шепнешком и както осъзна — на ирландски.

— Говорете на английски, ако обичате. Не познавам добре езика, още по-малко диалектите.

Яркосините им очи се приковаха в нея и Кийън се изправи, докато тя вдигаше облегалката.

— Казвам му, че остава час до края на полета.

— Кой пилотира самолета?

— Кинг пое управлението за малко. Ще кацнем на разсъмване.

— Добре. Чудесно! — Глена едва сдържа прозявката си. — Ще приготвя закуска и кафе, така че... на разсъмване?

— Да. Нужен ми е дебел пласт облаци. Ако завали дъжд още по-добре. Можете ли да направите това? Иначе Кинг ще трябва да приземи самолета. Ще се справи, а аз ще прекарам последния час и деня в опашката.

— Казах, че мога и ще го направя.

— Ще го направим заедно — поправи го Глена.

— Е, побързайте. Случи ми се да се поизгоря веднъж. Никак не е приятно.

— Ще ни бъдеш благодарен — промърмори тя, когато Кийън ги остави. — Трябват ми някои неща от сака.

— На мен не са ми нужни. — Хойт махна с ръка, изправи се и застана на пътеката. — Този път ще стане по моя начин. Все пак е мой брат.

— Е, добре. С какво мога да помогна?

— Извикай видението в съзнанието си. Облаци и дъжд. Дъжд и облаци. — Хойт извади жезъла си. — Виж ги, усети мириса им. Плътни и непроницаеми. Напълно скриващи слънцето. Сумрак, слаба, безвредна светлина. Виж я, почувствай я.

Задържа жезъла с две ръце, разтвори крака за равновесие и го вдигна.

— Призовавам дъжд, черни облаци да закрийт небето. Призовавам облаци, от които да рукне порой. Нека се дигне вихрушка, нека ги събере в плътен слой.

Глена чувства как силата заструи от него на спирала във въздуха. Самолетът се разтресе, заподскача, но той сякаш стоеше върху гранитна скала. Върхът на жезъла засия в синьо.

Обърна се към нея и кимна.

— Това трябва да свърши работа.

— Е, добре, за мен остава да сваря кафе.

Когато кацнаха в мрачното утро, дъждът се стичаше от небето като сива завеса. Според Глена, Хойт се бе поувлякъл и пътуването с кола от летището до мястото, където щяха да отседнат, щеше да е ужасно.

Но щом слезе от самолета на ирландска земя, преживя нещо невероятно. За нейно удивление още в първия миг в съзнанието ѝ изплува спомен за ферма — зелени поля, каменни огради и бяла къща, пред която свежият вятър развяваше прострени дрехи. В двора имаше градина с далии, големи колкото чинни за хранене, и снежнобели кали.

Видението изчезна почти толкова бързо, колкото се бе появило. Запита се дали това е спомен от друг живот, в друго време, или просто повик на кръвта. Прабаба ѝ по майчина линия бе родена в Ирландия, във ферма в Кери.

Беше пренесла в Америка чаршафите си, най-хубавите си съдове и магическата си сила.

Глена изчака Хойт да слезе. Тази страна завинаги щеше да остане негов дом. Разбра това, когато долови радостта, изписана на лицето му. Независимо дали се намираха на оживено летище или сред пуста ливада, тук бе домът му. И част — много важна част, осъзна Глена — от това, за чието спасение би дал живота си.

— Добре дошъл у дома.

— Изглежда толкова различно.

— Отчасти — безспорно. — Тя хвана ръката му и я притисна. — Впрочем добре се справи с времето.

— Е, това поне ми е познато.

Кинг дотича, мокър до кости. От гъстите му сплъстени кичури се стичаше вода.

— Кийън урежда да докарат по-голямата част от багажа с камион. Вземете само това, което можете да носите и ви е нужно веднага. Останалото ще пристигне след около два часа.

— Къде отиваме? — попита Глена.

— Той има къща тук. — Кинг сви рамене. — Сигурно ще ни заведе там.

Въпреки че превозното им средство бе микробус, едва се побраха в него с багажа си. За Глена бе съвсем ново преживяване да пътува в проливен дъжд по мокри пътища, които изглеждаха не по-широки от ствол на дърво.

Видя живи плетове със ситни пурпурни плодове и изумруденозелени хълмове, докдето погледът ѝ стигаше под навъсеното небе. Видя дворове с разцъфнали цветя. Не и онзи, който за миг се бе явил в съзнанието ѝ, но приликата бе толкова голяма, че я накара да се усмихне.

Някога бе притежавала нещо свое тук. Може би отново щеше да го притежава.

— Познавам това място — промълви Хойт. — Познавам тази земя.

— Разбира се. — Глена докосна ръката му. — Знаех си, че някои неща са останали непроменени.

— Не, бил съм точно тук. — Той протегна ръка и притисна рамото на Кийън.

— Не пречи на шофьора! — смъмри го брат му и се освободи от ръката му, преди да свие между живите плетове, по тесния черен път, които навлизаше в гората.

— Господи! — въздъхна Хойт. — Мили боже!

Къщата бе каменна, на уединено място сред дърветата и тиха като гробница. Стара и широка, с висока кула и каменни парапети на терасите. В сивия ден изглеждаше пуста и необитаема, сякаш принадлежеше на друго време.

Въпреки това отпред имаше градина с рози, лилии и огромни далии. Сред дърветата се открояваха лилавите цветове на напръстника.

— Все още я има — каза Хойт, задъхан от вълнение. — Оцеляла е.

Най-сетне разбрала, Глена отново погали ръката му.

— Това е твоят дом.

— Домът, който напуснах само преди дни. Всъщност — преди близо хиляда години. Отново съм у дома.

[1] Моята къща вече е нейна къща (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Наздраве! (ирл.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Вътре всичко бе различно. Мебелите, цветовете, светлината и дори звукът от стъпките му бяха необичайни, познатите неща му се струваха някак чужди. Разпозна няколко предмета — свещници и една ракла. Но бяха на други места.

В огнището бяха сложени трупи, все още незапалени. Нямаше кучета, сгушени на пода, които да скочат и да завъртят опашки за поздрав.

Хойт бродеше из стаите като призрак. Може би наистина бе призрак. Животът му бе започнал в тази къща, голяма част от него бе изминала под този покрив. Беше играл и работил, беше се хранил и спал тук.

Но това бе стотици години назад в миналото. Може би в действителност животът му бе и завършил тук.

Първоначалната му радост, че вижда къщата, бе заменена от тъга по всичко загубено.

Изведнъж, зад стъкло в рамка на стената, видя един от гоблените на майка си. Приблужи се, докосна стъклото и тя сякаш се върна при него. Лицето ѝ, гласът ѝ, уханието ѝ бяха толкова реални, колкото въздухът в стаята.

— Последният гоблен, който завърши преди...

— Моята смърт — довърши Кийън. — Помня. Случайно попаднах на него на един търг за антики. След време открих и други неща. Успях да купя къщата преди близо четиристотин години, както и повечето от земите.

— Но вече не живееш тук.

— Не е много удобна при живота, който водя нито за работата, нито за развлеченията ми. Наел съм иконом, но го освободих до следващо нареждане. Идвам веднъж в годината.

Хойт отпусна ръка и се обърна.

— Променена е.

— Промените са неизбежни. Кухнята е модернизирана. Има канализация и електричество. Но се нуждае от още доста работа. Спалните горе са обзаведени, така че имате избор. Аз отивам да поспя. — Хвърли поглед към тях, преди да излезе. — А, можете да спрете дъжда, ако желаете. Кинг, ще ми помогнеш ли да кача част от този багаж?

— Разбира се. Готина къщичка, макар и малко зловеща.

Кинг повдигна един сандък с лекотата, с която друг мъж би повдигнал куфарче, и се отпрати нагоре по главното стълбище.

— Добре ли си? — обърна се Глена към Хойт.

— Не знам как да ти отговоря. — Отиде до прозореца и отмести плътните завеси, за да надникне навън, към окъпаната от дъжда гора. — Къщата все още е тук, тези зидове са издигнати от предците ми — камък по камък. Благодарен съм за това.

— Но тях ги няма. Семейството, което си оставил. Тази мисия е трудна за теб. По-трудна, отколкото за нас, останалите.

— Всеки носи своя товар.

— Аз оставих една мансарда, а ти — целия си живот.

Приблужи се до него и докосна бузата му с устни. Мислеше да му предложи да приготви топло ястие, но осъзна, че това, от което той се нуждае най-много, е усамотение.

— Ще отида горе, ще се настаня в някоя от спалните и ще взема душ, а после ще подремна.

Хойт кимна и продължи да се взира през прозореца. Дъждовното време подходеше на настроението му, но бе най-добре да сложи край на тази магия. Дори когато направи заклинанието си, дъждът продължи да ръми на ситни капчици — като мъгла, която се стелеше над земята, между стъблата на розовите храсти.

Възможно ли бе все още да са розите на майка му? Едва ли, но все пак бяха рози. Това би й доставило радост. Запита се дали би се радвала отново да види синовете си заедно, макар и при тези обстоятелства.

Как би могъл да разбере? Дали някога ще узнае?

Запали огъня. Топлината и пукотът на пламтящите дърва го накараха да се почувства по-уютно, наистина като у дома. Нямаше желание да се качи горе сега. „По-късно“, помисли си Хойт. Щеше да отиде в кулата с торбата си и отново да я превърне в свое светилище.

Сега извади мантията си, наметна я и излезе навън, под кроткия летен дъжд.

Първо постоя край потока, където мокрите напръстници бяха свели едрите си камбанки, а дивите оранжеви лилии, които Нола обожаваше, грееха като пламъци. „Трябва да има цветя и в къщата“, каза си Хойт. Привечер щеше да набере. Винаги имаше цветя в дома им.

Обиколи къщата, вдъхвайки мириса на влажния въздух, мокрите листа и рози. Брат му се грижеше земите да бъдат поддържани; нямаше за какво да го упрекне. Видя, че има и конюшня — не същата, но на същото място. Беше по-голяма, с пристройка от едната страна, която имаше широка врата.

Откри, че е заключена, но успя да я отвори със силата на мисълта си. Вратата се повдигна и разкри каменни плочи и някаква кола. Не бе нито като такситата в Ню Йорк, нито като микробуса, с който бяха пътували от летището. Тази бе черна и ниска, а върху покрива ѝ блестеше сребриста пантера. Прокара ръка по нея.

Изумен бе, че в света има толкова видове коли. Различни по големина и цвят. Щом един вид от тях бяха удобни и ефективни, защо им бяха нужни толкова много други?

Имаше и дълъг тезгях, над който висяха множество причудливи пособия. Други бяха подредени в чекмеджетата на голям червен скрин. Дълго ги оглежда, както и купчината равни, съвършено гладко отрязани и загладени дъски.

„Инструменти — помисли си той. — Дърво, машини, но нищо живо.“ Нито коняри, нито коне, нито котки, които се прокрадват наоколо, дебнейки мишки. Нито новородени кутрета, като онези, с които си бе играла Нола. Затвори и заключи отново вратата, а после продължи покрай външната стена към конюшнията.

Влезе в помещението, където държаха седлата и юздите, и мирисът на смола и кожа му донесе успокоение. Видя, че е идеално подредено, както и пристройката за колата. Докосна едно седло, приклепна да го разгледа и откри, че не е твърде различно от неговото време.

Заигра се с поводите и юздите и за миг му домъчня за кобилата му — като за любима.

Мина през още една врата. Каменният под бе леко наклонен, от едната му страна имаше две отделения, а от другата — едно. По-малко, отколкото някога, но по-широко. Дървото бе гладко и тъмно. Долови мирис на сено, овес и...

Бързо закрачи по каменните плочи.

Зад последната от трите врати стоеше катраненочерен кон. Сърцето на Хойт подскочи от радост, щом го зърна. Значи все пак имаше коне... а този бе великолепен.

Започна да рие с копита и наостри уши, когато Хойт отвори вратата. Но той протегна двете си ръце и ласкаво зашепна на ирландски.

В отговор конят ритна по задната стена и предупредително изпръхтя.

— Е, добре, имаш право. Кой би могъл да те упрекне, че си предпазлив с непознати? Тук съм само за да те погледам, красавецо. Ето, подуши ме. Да видим какво ще си помислиш. А, казах да ме подушиш, не да ме ухапеш.

Хойт се засмя и леко отдръпна ръката си, когато конят оголи зъби.

Продължи да говори тихо и застана неподвижно, с протегнатата ръка, докато конят пръхтеше и риеше. Реши, че най-добрата тактика е да го подкупи с лакомство и с магия създаде ябълка.

Когато долови любопитството в очите на коня, той вдигна към устата си и отхапа голямо парче.

— Сладка е. Искаш ли?

Най-сетне конят се приближи, подуши ябълката и я лапна от ръката на Хойт. Докато дъвчеше, благосклонно му позволи да го погали.

— Разделих се с един кон. Прекрасна кобила, която имах от осем години. Наричах я Астер, защото имаше звезда ето тук. — Потърка с два пръста главата на коня. — Липсва ми. Всичко ми липсва. Въпреки безбройните чудеса на този свят, трудно е да бъдеш далеч от онова, което познаваш.

Най-сетне излезе и затвори вратата след себе си. Дъждът навън бе спрял и се чуваше ромонът на потока и на водата, която се стичаше от листата.

Дали в горите все още имаше феи? Дали танцуваха, крояха интриги и наблюдаваха човешките слабости и грешки? Беше доста уморен, за да ги търси. Твърде натежало бе сърцето му, за да направи самотна разходка до мястото, на което знаеше, че са погребани близките му.

Върна се в къщата, извади торбата си и тръгна по витата стълба към кулата.

Пътят му бе препречен от тежка врата с издълбани магически символи и думи. Прокара пръсти по тях и почувства топлина и вибрации. Онзи, който ги бе издълбал, несъмнено бе притежавал някаква сила.

Е, нищо нямаше да му попречи да влезе в собствената си работилница. Зае се да развали магията за заключване, добавяйки към силата си своя гняв и чувство на обида.

Това бе неговият дом. Никоя врата в живота му не бе останала заключена за него.

— Отвори ключалките! — нареди той. — Мое право е да вляза тук. Волята ми е тази магия да престане да действа!

Вратата се отвори рязко от порива на вятъра. Влезе устремно, изпълнен с негодувание, и я остави да се затръшне след него.

В стаята нямаше нищо друго, освен прах и паяжини. „И студ“, помисли си Хойт. Беше студена и запусната. Някога въздухът в нея бе изпълнен с мирис на билки и восък и със сиянието на неговата сила.

Щеше да възстанови поне това — да я направи такава, каквато бе преди. Имаше да свърши важна работа и възнамеряваше да я свърши тук.

Почисти огнището и запали огън. Донесе от долния етаж всичко, което му бе необходимо — стол и маси. Нямаше електричество, което не бе проблем за него. Сам щеше да се погрижи за светлината.

Извади свещи и допря фитилите им, за да ги запали. На светлината им подреди инструментите и материалите си.

Намерил успокоение в ума и сърцето си — за пръв път от дни, той се изтегна на пода до огнището, подложи навитата мантия под главата си вместо възглавница и заспа.

И засънува.

Стоеше с Мориган на висок хълм. Наоколо се издигаха стръмни склонове, с тъмни клисури в подножията, а в далечината се виждаха

планини, забулени в мъгла. Тревите бяха жилави и растяха между камъните, някои на самотни островчета, други избуяли в гъсти, диви ливади, равни и просторни като огромни тепсии. Отвъд възвишенията се виждаше хоризонтът, където мъглите се спускаха ниско над планините.

От тези мъгли се разнасяше някакво съскане, тежкото дишане на създание, по-старо от света. Във въздуха витаеше гняв. Дива ярост, която очакваше момент да се отприщи.

Но сега, докъдето погледът му стигаше, всичко бе застинало.

— Това е вашето бойно поле — каза Мориган. — Мястото на последната съдбовна битка. Ще има и други, преди да стигнете дотук. Но това е мястото, на което ще я предизвикаш в онзи ден и ще се изправиш срещу нея, за да възстановиш равновесието в световите.

— Кое е това място?

— Нарича се Долината на мълчанието, намира се в подножието на Планината на мъглите, в света на Галия. Тук ще се лее кръв на хора и демони. Какво ще расте по-нататък зависи от онова, което ще сторите ти и онези, които те последват. Но не бива да стъпваш на тази земя преди битката.

— Как ще стигна отново тук?

— Ще ти бъде показано.

— Само четирима сме.

— Ще дойдат още. Спи сега, защото когато се събудиш, трябва да действаш.

В съня му мъглите се разпръснаха. Видя девойка, застанала на същото възвишение. Беше стройна и млада с кафяви коси, дълги до кръста, разпуснати, както подобаваше на младостта ѝ. Носеше траурна рокля и около очите ѝ имаше следи от плач.

Но те бяха вече сухи и взрени в пустата земя, както неговите. Богинята заговори отново, но този път думите ѝ не бяха предназначени за него.

Името ѝ бе Мойра, а страната ѝ се наричаше Галия. Нейната родина, сърце и дълг. В Галия цареше мир, откак бе създадена от боговете, и предците ѝ го бяха опазили до днес. Тя знаеше, че с него е свършено, както и със спокойствието в сърцето ѝ.

Сутринта бе погребала майка си.

— Заклаха я като агне напролет.

— Знам колко скърбиш, дете.

Подпухналите ѝ очи се взряха в дъждовната завеса.

— Боговете скърбят ли, закрилнице?

— Разбирам гнева ти.

— През живота си не е сторила зло на никого. Нима толкова добър и милостив човек заслужава такава смърт? — Мойра удари с юмруци по хълбоците си. — Не можеш да разбереш нито скръбта, нито гнева ми.

— Други ще бъдат сполетени от още по-ужасна смърт. Нима ще стоиш със скръстени ръце?

— Какво мога да направя? Как да се защитаваме от онези изчадия? Ще ми дадеш ли по-голяма сила? — Мойра протегна ръцете си, които никога не бе чувствала толкова слаби и безсилни. — Повече мъдрост и хитрост? Това, което имам, не е достатъчно.

— Вече получи всичко, от което се нуждаеш. Използвай го, усъвършенствай го. Има други, които те очакват. Трябва да заминеш веднага, още днес.

— Да замина? — Изумена, Мойра застана с лице срещу богинята. — Моят народ загуби кралицата си. Как бих могла да го изоставя, как можеш да искаш това от мен? Изпитанието трябва да бъде понесено. Такава е волята на самите богове. Дори и да не заема мястото на майка си — с меч и корона, трябва да бъде тук, за да помогна на онзи, който ще го заеме.

— Ще помогнеш, като заминеш — такава е волята на боговете. Мисията ти като престолонаследница на Галия е да пътуваш далеч от този свят, за да го спасиш.

— Настояваш да напусна дома си и народа си в такъв ден? Цветята върху гроба на майка ми все още не са увехнали.

— Нима майка ти би искала да стоиш тук, да ридаш за нея и да гледаш как народът ти загива?

— Не.

— Трябва да заминете — ти и още един човек, онзи, на когото вярваш най-много. Идете до Танца на боговете. Там ще ви дам ключ, който ще ви отведе, където трябва. Намерете другите, съберете

армията си. Когато се върнете тук, в тази земя, на Самен, ще водите битка.

„Битка“, помисли си тя. Никога не бе влизала в битки, познаваше само мира.

— Не съм ли нужна тук, милейди?

— Ще бъдеш. Но сега ти казвам да отидеш там, където ще си нужна незабавно. Ако останеш, загубена си. Както и земята ти, и всички други светове. Съдбата ти бе предначертана още преди да се родиш. Това е мисията на живота ти. Тръгнете веднага. Побързайте! Те чакат само слънцето да залезе.

„Гробът на майка ми е тук“, отчаяно си помисли Мойра. Животът ѝ бе тук, знаеше го.

— Все още съм в траур. Само няколко дни, моля те, майко.

— Ако останеш дори и ден, ето какво ще сполети народа ти.

Мориган махна с ръка и разсея мъглите. Отвъд тях бе непрогледен мрак, нарушаван само от сребристото сияние на студената луна. Письци раздираха въздуха. Издигаше се дим над трептяща светлина от оранжеви пламъци.

Мойра видя селото, сякаш се намираще в собствения си дом. Сергиите и къщите горяха, письците бяха на приятелите и съседите ѝ. Мъже и жени бяха разкъсвани на парчета, децата се превръщаха в плячка на ужасяващите създания, които бяха отнели живота на майка ѝ.

Видя вуйчо си да се бие, да размахва меча си опръскан с кръв. Но те се нахвърляха отгоре, отдолу, същества с остри зъби и искрящо червени очи. Връхлитаха го със свиреп рев, който я смразяваше до кости. Докато кръв обливаше цялата земя из нея крачеше жена с несравнима красота. Беше облечена с червена копринена рокля със силно пристегнат корсаж, обшита със скъпоценни камъни. Косите ѝ бяха открити и се спускаха по белите ѝ рамене на златисти талази, сияйни като слънцето.

В ръцете си държеше пеленаче.

Докато около нея се лееше кръв, красавицата оголи зъби и ги впи в гърлото на бебето.

— Не.

— Стой тук със скръбта и гнева си и това ще се случи. — Хладният гняв в гласа на Мориган накара Мойра да се отърси от

ужаса. — Всичко, което познаваш, ще бъде разрушено, разкъсано, погълнато.

— Що за демони са те? От кой ад са излезли?

— Учи се. Вземи това, което имаш, което си и потърси съдбата си. Битката ще се състои. Въръжи се!

Събуди се до гроба на майка си, треперейки от ужаса, който бе преживяла. Сърцето ѝ бе натежало като камъните, които бе подредила като паметен знак.

— Не можах да спася теб. Как да спася когото и да било? Как да възпра злото, което се задава?

Да изостави всичко, което някога е познавала и обичала. „Лесно им е на боговете да говорят за съдба“, помисли си тя, докато с мъка се изправяше. Погледна отвъд гробовете, към притихналите зелени хълмове и синята река, която криволичеше между тях. Слънцето бе високо и обсипваше света с ярка светлина. Чу песента на чучулигата и мученето на добитъка в далечината.

Боговете бяха благосклонни към тази земя векове наред. Сега трябваше да бъде платена цената за това с войни, смърт и кръв. Неин дълг бе да я плати.

— Ще ми липсват всеки божи ден — каза тя на глас и погледна към гроба на баща си. — Но сега поне сте заедно. Ще направя каквото мога, за да защитя Галия. Аз съм единствената ви наследница. Заклевам се в тази свещена земя, пред вас, които сте ме създали: ще отида в онзи непознат свят, при онези непознати хора и ако е неизбежно, ще пожертвам живота си. Това е единственото, което мога да направя за вас.

Взе цветята, които бе донесла, и положи букети върху гробовете.

— Помогнете ми в изпитанието — промълви тя с умоляващ тон, преди да се отдалечи.

Той я чакаше до каменната ограда. И неговата скръб бе мъчителна — знаеше това, но я бе оставил сама толкова време, колкото ѝ бе нужно. Той бе човекът, на когото имаше най-голямо доверие. Син на брата на майка ѝ, вуйчото, когото бе видяла да се бие в съня си.

Пъргаво скочи на крака, когато я видя да се приближава, и просто разтвори обятията си. Мойра се хвърли в тях и отпусна глава на гърдите му.

— Ларкин.

— Ще ги преследваме. Ще ги намерим и ще ги убием. Където и да се крият.

— Знам кои са, знам, че ще ги намерим и ще ги убием. Но не тук. И не сега. — Отдръпна се назад. — Мориган ми се яви и ми каза какво трябва да се направи.

— Мориган?

Недоверието, което се изписа на лицето му, я накара леко да се усмихне.

— Никога не съм разбирала как може човек с твоите способности да се съмнява в боговете. — Докосна бузата му. — Но нали ще ми се довериш?

Той взе лицето ѝ в дланите си и я целуна по челото.

— Разбира се.

Каза му това, което ѝ бе казано и изражението му се промени. Ларкин седна на земята и зарови пръсти в буйните си златисти коси. Откакто се помнеше, му бе завиждала за тях и съжаляваше, че нейни са толкова невзрачно кафяви. Очите му също имаха цвят на злато, а нейните бяха сиви като дъждовните облаци.

Освен това бе дарен с висок ръст. Имаше и толкова други неща, за които му завиждаше!

Чак след като завърши разказа си, Мойра успя да си поеме дъх.

— Ще дойдеш ли с мен?

— За нищо на света не бих те пуснал сама. — Ръката му притисна нейната. — Мойра, сигурна ли си, че видението не е било просто плод на скърбящия ти ум?

— Уверявам те, че онова, което видях, беше самата истина. Но дори и да е било просто сън, ще загубим само времето, което ни е нужно, за да стигнем до Танца. Ларкин, трябва да опитам.

— Тогава да опитаме!

— Няма да казваме на никого.

— Мойра...

— Чуй ме. — Настойчиво сграбчи китките му. — Баща ти ще направи всичко възможно, за да ни спре. Или да дойде с нас, ако ми повярва. Но не това е начинът, не това е мисията ми. Един човек, каза богинята. Мога да взема със себе си само един човек, на когото вярвам най-много. Този човек си ти. Ще му оставя писмо. Докато ни няма, той ще управлява и ще закриля Галия.

— Ще вземеш меча... — започна Ларкин.

— Не. Мечът трябва да остане тук. Положена е свещена клетва и не съм аз човекът, който ще я наруши. Мечът ще остане тук, докато се върна. Няма да заема престола, преди да го приема, а не бих го приела, преди да заслужи мястото си. Има и други мечове. — „Въоръжи се“, каза си тя. — И ти вземи оръжията си. Ще се срещнем след час. Не казвай на никого. — Притисна ръцете му. — Закълни се в нашата кръв. В името на онази, която загубихме.

Как би могъл да откаже, когато по лицето ѝ все още се стичаха сълзи?

— Кълна се. Няма да кажа на никого. — Бързо потърка раменете ѝ за утеха. — Ако не се случи нищо, ще се върнем преди вечеря.

Мойра пое през ливадите нагоре по хълма, към замъка, който бе неин дом. От този замък родът ѝ бе управлявал страната векове наред, още от създаването ѝ. Хората, които срещаше, свеждаха глави в знак на съчувствие и тя виждаше сълзи да проблясват в очите им.

Знаеше, че когато сълзите пресъхнат, мнозина щяха да я търсят за отговори и напътствия, гадаейки каква кралица ще бъде.

Самата тя се питаше.

Прекоси големия коридор. В него не звучаха смях и музика. Събирайки тежките дипли на роклята си, тръгна нагоре по стълбите към покоите си.

Отвън имаше жени, които шиеха, тичаха подир децата или разговаряха с гласове, тихи като гукане на гълъби.

Мойра безмълвно мина покрай тях и влезе в стаята си. Смени роклята с дрехи за езда и завърза ботушите си. Изпита чувство за вина, че сваля траура толкова скоро, толкова лесно, но щеше да пътува по-бързо с туника и бричове. Сплете косите си на плитка и започна да събира необходимите неща.

Нямаше да ѝ бъде нужно почти нищо, освен онова, което е на гърба ѝ. Сякаш тръгваше на лов... за това поне притежаваше известни умения. Извади лъка и стрелите си и малък меч, сложи ги на леглото и седна да напише писмо на вуйчо си.

Как да каже на човека, когото години наред бе чувствала като свой баща, че повежда сина му на поход към неизвестността, на битка срещу непознатата сила, с непознати хора?

„Волята на боговете“, каза си тя и стисна устни, докато пишеше. Не бе сигурна дали е водена от нея или от собствения си гняв. Но щеше да замине.

„Трябва да направя това, внимателно продължи да изписва ръката ѝ. Моля те да ми простиш и да знаеш, че мисля само за съдбата на Галия. Моля те, ако не се завърна до Самен, ти да вземеш меча и да управляваш вместо мен. Знай, че тръгвам заради теб, заради Галия и се кълна, че ще се боря до смърт, за да защитя това, което обичам.

Сега го оставям в твои ръце.“

Сгъна писмото, затопли восъка и го запечата.

Окачи меча, нарами лъка и стрелите. Една от жените се втурна към нея, когато излезе от покоите си.

— Милейди!

— Искам да поюздя сама.

Тонът ѝ бе така строг и рязък, че чу само тиха въздишка зад гърба си, докато се отдалечаваше.

Стомахът ѝ се сви, но не спря дори за миг. Когато стигна до конюшните, махна на конярчето да се отдръпне и сама оседла коня си. Погледна надолу към младото луничаво лице на момчето.

— Не излизай навън след залез-слънце. Тази и всяка следваща нощ, докогато ти кажа. Ще ме послушаш ли?

— Да, милейди.

Възседна коня, скрита го в хълбоците и се понесе в галоп.

„Няма да поглеждам назад“, каза си Мойра. Нямахше да гледа към дома, а напред.

Ларкин я чакаше, нехайно отпуснат на седлото, докато конят му пасеше.

— Съжалявам, че се забавих.

— На жените винаги им е нужно повече време.

— Искам толкова много от теб. А ако не се завърнем?

Той цъкна с език на коня и го изравни с нейния.

— Тъй като не вярвам, че ще отпътуваме за някъде, не се тревожа. — Закачливо ѝ се усмихна. — Просто изпълнявам желанието

ти. Ще изпитам облекчение, ако се окаже сън.

Но отново пришпори коня си в галоп. Каквото и да очакваше, искаше да се срещне с него час по-скоро.

Яздеха един до друг, както толкова пъти преди, по озарените от слънцето хълмове. Лютичетата, с които бяха осяяни ливадите, привличаха рояци пеперуди, танцуващи във въздуха. Мойра проследи с поглед полета на един ястреб над тях и част от товара падна от плещите ѝ.

Майка ѝ обичаше да съзерцава ястребите. Казваше, че това е баща ѝ, който ги гледа отгоре, докато се рее на воля. Мойра се помоли и тя вече да се носи във волен полет.

Птицата заобиколи кръг от камъни и нададе къс призивен звук.

Мойра усети свиване в стомаха и с мъка преглътна.

— Е, стигнахме. — Ларкин тръсна косите си назад. — Какво предлагаш да правим по-нататък?

— Студено ли ти е? Чувстваш ли студа?

— Не. Топло е. Днес слънцето е силно.

— Тук витае нещо. — Тя потръпна, докато слизаше от седлото. — Нещо студено.

— Няма никой, освен нас. — Но когато скочи от коня, Ларкин сложи ръка на дръжката на меча си.

— То ни вижда. — В главата ѝ зазвучаха гласове, приглушен шепот. Като в транс свали торбата си от седлото. — Вземи каквото ти е нужно. Ела с мен.

— Държиш се доста странно, Мойра.

Той с въздишка взе торбата, метна я на рамо и забърза след нея.

— Тя не може да проникне тук. Никога. Каквато и сила да притежава, не може да влезе в този кръг и да докосне тези камъни. Ако се опита, ще изгори. Знае го и изпитва гняв.

— Мойра... очите ти.

Впери поглед в него. Очите ѝ бяха почти черни и изглеждаха бездънни. Когато разтвори шепата си, върху дланта ѝ заблестя кристална пръчица.

— Писано е да участваш, както и аз. В нас тече една кръв.

Мойра извади късия меч, разряза дланта си и посегна към неговата.

— О, това са глупости!

Но той подаде ръката си и ѝ позволи да направи разрез на дланта му.

Прибра ножа и хвана кървящата му ръка със своята.

— Кръвта е и живот, и смърт — каза Мойра. — Тук тя прокарва пътя.

Ръка за ръка, влязоха в кръга.

— Световете чакат — започна да изрича думите, които се въртяха в главата ѝ. — Времето тече. Боговете гледат. Кажи тези думи заедно с мен.

Ръката ѝ затрепери в неговата, докато ги повтаряха.

Надигна се вихрушка, която разлюля високите треви и развя мантиите им. Ларкин инстинктивно обви свободната си ръка около нея и я закри с тялото си като с щит. Засия светлина, която ги заслепи.

Тя сграбчи ръката му и усети как светът се завъртя.

После настъпи мрак. Озоваха се върху влажна трева, във въздух, изпълнен с мъгла.

Стояха в същия кръг, на същото възвишение. Но всичко бе различно, осъзна Мойра. Гората отсреща не бе същата.

— Конете са изчезнали.

Тя поклати глава.

— Не те, а ние.

Ларкин вдигна поглед. Видя луната да се носи над облаците. Затихващият вятър бе толкова студен, че го сковаваше до кости.

— Нощ е. Беше пладне, а изведнъж настъпи нощ. Къде се намираме, по дяволите?

— Където е писано — само това знам. Трябва да открием другите.

Беше потресен и объркан. Трябваше да признае, че не се бе замислил какво ги очаква от този миг нататък. Сега имаше само една грижа. Да закриля братовчедка си.

— Ще потърсим подслон и ще изчакаме до изгрева.

Подаде ѝ торбата си и излезе от кръга. Докато вървеше, постепенно се преобрази. Фигурата му, мускулите, костите. На мястото, където бе стоял мъжът, сега стоеше кон.

— Е, предполагам, че така ще стигнем по-бързо. — Макар и със свито сърце, Мойра го възседна. — Ще тръгнем натам, където би трябвало да се намира домът ни. Това ми се струва най-разумно.

Налага се да бъдем много предпазливи, в случай че пътят се окаже различен от онзи, който познаваме.

Поеха по него в тръс, докато тя оглеждаше дърветата и огрените от луната хълмове. „Много от нещата са си същите — помисли си тя, — с малки разлики.“

Видяха голям дъб на място, където преди не го бе имало, и се чуваше бълбукане на ручей, който лъкатушеше в неизвестна посока. И пътят не бе същия. Побутна Ларкин да се отклони натам, където би трябвало да бъде домът ѝ, ако това бе нейният свят.

Навлязоха сред дърветата и следвайки инстинкта си поеха по неравна пътека.

Той спря и вдигна глава, сякаш за да подуши въздуха. Потръпна под нея и запристъпва назад. Мойра усети как мускулите му се напрегнаха.

— Какво има? Какво...

Понесе се в галоп, без да мисли за ниските клони или скритите по пътеката камъни. Тя знаеше само, че е усетил опасност. Сниши се и се вкопчи в гривата му. Но нещо светкавично ги връхлетя, спускайки се от дърветата, сякаш имаше криле. Едва успя да извика и да посегне към меча си, преди Ларкин да се надигне на задни крака и да удари съществото с двете си копита.

То изпищя и падна в мрака.

Мойра се канеше да хукне обратно в галоп, но Ларкин внезапно отново се превърна в човек. Застанаха с гръб един към друг, с извадени мечове.

— Кръгът — прошепна тя. — Трябва да се върнем в кръга.

Ларкин поклати глава.

— Отрязали са пътя ни — отвърна той. — Обкръжени сме.

Съществата бавно изпълзяха от сенките. „Пет... не шест“, преброи ги Мойра и кръвта ѝ се смрази. Зъбите им проблясваха на трептящата лунна светлина.

— Стой близо! — предупреди я Ларкин. — Не позволявай да те отделят от мен.

Едно от създанията се засмя с ужасяващо човешки смях.

— Изминали сте толкова път, за да умрете — каза то.

И ги връхлетя.

ОСМА ГЛАВА

Необяснима тревога пречеше на Глена да заспи. Неспokoйно бродеше из къщата, която би могла да приюти цяла армия. Стаите бяха достатъчно, за да могат петима относително непознати да се чувстват удобно и да разполагат с необходимото им лично пространство. Имаше високи тавани, украсени с изкусно изработени гипсови орнаменти, и вити стълби, които водеха до нови коридори и стаи. Едни от стаите бяха тесни като килии, други — широки и просторни.

Полилеите бяха метални, със сложна форма и гравюри, напомнящи готически стил. Подхождаха на къщата повече от всичко съвременно, дори и от изяществото на кристала.

Привлечена от тях, Глена се върна да вземе фотоапарат. По обратния път тя току се спираше и се заглеждаше в някоя гипсова розетка на тавана или в лампа. Посвети тридесет минути само на драконите, издълбани в мрамора на камината в главната приемна.

Магьосници, вампири, воители. Мраморни дракони и старинни къщи, усамотени сред гората. Предостатъчно материал за изкуството ѝ. Можеше да си осигури значителни приходи след завръщането си в Ню Йорк.

Трябваше да мисли позитивно. Навярно Кийън бе отделил доста време и цяло състояние за обновяването и преобзавеждането ѝ. Той разполагаше достатъчно и с двете. Наситените цветове, качествените тъкани и изящните антики придаваха на къщата изтънченост и разкош. „Толкова дълго е стояла така — помисли си тя, — година след година, необитавана и пуста.“

Жалко наистина. Такава красота и история да остава скрита. Мразеше ценни неща да потъват в забрава. Все пак бе такъв късмет, че Кийън я има. Мястото, големината, а вероятно и историята ѝ я правеха идеална за база.

Откри библиотеката и кимна одобрително. Имаше три стелажа, отрупани с книги, заемащи цели стени до сводестия таван, където друг дракон, този път от витраж, бълваше огън и светлина.

Светилниците бяха по-високи от човешки ръст, а в абажурите на лампите бяха вградени скъпоценни камъни. Не се и съмняваше, че огромните персийски килими са истински и вероятно — на стотици години.

„Не просто добра база — каза си тя, — а изключително удобна.“ С голямото си писалище, дълбоките кресла и внушителната си камина тази стая би била съвършеният военен щаб.

Позволи си да запали камината и лампите, за да разсее сумрака на сивия ден. Взе кристали, книги и свещи от собствените си запаси и ги подреди из цялата библиотека. Въпреки че липсваха цветя, това бе началото. Но имаше какво да се желае. В живота, освен стил, късмет и магическа сила, бе нужно още нещо.

— Какво си намислила, Червенокоске?

Обърна се и видя Кинг на прага.

— Постилам гнездото, така да се каже.

— Страхотно гнезденце!

— И аз си помислих същото. Радвам се, че дойде. Точно ти си ми нужен.

— Можеш да разчиташ на мен, както и всяка друга дама. Какво имаш предвид?

— Дребна услуга. Идвал си тук и преди, нали?

— Да, няколко пъти.

— Къде са оръжията? — Когато веждите му се вдигнаха изумено, Глена разпери ръце. — Онези странни предмети, с които се водят войни... или поне така съм чувала, защото това ще бъде първата ми война. Бих се чувствала по-спокойна, ако имам някоя гаубица подръка.

— Не мисля, че шефът притежава нещо подобно.

— А какво притежава?

Кинг се замисли.

— Какво правиш тук?

Тя погледна към кристалите.

— Слагам това-онова за закрила, смелост, изобретателност и прочие. Струва ми се добро място за обсъждане на стратегии. Военен щаб. Какво? — попита тя, когато видя устните му да се разтягат в широка усмивка.

— Знаех си, че имаш нещо наум.

Застана до едната етажерка с книги и прокара едрите си пръсти по резбованата странична плоскост.

— Не ми казвай, че има... тайна врата — довърши Глена със смях на задоволство, когато стената помръдна встрани.

— Пълно е с такива. — Кинг я завъртя, преди тя да успее да надникне през пролуката. — Не знам дали шефът би имал нещо против да бродиш из тайните коридори. Но щом заговори за оръжия... — Направи широк жест. — Ето ти оръжия.

Мечове, бравди, копия, ками, ятагани. На откритата стена блестяха всякакви остриета. Имаше и лъкове с различна големина, и дори нещо, което приличаше на тризъбец.

— Страшно е — отбеляза тя, но се приближи и откачи малка кама.

— Един съвет — започна Кинг. — Ако използваш нещо такова, нападателят трябва да дойде съвсем близо, за да ти свърши работа.

— Имаш право. — Глена върна камата на мястото ѝ и свали меч. — Уау! Доста е тежък. — Върна го и посегна към нещо, за което смътно предполагаше, че се нарича рапира. — По-добре е.

— Имаш ли представа как да си служиш с него?

— Хак, хак, муш! — Размаха оръжието и се изненада, че усещането ѝ харесва. — Е, добре, нямам. Никаква. Някой ще трябва да ме научи.

— Мислиш ли, че ще можеш да разсечеш нечия плът с това? — попита Кийън, когато влезе в стаята. — Да го забиеш до кост, да пролееш кръв?

— Не знам. — Глена свали рапирата. — Боя се, че ще се наложи да разбера. Видях каква е тя, на какво е способна и с какви създания се е обградила. Няма да се преборя с нея само с магии и еликсири. За нищо на света няма да стоя и да треперя от страх, ако се опита да ме ухапе.

— Можеш да ги раниш с това, да ги забавиш. Но няма да ги убиеш, освен ако не отсечеш главите им.

Глена направи гримаса, огледа тънкото острие, а после с въздишка на примирение върна рапирата обратно и свали по-тежкия меч.

— Необходима е голяма сила, за да го размахваш.

— Тогава ще стана силна, достатъчно силна.

— Ще ти бъде нужна не само физическа сила.

Погледът ѝ не трепна.

— Ще стана достатъчно силна. Вие знаете как да си служите с това. Ти и Хойт, ти също — обърна се към Кинг. — Ако си мислите, че ще седя и ще бъркам манджи, когато е време за битка, жестоко се лъжете. Не съм дошла тук, за да бъде закриляна от мъже. Не съм получила тази дарба, за да се спотайвам.

— Ако питаш мен — каза Кинг с предишната си широка усмивка, — харесвам куражлийки като теб.

Тя хвана дръжката на меч с две ръце и разсече въздуха.

— Е, кога е първият ми урок?

Хойт слезе по стълбите. Опита се да не тъгува за онова, което се бе променило или изчезнало. Някога щеше да се върне в истинския си дом, при семейството и живота си. Щеше да види отново запалени факлите по стените, да усети уханието на розите на майка си в градината. Да се разхожда по скалите до своята къща в Кери и да знае, че светът е избавен от демоните, които са искали да го унищожат.

Имаше нужда от почивка — само това. Възможност да се усамоти и да се отпусне на място, което познава и разбира. Вече бе готов да работи и да планира. Беше преодолял чувството, че е пренесен в непонятен за него свят.

Навън се беше спуснал мрак и светлините — онези странни, заслепяващи светлини, които идваха от електрически лампи, а не от огън — озаряваха къщата.

Ядоса се, че не вижда никого наблизко и не усеща мирис на гозба за вечеря, идващ от кухнята. Беше време за действие и другите трябваше час по-скоро да разберат, че е необходимо да направят следващата крачка.

Някакъв звук го накара да спре. Хойт ахна гневно и хукна в посоката на звънтящата стомана. После сви натам, където някога имаше сводест вход, и изруга, когато се натъкна на прозрачна стена. Заобиколи я и нахълта в библиотеката, където видя брат си да размахва меч срещу Глена. Без да мисли, без да се поколебае, той насочи силата си към Кийън и тласна меч му. Оръжието се завъртя във въздуха и

издрънча на пода. Глена вече бе замахнала със своя меч и когато не срещна пречка, го стовари върху рамото на Кийън.

— О, мамка му!

Кийън махна с ръка към меча, когато тя ужасено го дръпна обратно.

— Господи! Боже мой... Дълбоко ли е?

Хвърли меча и се втурна към него.

— Назад! — С нов тласък силата на Хойт я повали по гръб. — Искаш кръв? — Грабна захвърления от нея меч. — Давай тогава, вземи моята!

Кинг взе друг меч от стената и го кръстоса с този на Хойт.

— Назад, магьоснико! Веднага.

— Не се бъркай! — каза Кийън на Кинг. — Стой настрана! — Бавно вдигна своя меч и срещна погледа на брат си. — Изкушаваш ме.

— Престанете! Престанете веднага! Какво ви прихваща, по дяволите? — Без да се бои от остриетата, Глена се промъкна между братята. — Ранях го, за бога. Нека погледна.

— Той те нападна.

— Не. Даваше ми урок.

— Дребна работа. — Все още приковал гневен поглед в Хойт, Кийън я побутна встрани. — Ризата ми е съсипана — и втората, която хвърлям заради теб. Ако исках кръвта ѝ, нямаше да я пролея с меч. Що се отнася до твоята, бих направил изключение.

Глена затаи дъх, едва сдържайки пороя от думи, който бе готова да изсипе. Но ако знаеше нещо за мъжете, то бе, че едно щракване с пръсти би било достатъчно тези двамата да влязат в смъртоносна схватка. Вместо това заговори строго, като разгневена жена на непослушни момчета.

— Беше грешка, просто случаен инцидент. Оценявам това, че ми се притече на помощ — каза на Хойт. — Но нямах нужда от рицар на бял кон. А ти — размаха пръст срещу Кийън — отлично знаеш как е изглеждало отстрани, така че не го съди твърде сурово. Ти! — Завъртя се рязко към Кинг. — Стига си стоял там да наливаш още масло в огъня.

— Хей! Не съм направил нищо, само...

— Засилваш напрежението — прекъсна го тя. — Върви да донесеш нещо за превързване!

— Няма нужда. — Кийън върна меча си на мястото му. — Раните ми зарастват почти веднага, трябва да го имаш предвид. — Протегна ръка за меча на Кинг. Глена долови нещо в погледа му, което би могло да мине за приятелска обич. Или гордост. — За разлика от нашата разгневена вещица, оценявам жеста ти.

— Нищо работа.

Кинг му подаде меча и погледна Глена, глуповато свивайки рамене.

Вече невъоръжен, Кийън отново се обърна към брат си:

— Не можеше да ме победиш с меч още докато бях човек. Сега нямаш никакъв шанс.

Глена докосна ръката на Хойт и усети как мускулите му затрепериха.

— Остави го — тихо каза тя. — Това трябва да престане. — Плъзна ръка надолу до китката му и взе меча.

— Острието трябва да се почисти — отбеляза Кийън.

— Аз ще се погрижа. — Кинг се оттласна от стената. — Ще приготвя и нещо за вечеря. Изведнъж огладнях.

Дори след като той излезе във въздуха остана да витае такова напрежение, че Глена би могла да го разсече с някоя от бойните брадви на Кийън.

— Може ли да продължим нататък? — припряно заговори тя. — Хрумна ми, че можем да използваме библиотеката като военен щаб. Като се има предвид какъв оръжеен арсенал се крие тук, както и безценни книги за магии, военни стратегии, вампири и демони, струва ми се подходяща. Имам някои идеи.

— Не се и съмнявам — промърмори Кийън.

— Първата. — Пристъпи към писалището и взе кристалната си сфера.

— Не си ли извлече поука първия път? — попита Хойт.

— Не смятам да я търся. Вече знаем къде е. Или е била. — Искаше да промени настроението. Щом така или иначе напрежението беше налице, поне би могла да го използва конструктивно. — Ще дойдат и други, както непрекъснато ни се напомня. Мисля, че е време да открием някого от тях.

Хойт бе възнамерявал да се залови точно с това, но ако го споделеше, би изглеждал като глупак.

— Остави това. Твърде рано е да го използваш отново след случилото се миналия път.

— Пречистих я и я заредих с нова енергия.

— Няма значение. — Хойт се обърна към огъня. — Ще го направим по моя начин.

— Познат рефрен. — Кийън застана до един шкаф и извади тежка кана. — Действайте тогава. Аз ще пийна малко бренди. Някъде другаде.

— Моля те, остани — каза Глена с умоляваща усмивка и с доза кокетност. — Ако намерим някого, не е зле и ти да бъдеш тук, за да го видиш. Трябва да решим какво ще правим. Заедно трябва да вземем решение. Всъщност бих искала да дойде и Кинг, за да участваме и четиримата.

Хойт се опита да не им обръща внимание, но откри, че не е толкова лесно да се отърси от нещо, което го глождеше — може би ревност. Урокът по фехтовка и тревогата ѝ заради някаква драскотина. Разпери ръце и започна да се съсредоточава върху огъня, използвайки гнева си като допълнителен източник на сила.

— Добра идея. — Кийън кимна към Хойт. — Но той очевидно вече е започнал.

— О, за... е, добре, трябва да създадем Кръг.

— Нямам нужда от това. Вещиците все палят свещи и редят рими. Затова истинското магическо изкуство им убягва.

Когато Глена зяпна от изумление, Кийън ѝ се усмихна широко и намигна.

— Самодоволен, както обикновено. Бренди?

— Не. — Тя остави сферата и скръсти ръце. — Благодаря.

Огънят запращя, пламъците се издигнаха и започнаха лакомо да поглъщат трупите.

Хойт използва родния си език, за да ги накара да затанцуват. Дълбоко в себе си осъзнаваше, че се перчи, възползвайки се от възможността да блесне със способностите си.

Сред облака дим над съскащите пламъци започнаха да се открояват образи. Сенки и движение, форми и силуети. Той забрави за всичко, освен за магията — концентрация, копнеж и сила.

Образите и силуетите в пламъците станаха по-ясни. Жена, възседнала кон, с дълги коси, сплетени на плитка, и колчан стрели на

рамо. Конят бе златист и лъскав и се носеше в мощен, дори безумен галоп през тъмната гора. На лицето на жената се четеше страх и същевременно яздеше, снишила гръб, вкопчила ръка в развятата грива на коня.

От гората изскочи същество с човешко лице, което ги нападна, но скоро бе повалено. Други като него изплуваха от мрака и ги обградиха.

Образът на коня потръпна и след внезапен проблясък се превърна във висок и строен млад мъж. Той и жената застанаха гръб до гръб, с насочени остриета. Вампирите ги нападаха.

— Това е пътят, който води към Танца. — Кийън скочи към оръжията, грабна един меч и двуостра брадва. — Стой при Кинг! — нареди той на Глена и се втурна към прозореца. — Не пускайте никого. Никого и нищо.

— Но...

Прескочи перваза и сякаш полетя навън.

— Хойт...

Но той вече бе грабнал меч и кама.

— Направи каквото ти казва!

Самият той излетя през прозореца, почти светкавично, както и брат му. Глена не се поколеба. Последва ги.

Хойт се отправи към конюшната и изпрати силата си напред, за да отвори вратите. Когато жребецът изскочи, протегна ръце напред, за да го спре. Нямахше време за учтивости.

— Върни се веднага! — изкрещя той на Глена.

— Идвам с вас. Не си губете времето да ме разубеждавате. И аз също участвам. — Когато Хойт сграбчи коня за гривата и го възседна, тя тръсна коси назад. — Ще вървя пеш.

Той изруга яростно, но ѝ подаде ръка. Конят се повдигна на задни крака, когато Кинг нахълта в конюшната.

— Какво става, по дяволите?

— Проблем! — извика Глена в отговор. — На пътя за Танца. — Когато конят изцвили отново и понечи да се вдигне на задните си крака, тя здраво се хвана за Хойт. — Тръгвай!

На горската поляна Мойра се бореше, но вече не за живота си. Бяха твърде много и твърде силни. Знаеше, че ще умре тук. Бореше се

за време, за всеки ценен миг живот. С нея бе свършено, но имаше малкия си меч. Можеше да ги наранява и го правеше. Когато острието ѝ се забиваше в плътта им, издаваха писъци и някои политаха назад. Но отново се изправяха и се връщаха. Не можеше да ги преброи, вече не знаеше с колко се бие Ларкин. Но знаеше, че ако тя падне, ще го нападнат всички вкупом. Бореше се, за да ги забави колкото може по-дълго.

Две същества се спуснаха към нея и тя съсече едното. Кръвта му бликна и затаявайки дъх, изтръгна ужасяващ писък, когато обърна червените си очи. За неин ужас, едно от себеподобните му приклепна и започна да пие от кръвта му. Друго скочи към нея и я накара да залитне. Сграбчи я — с оголени зъби и кървясали очи.

Тя чу Ларкин да вика името ѝ. Долови ужаса в гласа му, докато се съпротивляваше. Острите зъби одраскаха шията ѝ, парещата болка бе непоносима.

Внезапно от мрака изскочи тъмнокос воин с меч и брадва. Отдели създанието от нея и премрежените ѝ очи видяха как стовари брадвата и го обезглави. То се сгърчи и с пронизителни писъци се превърна в пепел.

— Отсичай главите им! — изкрещя воинът на Ларкин и искрящите му сини очи погледнаха към нея. — Използвай стрелите си! Дървото трябва да пронизва сърцата им.

След това мечът му зазвъня и започна да съсича наред.

Мойра се изправи, грабна стрела от калъфа на рамото си. Опита се да задържи лъка с хлъзгавите си от кръв ръце. „Идва ездач“, помисли си тя със замъглено съзнание, когато чу приближаващия се конски тропот.

Към нея се устреми друго създание — момиче, по-младо от самата нея. Мойра се раздвижи, но ѝ трябваше време да стреля. Момичето скочи и стрелата ѝ го прониза. След миг от него остана само прах.

Ездачът скочи, вече извадил меча си.

„Няма да умрем“, помисли си Мойра, докато в очите ѝ се стичаше пот. Нямаше да умрат тази нощ. Нагласи стрела и я изпрати надалеч.

Тримата мъже бяха образували триъгълник и накараха съществата да започнат да отстъпват. Едно от тях коварно се отдели от

другите и приклезна, за да нападне коня, на чийто гръб седеше една жена и наблюдаваше битката. Мойра се втурна напред, опитвайки се да намери ъгъл за точна стрелба, но можа само да отправи предупреждение.

Вторият воин се завъртя с вдигнат меч и замахна, а жената накара коня да се изправи на задни крака и подковите му проблеснаха, преди да стовари копита върху създанието.

Когато мечът преряза врата му, от него не остана нищо друго, освен кръв и пепел.

В настъпилата тишина Мойра падна на колене, чувствайки ужасен световъртеж. Ларкин се наведе към нея и плъзна ръце по тялото ѝ, по лицето ѝ.

— Ранена си. Кървиш.

— Не е страшна. — „Първата ми битка“, помисли си тя. Беше оцеляла. — Ти?

— Някоя и друга драскотина. Можеш ли да станеш? Ще те нося.

— Мога. Не е нужно да ме носиш. — Все още на колене, тя вдигна поглед към мъжа, който бе изскочил от мрака. — Спасихте живота ми. Благодаря. Мислех, че идваме да ви открием, но съм благодарна, че вие първи стигнахте до нас. Аз съм Мойра, бяхме пренесени в този свят от Танца на боговете.

Той просто остана загледан в нея за миг, който ѝ се стори безкрайно дълъг.

— Трябва да се върнем, да влезем на закрито. Тук не сме в безопасност.

— Името ми е Ларкин. — Братовчед ѝ му подаде ръка. — Биеш се като демон.

— Прав си. — Кийън стисна ръката му за миг. — Да ги заведем в къщата — каза той на Хойт и хвърли поглед към Глена. — Дошли сте с коня ми. Добре сте се сетили. Тя може да се качи зад Глена.

— Ще вървя — възрази Мойра, но бе повдигната и качена на коня.

— Да тръгваме! — припряно настоя Кийън. — Хойт, стой до дамите. Аз съм зад вас.

Хойт докосна шията на жребеца, когато застана до тях и вдигна поглед към Глена.

— Седиш стабилно на кон.

— Яздя от четиригодишна. Да не сте посмели отново да тръгнете без мен. — Тя се обърна назад към Мойра. — Аз съм Глена. Радвам се да се запознаем.

— Самата истина е, че никога в живота си не съм се радвала толкова да се запозная с някого.

Докато конят вървеше, Мойра се осмели да погледне назад. Не видя да ги следва. Сякаш бе изчезнал в мрака.

— Как се казва воинът, който дойде преди вас?

— Навярно имаш предвид Кийън. Мъжът отпред е Хойт. Братя са, има доста неща за обясняване. Но едно е сигурно — току-що оцеляхме след първата битка. И сритахме задниците на доста вампири.

Мойра изчакваше. При нормални обстоятелства би се чувствала като гостенка и би се държала подобаващо. Но знаеше, че случаят далеч не е такъв. Двамата с Ларкин бяха воители в съвсем малка армия.

Може би бе наивно, но изпитваше облекчение, че не е единствената жена.

Седеше в чудната кухня на голямата къща. До печката стоеше мъж с внушителен ръст и катраненочерна кожа, зает с готвене, но тя не мислеше, че е слуга.

Наричаха го Кинг, ала явно не притежава титла. Беше обикновен човек, като другите. Воин като нея.

— Ще те превържем — каза Глена. — Ако искаш първо да се измиеш, ще те заведе горе.

— След като всички се съберем тук.

Глена наклони глава.

— Добре. Не знам за вас, но аз бих пийнала нещо.

— Готов съм да убия за питие — каза Ларкин с шеговита усмивка. — Всъщност май вече го направих. Честно казано, не ти вярвах. — Докосна ръката на Мойра. — Съжалявам.

— Няма значение. Всички сме живи — това е важното. — Вдигна глава, когато вратата се отвори. Но влезе Хойт, не онзи, който се казваше Кийън. Все пак тя се изправи.

— Не ви благодарихме, както подобава, за това, че ни се притекохте на помощ. Бяха толкова много. Губехме битката, преди да дойдете.

— Чакахме ви.

— Знам. Мориган ми показва лицето ти. И твоето — обърна се тя към Глена. — В Ирландия ли сме?

— Да.

— Но...

Мойра просто сложи ръка на рамото на Ларкин.

— Братовчед ми мисли, че Ирландия съществува само в приказките. Ние сме от Галия — страна, която боговете са създали от шепа ирландска земя, за да се развива в мир и да бъде управлявана от потомци на великия Фин.

— Ти си ученият.

— Е, безспорно обича книгите. Това не е лошо — каза Ларкин, след като отпи глътка вино.

— А ти си дареният с много образи — добави Хойт.

— Сигурно става дума за мен.

Когато вратата отново се отвори, Мойра почувства вълна на облекчение.

Кийън погледна първо нея, а после Глена.

— Трябва да се погрижиш за нея.

— Не искаше да помръдне оттук, преди да се събере цялата компания. Остани да допиеш виното си, Ларкин. Мойра, ела горе с мен.

— Имам толкова много въпроси.

— Ние — също. Ще поговорим на вечеря.

Глена хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. Кийън си наля питие и се отпусна на масата. Ризата му бе изцапана с кръв.

— Често ли водиш приятелката си на непознати места?

Ларкин отпи още глътка вино.

— Не ми е приятелка, а братовчедка. Освен това истината е, че тя ме доведе тук. Имала мистериозно съновидение — или нещо подобно — което не е необичайно за нея. Има богато въображение. Беше твърдо решена да дойде тук и не можах да я разубедя. Онези същества нахлуха в Галия. Убиха майка ѝ. — Отпи нова голяма глътка. — Погребахме я тази сутрин, ако времето тук съвпада с нашето. Разкъсали я на парчета пред очите на Мойра.

— Как е оцеляла, за да разкаже?

— Самата тя не знае. Поне... все още не е готова да говори за това.

На горния етаж Мойра взе душ, както ѝ бе показала Глена. Огромната наслада облекчи болките от раните и натъртванията, а горещата вода бе истинско чудо.

Когато кръвта и потта бяха отмити, облече халата, който Глена бе оставила, и откри новата си приятелка в спалнята.

— Нищо чудно, че говорим за Ирландия като за приказна страна. Наистина прилича на такава.

— Изглеждаш по-добре. На бузите ти се появи лека руменина. Да погледнем раната на врата ти.

— Пари, и то доста. — Мойра я докосна с пръсти. — Нищо и никаква драскотина.

— Все пак е от зъби на вампир. — Глена се вгледа по-отблизо и присви устни. — Няма убождане, може би съвсем леко. Това е добре. Имам нещо, което трябва да помогне.

— Как разбрахте къде да ни откриете?

— Видяхме ви в огъня.

Глена извади от куфара си подходящ мехлем.

— Ти си вещицата.

— Мм-хм. Готово.

— А онзи, който се нарича Хойт, е магьосникът.

— Да. И той не е от този свят — или поне от това време. Събират ни откъде ли не. Какво усещаш?

— Хладина. — Мойра въздъхна, когато мехлемът облекчи паренето. Вдигна очи към Глена. — Чудесно е, благодаря. А Кийън, що за човек е той?

Глена се поколеба. „Цялата истина“, реши тя. Честността и доверието помежду им трябваше да бъдат правило номер едно в устава на малката армия.

— Той е вампир.

Мойра отново пребледня и скочи на крака:

— Как можеш да говориш така. Той се би с тях, спаси живота ми. Дори сега е долу в кухнята, в тази къща. Защо го наричаш чудовище, демон?

— Не го наричам така, защото не го смятам за такъв. Вампир е от деветстотин години. Онази, която го е създала, носи името Лилит, от нея трябва да се страхуваме. Той е брат на Хойт, Мойра, и даде дума, че ще се бори като всички нас.

— Ако това, което казваш... Значи не е човек.

— Братовчед ти се превръща в кон. Нима тази способност не го прави нещо повече от човек?

— Не е същото.

— Може би. Нямам отговор. Знам, че Кийън не е искал онова, което го е сполетяло преди толкова години. Помогна ни да дойдем тук и пръв хукна от къщата да се бори на ваша страна, когато ви видяхме в огъня. Знам какво изпитваш.

В съзнанието си Мойра виждаше гибелта на майка си, чуваше писъците и усещаше мириса на кръвта.

— Не би могла да знаеш.

— Е, отначало и аз му нямах доверие. Но сега му вярвам. Напълно. И знам, че ни е нужен, за да се справим с тях. Заповядай. Донесох ти дрехи. По-висока съм от теб, но можеш да навиеш крачолите на панталона, докато намерим нещо в твоя размер. Ще слезем, ще вечеряме и ще обсъдим това-онова. Да видим какво ще се получи.

Изглежда, щяха да се хранят в кухнята — като семейство или като прислуга. Мойра се чудеше дали изобщо ще може да хапне нещо, но откри, че има огромен апетит. Пърженото пиле бе сочно и хрупкаво, с много картофи и зелен фасул.

Вампирът хапна малко.

— Ние вече се събрахме — започна Хойт, — предстои ни да съберем и останалите, все още незнайно кога. Но от нас се изискваше да поставим началото и ние го направихме. Утре започваме да се подготвяме и обучаваме. Кийън, ти най-добре знаеш как трябва да се борим с тях. Ти поемаш военната подготовка. Ние с Глена ще отработим магическите техники.

— Аз самият се нуждаю от подготовка.

— Тогава за теб няма да има почивка. Нужно е да разберем кои са силните ни страни, както и слабостите ни. Трябва да бъдем готови,

когато настъпи часът за последната битка.

— В света на Галия — каза Мойра, — в Долината на мълчанието, в Планината на мъглите. В неделята на Самен. — Избягвайки очите на Кийън, срещна погледа на Хойт. — Мориган ми разкри това.

— Да — кимна той. — Видях те там.

— Когато дойде моментът, отново ще бъдем пренесени от Танца за поход към бойното поле. Има пет дни път, така че трябва да тръгнем навреме.

— Има ли в Галия хора, които ще се бият заедно с нас?

— Целият народ. Всички са готови да умрат, за да спасят нашия дом и световите. — Отново усети бремето върху плещите си. — Само трябва да отправя призив.

— Имаш голяма вяра в ближните си — отбеляза Кийън.

Най-сетне го погледна, събирайки сили да срещне очите му. „Сини — помисли си тя — и красиви.“ Дали ставаха червени като на демон, когато се хранеше?

— Да. Вярвам в народа си, както и в цялото човечество. Ако не бе така, нямаше да взема това решение. Когато се върна в Галия, ще отида до Кралския камък и ако заслужавам, ако съм най-достоината, ще извадя меча от ножницата. И ще стана кралица на Галия. Няма да гледам как онези, които са те превърнали в това, което си, изстребват сънародниците ми като беззащитни агнета. Ако трябва да умрат, ще умрат в битка.

— Трябва да знаете, че схватката, в която участвахме тази вечер, е само един незначителен епизод. Колко бяха? Осем, десет? Ще бъдат хиляди. — Кийън се изправи. — Тя е имала на разположение цели две хилядолетия, за да създаде армията си. Няма да бъде достатъчно твоите земеделци да превърнат ралата си в мечове.

— Каквото е нужно, ще го направят.

Той наклони глава встрани.

— Гответе се за изтощителни тренировки, и то не от утре. Започваме още тази нощ. Не забравяй, братко, че аз спя денем.

След тези думи излезе от стаята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Глена даде знак на Хойт да я последва и остави другите с Кинг. Хвърли поглед назад към кухнята, към коридора. Нямаше представа къде е отишъл Кийън.

— Трябва да поговорим. Насаме.

— Трябва да се заловим за работа.

— Не възразявам, но има неща, които се налага да обсъдим. Само двамата.

Той се намръщи, но кимна. Щом искаше разговор насаме, имаше едно-единствено подходящо място. Повече я нагоре по стъпалата и продължи по витата стълба към кулата.

Обиколи стаята, огледа работния му кът, книгите и инструментите. Отиде до всеки от малките прозорци, остъклени след неговото време, отвори го и отново го затвори.

— Хубаво. Чудесно! Имаш ли намерение да споделиш съкровището си с някого?

— Какво имаш предвид?

— И аз имам нужда от работно помещение. По-скоро бих казала, че ни трябва място за съвместна работа. Не ме гледай така. — Махна с ръка срещу него и отиде да затвори вратата.

— Как те гледам?

— Сякаш искаш да кажеш: „Аз съм самотен магьосник и не харесвам вещиците“. Свързани сме един с друг, както и с останалите. По някакъв неведом начин трябва да станем екип. Защото Кийън е прав. — Върна се до прозореца и погледна навън към луната, която единствено нарушаваше плътния мрак. — Прав е. Ще бъдат хиляди. Опасенията ми не бяха стигнали толкова далеч. Господи, нима може да бъде по-страшно от апокалипсис? Разбира се, че тя ще има хиляди бойци, а ние — само шепа.

— Ще бъде, както ни бе казано — напомни й той. — Ние сме началото, първият кръг.

Глена се обърна и въпреки че изразът на очите ѝ бе спокоен, той долови в тях уплаха. И съмнение.

— Ние дори не се познаваме достатъчно и далеч не сме готови да се хванем за ръце и да се вреем в единство. Смустваме се един от друг и сме подозрителни. Що се отнася до теб и брат ти, помежду ви има дори враждебност.

— Не съм враждебно настроен към брат си.

— Разбира се, че си. — Тя зарови ръце в косите си и Хойт видя в очите ѝ отчаяние. — Преди два часа извади меч срещу него.

— Помислих, че той...

— Да, да, отново ти благодаря, че се втурна да ме спасяваш.

Пренебрежителният ѝ тон обиди рицарското му достойнство и го накара рязко да изправи гръб.

— Няма за какво, по дяволите!

— Ако някога наистина спасиш живота ми, благодарността ми ще бъде искрена, обещавам. Но закрилническият ти жест към безпомощната дама беше само един от поводите да извадиш меч, а брат ти едва не отвърна, и то не само за да се защити. И двамата го знаем, също и той.

— В такъв случай излишно е да го обсъждаме.

Тя пристъпи напред. С известно задоволство Хойт забеляза, че не е единственият, който се чувства обиден.

— Сърдит си му, че е позволил да бъде убит, и още по-лошо — да бъде превърнат във вампир. А той ти е сърдит, че си го забъркал в тази история и го караш да си спомня какъв е бил, преди Лилит да впие зъбите си в него. Всичко това е загуба на време и енергия. Трябва или да потиснете емоциите си, или да ги впрегнем и използваме. Защото ако нещата останат такива, каквито са, тя ще убие всички ни, Хойт. Не искам да умра.

— Щом се страхуваш...

— Разбира се, че се страхувам. След всичко, което видяхме и преживяхме тази нощ, трябва да сме напълно луди, за да не се страхуваме. — Притисна ръце към лицето си, борейки се отново да успокои дишането си. — Знам какво трябва да се направи, но не знам как. Нито пък ти. Никой от нас не знае. — Глена отпусна ръце и запристъпва към него. — Нека бъдем откровени. Трябва да разчитаме един на друг, да си имаме доверие, така че нека бъдем откровени.

Шепа хора сме. С необикновена сила и способности — да, но все пак шепа бойци срещу безбройна армия. Как можем да оцелеем в тази битка? Да не говорим как ще я спечелим!

— Ще съберем още хора.

— Как? — Тя вдигна ръце. — Как? В това време, на това място, Хойт, хората не вярват. Всеки, който тръгне да разправя наляво-надясно за вампири, магьосници, апокалиптични битки и мисии, възложени от богове, или ще бъде сметнат за ексцентрик — в най-добрия случай, или ще бъде затворен в звукоизолирана килия. — Почувствала нужда от допир, плъзна ръка от рамото до китката му. — Трябва да приемем истината. Няма кавалерия, която да дойде да ни спаси. Ние сме кавалерията.

— Излагаш проблемите, но не предлагаш решения.

— Може би — въздъхна тя. — Може би, но човек не може да започне да търси решения, преди да очертае ясно проблемите. Не можем да се сравняваме с тях по численост. Имаме си работа с изчадия — няма по-подходяща дума за тях — които могат да бъдат убити по ограничен брой начини. Те са контролирани, водени или наставлявани от кръвожаден вампир с огромна сила. Не разбирам много от военни стратегии, но знам, че шансовете не са в наша полза. Затова трябва да намерим начин да ги изравним. — Говореше с хладнокръвна логика, която не би могъл да оспори. Фактът, че не се бои да изрече всичко това, показваше нещо повече от смелост.

— Как?

— Е, не можем да излезем и да отсечем хиляди глави, просто е невъзможно. Затова трябва да намерим начин да отсечем главата на армията. Нейната.

— Ако беше толкова просто, досега някой вече да го е направил.

— Ако беше невъзможно, нямаше да бъдем тук. — Обзета от отчаяние, тя удари с юмрук по ръката му. — Ще работиш с мен, нали?

— Нямам друг избор.

Очите ѝ помръкнаха и в тях се изписа болка.

— Наистина ли ти е толкова неприятно? Толкова ли ме ненавиждаш?

— Не. — Погледът му издаде срам. — Съжалявам. Не те ненавиждам. Просто ми е трудно. Разсейвам се. Ти ме разсейваш — с външността си, с уханието си, с всичко, което си.

— О! — Глена бавно присви устни. — Интересно.

— Нямам време за теб, не и по такъв начин.

— По какъв начин? Бъди по-ясен.

Не бе честно да го изкушава и измъчва. Но бе облекчение да бъдат просто хора.

— Много животи са заложили на карта.

— Какъв е смисълът да се живее без чувства? Аз имам чувства към теб. Разпалваш нещо в мен. Да, трудно е, разсейващо е. Но нещо ми подсказва, че има и друга причина да съм тук и страхът не е единственото, което изпитвам. Имам нужда от това, Хойт. Имам нужда от други чувства, освен от страх.

Той вдигна ръка и плъзна пръсти по бузата ѝ.

— Не мога да обещавам, че ще те закрилям, но те уверявам, че ще опитам.

— Не те моля за закрила. Не искам нищо друго от теб засега — освен истината.

Задържа ръка на лицето ѝ, обхвана го с двете си длани и доближи устни. Нейните се разтвориха в очакване. Даде ѝ това, което самият той изпитваше нужда да почувства и узнае.

Да бъде човек.

Последва бавно закипяване на кръвта, приятно свиване на мускулите и учестяване на пулса — на неговия и на нейния.

„Толкова е лесно!“, помисли си той. Лесно бе да се предаде на мекотата и нежността ѝ. Да бъде завладян от нея в тъмнината и за миг, за час да забрави какво ги очаква.

Ръцете ѝ го обгърнаха, преплетоха пръсти на гърба му, когато тя се повдигна на пръсти, за да срещне устните му по-страстно. Усети вкуса на нейните, на езика ѝ и онова, което обещаваха. Можеше да го има. Искаше му се да вярва, че е така — повече от всичко, в което е вярвал някога.

Устните ѝ изрекоха името му до неговите — веднъж и още веднъж. Внезапно проблесна искра и огънят, който разпалваше сетивата му, изпълни сърцето му.

Глеещата жарава в огнището зад тях пламна като десетки факли.

Той я побутна назад, но отново задържа длани на лицето ѝ. Видя пламъците да танцуват в очите ѝ.

— В това има някаква истина — прошепна той, — но не знам каква.

— И аз не знам. Но ме кара да се чувствам по-добре. По-силна. — Глена хвърли поглед към огъня. — Заедно сме по-силни, което означава нещо. — Отдръпна се още крачка назад. — Ще донеса нещата си и ще порботим, за да разберем какво.

— Мислиш, че ще стигнем до решението, като си легнем заедно?

— Може би — или поне част от него. Но все още не съм готова да легна с теб. Тялото ми те желае — призна тя, — но умът ми има нужда от още време. Когато се отдам на някого, това е крачка към обвързване. Важна крачка. С теб вече сме силно свързани. И двамата трябва да бъдем сигурни, че сме готови да стигнем още по-далеч.

— Тогава какво беше случилото се преди малко?

— Контакт — тихо отвърна тя. — Утеха. — Протегна ръка към неговата. — Единение. Ще правим магии заедно, Хойт. Сериозни магии. За мен ще бъде интимно изживяване като секса. Ще слеза да донеса каквото ми трябва.

„Жените са силни и загадъчни създания дори без да са вещици — помисли си той. Ако притежават и магически способности, никой мъж няма шанс срещу тях.“

Нима все още не бе замаян от уханието ѝ? Нима не усещаше вкуса ѝ върху устните си? „Женски оръжия“, реши той. Хитрото измъкване също бе едно от тях.

Не бе зле да се въоръжи срещу подобни неща.

Тя възнамеряваше да работи тук, в кулата му, заедно с него. В това имаше силна, желязна логика. Но как да работи един мъж, когато мислите му все се връщат към устните ѝ, към кожата, косите и гласа ѝ?

Може би бе по-разумно да издигне бариера, поне временно. Застана до работната си маса и се подготви да стори точно това.

— Еликсирите и магиите ви ще трябва да почакаат — каза Кийън от прага. — Както и романтиката.

— Не разбирам за какво говориш.

Хойт продължи заниманието си.

— Разминах се с Глена по стълбите. Познавам, когато една жена е била докосвана от мъж. Усетих твоя мирис. Не че те упреквам — вяло добави Кийън, когато влезе и закрачи из стаята. — Нашата вещица е много секси. Апетитна — добави той в отговор на ледения

поглед на брат си. — Съблазнителна. Спи с нея, ако желаш, но по-късно.

— Не е твоя работа с коя спя и кога.

— С коя — определено не, но кога — това е друг въпрос. Ще използваме големия коридор за тренировъчна зала. С Кинг вече започнахме да създаваме подходяща обстановка. Не искам да свърша с дървен кол в сърцето, защото вие с червенкосата сте прекалено заети, за да тренирате.

— Няма да бъде проблем.

— Няма да позволя да бъде. Новодошлите са напълно непознати същества. Мъжът се бие добре с меч, но е прекалено зает да закриля братовчедка си. Ако не може да е полезна в битка, трябва да намерим друга задача за нея.

— Ти ще се погрижиш за нейното участие в битка.

— Ще поработя с нея — обеща Кийън. — И с всички останали. Но ще ни бъдат нужни не само мечове и колове, не само мускули.

— Ще имаме всичко, което е необходимо. Остави това, Кийън — каза Хойт, преди брат му да излезе от стаята. — Видя ли ги отново? Видя ли какво е станало с тях по-нататък?

Не бе нужно някой да му казва, че брат му говори за близките им.

— Живяха и умряха, както всички хора.

— Това ли бяха те за теб — просто хора?

— Превърнаха се в сенки.

— Някога ги обичаше.

— Когато сърцето ми все още биеше.

— Така ли се измерва любовта? С ударите на сърцето?

— Можем да обичаме — дори ние. Но обич към човешки същества? — Кийън поклати глава. — Би ни донесла само болка и страдание. Твоите родители ме създадоха такъв, какъвто бях. Лилит ме превърна в това, което съм.

— Изпитваш ли любов към нея?

— Към Лилит? — Усмивката му бе бавна, замислена и тъжна. — Обичам я по свой начин. Не се тревожи, това няма да ме възпре да я унищожа. Да слезем и да видим колко те бива.

— По два часа тренировки от всеки вид всеки ден! — разпореди Кийън, когато се събраха. — Два часа с оръжие, два часа упражнения за издръжливост и два — бойни изкуства. Аз ще работя с вас тук нощем. Кинг ще застъпва през деня, когато можете да тренирате на открито.

— Нужно ни е време и за опознаване на врага, и за изработване на стратегия — изтъкна Мойра.

— Тогава намерете. Те са по-силни от вас и по-коварни, отколкото можете да си представите.

— Знам какви са.

Кийън я погледна.

— Само си мислиш, че знаеш.

— Убивал ли си някого от тях друг път? — попита тя.

— Да, неведнъж.

— В моя свят онези, които убиват свои събрата, са смятани за злодеи и биват отхвърляни от обществото.

— Ако не го бях направил, сега щеше да си мъртва. — Придвижи се с такава бързина, че никой не успя да реагира. Мигновено се озова зад Мойра, с ръка около талията ѝ и нож на гърлото ѝ. — Разбира се, не бих имал нужда от ножа.

— Няма да ти позволя да я докоснеш. — Ларкин сложи ръка на дръжката на меча си. — Махни ръцете си от нея.

— Опитай се да ме спреш — подкани го Кийън и хвърли ножа си. — Току-що съм прерязал гърлото ѝ. — Обхвана главата на Мойра с две ръце, леко я побутна и я накара да залитне към Хойт. — Отмъсти за нея. Нападни ме.

— Няма да напада онзи, който спаси живота ми.

— Вече не съм спасителят ти. Прояви малко дързост. Или мъжете от Галия я нямат?

— Имаме я в изобилие.

Ларкин извади меча си и приклепна. Заприсъпва в кръг.

— Не проигравай шанса си! — насърчи го Кийън. — Аз не съм въоръжен. Имаш предимство. Използвай го, бързо!

Ларкин се втурна напред, замахна. Но бе повален по гръб и мечът му издрънча на пода.

— Никога нямаш предимство пред вампир. Първи урок.

Ларкин тръсна коси назад и се усмихна.

— По-добър си от тях.

— Доста.

С лека насмешка Кийън му подаде ръка да се изправи.

— Ще започнем с някои основни маневри, за да видим как се справяте. Всеки избира противник. Има една минута да го повали с голи ръце. Когато извикам: „Смяна!“, избира друг. Действайте бързо и решително.

Видя брат си в миг на колебание. Вещицата използва тялото си, за да го накара да загуби равновесие, плъзна крак зад неговия и го събори.

— Ходила съм на курсове по самоотбрана — призна Глена. — Живея в Ню Йорк.

Докато се усмихваше широко, Хойт плъзна ръка зад краката ѝ и след миг се озова на пода, със силна болка в задните части.

— Ох. Първа молба — намери дюшеци.

— Смяна!

Размениха противниците си и се вкопчиха един в друг. Приличаше по-скоро на игра и състезание, отколкото на сериозна тренировка. И въпреки това Глена знаеше, че няма да се отърве без контузии. Застана срещу Ларкин и усети, че няма шанс да го надвие в честна схватка. Затова кокетно му се усмихна и когато очите му заблестяха дяволито, го праметна през рамо.

— Съжалявам. Обичам да побеждавам.

— Смяна!

Едрото тяло на Кинг се извиси над нея и тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Тогава победи мен! — каза той.

Следвайки инстинкта си, направи ловко движение с ръце и изрече заклинание. Видя глуповатата му усмивка и докосна ръката му.

— Защо не поседнеш?

— Разбира се.

Когато той се подчини, Глена хвърли поглед към Кийън и забеляза, че я наблюдава. Леко се изчерви.

— Това май беше нарушение на правилата... едва ли ще мога да го направя в разгара на истинска битка, но мисля, че трябва да се брой за победа.

— Няма никакви правила. Тя не е най-силната! — извика той. — Не е най-бързата. Но е най-умна от всички ви. Използва колкото сила и ловкост, толкова и хитрост. Но трябва да станеш по-силна — каза на Глена. — И по-бърза. — За пръв път го видя да се усмихва. — И вземи меч. Започваме с оръжията.

В края на следващия час Глена бе плувнала в пот. Ръката, с която държеше меча, бе скована от болка — от рамото до китката. Тръпката на радост, че най-сетне върши нещо полезно, отдавна бе изместена от усещането за пълно изтощение.

— Мислех, че съм в добра форма — оплака се тя на Мойра. — След толкова часове фитнес, йога, вдигане на гири... сигурно ти говоря на непознат език.

— Справяш се добре.

Самата Мойра се чувстваше слаба и тромава.

— Едва се държа на краката си. Тренирам редовно, с тежки физически упражнения, а сега съм готова да захленча. И ти изглеждаш изтощена.

— Беше дълъг и тежък ден.

— Меко казано.

— Дами? Приканвам ви да се присъедините към нас. Или предпочитате да седите и да разговаряте за мода?

Глена остави бутилката с вода.

— Наближава три сутринта — каза тя на Кийън. — Опасно време за саркастични забележки.

— Времето, когато врагът е най-бодър.

— Може би, но все още не всички сме се настроили на този часовник. Мойра и Ларкин са изминали адски много път днес и бяха посрещнати тук по ужасен начин. Трябва да тренираме — напълно си прав. Но ако не сме отпочинали, няма да бъдем силни и определено няма да развием бързина. Погледни я! — настоя Глена. — Заспива права.

— Добре съм — припряно възрази Мойра.

Кийън дълго се взира в нея.

— Значи непохватното ти боравене с меч и лошата ти форма се дължат на изтощение.

— Справям се достатъчно добре с меча си. — Когато посегна към него с гневно святкащи очи, Ларкин се втурна към нея. Притисна

рамото ѝ.

— Добре се бие, доказа го по-рано тази вечер. Но братовчедка ми би предпочела друго оръжие.

Последва въздишка на отегчение.

— Много е точна с лък.

— Утре ще ни покаже, но засега...

— Мога да го направя още тази нощ. Отворете вратите!

Заповедническият тон накара Кийън да повдигне вежди.

— Не ти издаваш заповедите тук, малка кралице.

— Нито пък ти. — Мойра решително грабна лъка и стрелите си.

— Ще отвориш ли вратите или аз да го направя?

— Не бива да излизаш.

— Прав е, Мойра — намеси се Глена.

— Не е нужно да излизам.

— Ларкин, ако обичаш.

Ларкин отиде до вратите, през които се излизаше на голямата тераса, и широко ги отвори. Мойра нагласи стрела, докато пристъпваше към прага.

— Избирам дъба.

Кийън застана до нея, и другите се събраха край тях.

— Разстоянието не е голямо.

— Няма предвид близкия дъб — каза Ларкин и махна с ръка, — а ей онзи, който е вдясно от конюшните. Най-ниския клон.

— Почти не го виждам — сподели Глена.

— А ти виждаш ли го? — обърна се тя към Кийън.

— Отлично.

Вдигна лъка, задържа го здраво и се прицели. Стрелата полетя.

Глена чу свистенето, а после леко тупване, когато върхът се заби в целта.

— Уау! Имаме си Робин Худ.

— Точен изстрел — одобрително отбеляза Кийън, обърна се и се отдалечи. Усети движението още преди да чуе рязката команда на брат си.

Когато се обърна, Мойра бе нагласила друга стрела и я бе насочила към него.

Той усети, че Кинг се готви да се втурне напред, но протегна ръка да го спре.

— Цели се право в сърцето — посъветва я Кийън. — Иначе само ще ме раздразниш. Нека това бъде оръжието ѝ! — рязко каза той на Хойт. — Неин избор.

Лъкът трепна за миг, преди Мойра да го сниши. Сведе поглед.

— Трябва да поспя. Съжалявам, трябва да поспя.

— Разбира се. — Глена взе лъка от ръцете ѝ и го остави. — Ще ти помогна да се настаниш.

Погледът, който хвърли на Кийън, когато поведе Мойра към вратата, бе пронизващ като стрела.

— Съжалявам — каза Мойра. — Срамувам се.

— Няма за какво. Преуморена си. Във всяко отношение. Всички сме изтощени. А това е само началото. Нуждаем се от няколко часа сън.

— А те? Спят ли?

Глена разбра какво има предвид. Вампирите. Кийън.

— Да, изглежда, спят.

— Искам час по-скоро да дойде утрото, за да видя слънцето. Пропълзят обратно в убежищата си, когато се съмне. Твърде уморена съм, за да мисля.

— Тогава не мисли. Ето твоята стая. Можеш да се съблечеш.

— Загубих торбата си в гората. Нямам нощница.

— Утре ще измислим нещо. Можеш да спиш гола. Да поседя ли при теб?

— Не, благодаря. — Мойра едва преглътна напирещите сълзи. — Държа се като дете.

— Не. Просто си изтощена. Сутринта ще се чувстваш по-добре. Лека нощ.

Глена се поколеба дали да се върне при мъжете, но вместо това сви към своята стая. Не я бе грижа дали ще го приемат като бягство, искаше да поспи.

Сънят отново я отведе в подземните тунели на вампирите, където писъците на измъчваните пронизваха ума и сърцето ѝ като остриета. Накъдето и да поемеше в лабиринта, виждаше само тъмни коридори, зинали като паст, готова да я погълне, писъците продължаваха да отекват зад нея. Още по-ужасяващ бе смехът.

Виденията я преследваха по скалистия бряг на бушуващо море, над чиито черни води нощното небе бе раздирано от червени светкавици. Вятърът я брулеше, а брегът бе покрит с остри камъни, които израняваха до кръв ходилата ѝ.

В гъстата гора, изпълнена с мирис на кръв и смърт, сенките бяха непроницаеми, сякаш студените им черни пръсти пълзяха по кожата ѝ.

Чуваше онова, което я преследваше. То се приближаваше с пърхане на криле, змийско пълзене и драскане на остри нокти по земята.

Чу вой на гладен вълк.

Бяха навсякъде около нея, а тя нямаше нищо, освен празните си ръце и разтуптяното си сърце. Продължи да тича слепешком, потискайки писъка, който напираше в парещото ѝ гърло.

Изскочи от гората и застана на една скала над разяреното море. Под нея вълните се плискаха в камъни, остри като бръснач. В ужаса си бе тичала в кръг и отново се озова над пещерата, в която се криеше нещо по-страшно от смъртта.

Вятърът свиреше и в него звучеше песента на силата. Неговата сила, горещата, чиста сила на магьосника. Глена протегна ръце към нея, напрегна волята си да я достигне. Но тя се изплъзна между треперещите ѝ пръсти и Глена отново остана сама.

Когато се обърна, срещу нея стоеше Лилит, царствена с червената си мантия, сияеща с красотата си сред кадифения мрак. От двете ѝ страни имаше по един черен вълк, нетърпеливо очакващ да впие зъби в жертвата. Лилит погали двата звяра по гърбовете, с ръце, окичени с пръстени.

Когато се усмихна, Глена почувства тръпка в корема. Някакъв неудържим копнеж.

— Дяволът или сините дълбини. — През смях Лилит щракна с пръсти и даде знак на вълците да седнат. — Боговете никога не дават свестен избор на верните си слуги, нали? Аз предлагам нещо по-добро.

— Ти си смъртта.

— Не, не, не. Аз съм животът. Ето къде е лъжата. Те ви обричат на смърт, обричат плътта и костите ви на гниене в пръстта. Колко дълъг живот ви дават? Седемдесет и пет, осемдесет години? Каква невероятна щедрост.

— Колкото и да получа, ще го приема с благодарност.

— Тогава значи си глупачка.

— Да стана като теб? Да преследвам и убивам? Да смуча кръв?

— Като шампанско. О, колко сладостна е първата глътка! Завиждам ти за нея. Първият прилив на сила, мигът, в който всичко изчезва и се възцарява мрак.

— Обичам слънцето.

— С този цвят на кожата? — каза Лилит с шеговит смях. — Ще се опържиш като бекон за един час на плажа. Ще ти покажа какво е прохлада. Съвършената прохлада на мрака. Тя вече е в теб, само очаква да бъде събудена. Усещаш ли я?

Тръпки я побиваха от нея, само поклати глава.

— Лъжкиня. Ако дойдеш при мен, Глена, ще бъдеш моя дясна ръка. Ще ти дам живот, вечен живот. Вечна младост и красота. Сила, далеч по-голяма от онази, която са ти дали боговете. Ще властваш над своя свят. Мога да ти дам това — свят, на които да бъдеш господарка.

— Защо би го направила?

— Защо не? Аз имам толкова много светове. Ще се радвам на компанията на жена като теб. Какво са мъжете всъщност — само инструменти в нашите ръце, нали? Ако ги искаш, ще можеш да ги имаш. Предлагам ти страхотен дар.

— Това, което предлагаш, е проклетие.

Смехът ѝ бе дрезгав и изкусителен.

— Боговете плашат децата с приказки за проклетия и ад. Използват ги, за да продължавате да бъдете техни слуги. Попитай Кийън дали би заменил вечния живот, младежката красота и пъргавината на тялото си за оковите и капаните на смъртен. Никога, уверявам те. Ела, ела с мен и ще ти даря невъобразима наслада.

Когато се приближи, Глена протегна двете си ръце, насочи силата, която можа да извлече от смразената си кръв, и напрегна ума си да създаде защитен кръг.

Лилит просто махна с ръка. Нежните ѝ сини ириси започнаха да стават червени.

— Нима мислиш, че такава жалка магия може да ме прогони? Изпивала съм кръвта на магьосници, пирувала съм с плътта на вещици. Те са в мен, както ще бъдеш и ти. Ела по своя воля и ще получиш живот. Бори се — и те очаква смърт.

Тя пристъпи напред — и вълците настръхнаха.

Глена почувства хипнотизиращата притегателна сила на мрака и в корема ѝ се пробуди първичен порив. Сякаш кръвта ѝ отвърщаше на настойчивия зов. Вечност и сила, младост и красота. Само един миг — и можеше да има всичко това.

Очите на Лилит имаха тържествуващ израз, вече искрящо червени. Зъбите ѝ проблеснаха, когато се усмихна.

С обляно в сълзи лице Глена се обърна и се хвърли към морето и стърчащите скали. Избра смъртта.

Разтърсена от пронизителен писък, изведнъж се събуди в леглото. Но не го бе издала тя, знаеше, че не е. Беше гласът на Лилит, писък на ярост.

Задъхана от ридания, тя се измъкна от леглото и повлече одеялото със себе си. Побягна, разтреперана от ужас и студ, с тракащи зъби. Продължи да тича по коридора, сякаш демоните все още бяха по петите ѝ. Инстинктът я отведе на единственото място, където щеше да се почувства в безопасност.

Изтръгнат от дълбок сън, Хойт се надигна и откри гола, разплакана жена в ръцете си. Едва я виждаше на слабата светлина на зората, но познаваше аромата ѝ, формите ѝ.

— Какво? Какво се е случило?

Понечи да се измъкне, да посегне към меча си до леглото. Но тя се бе вкопчила в него като бръшлян, пълзящ по дъб.

— Не! Не ме оставяй! Моля те, остани до мен.

— Ледена си. — Придърпа завивката, опитвайки се да я стопли и да се опомни. — Навън ли си била? Господи! Някаква магия ли направи?

— Не, не, не! — Притисна се към него. — Тя дойде. Промъкна се в главата ми, в съня ми. Не беше сън. Беше реалност. Сигурна съм.

— Стига! Престани! — Хойт сграбчи раменете ѝ. — Глена!

Рязко наведе глава назад и тежко въздъхна.

— Моля те. Толкова ми е студено!

— Тихо, успокой се. — Гласът и докосването му бяха ласкави, докато изтриваше сълзите от лицето ѝ. Загърна я по-плътено с одеялото и я задържа в прегръдката си. — Било е сън, кошмар. Нищо повече.

— Не беше. Погледни ме. — Глена наведе глава назад, за да го накара да види очите ѝ. — Не беше просто сън.

„Разбира се“, осъзна той. Очевидно бе, че не е просто сън.

— Тогава разкажи ми.

— Тя беше в главата ми или... изтръгна съзнанието ми по някакъв начин и го пренесе другаде. Както когато ти беше в гората, ранен, и вълците обикаляха около кръга. Също толкова реално. Знаеш, че онова беше реално.

— Да, беше.

— Бягах... — започна тя и му разказа всичко.

— Опитала се е да те примами. Помисли сега. Защо да го прави, освен ако знае, че си силна и можеш да ѝ навредиш?

— Аз умрях.

— Не, жива си и си тук. Трепереща от студ. — Потърка ръцете ѝ, гърба ѝ. Дали някога щеше да успее да я стопли? — Но жива и в безопасност.

— Беше прелестна. Неустоима. Не си падам по жени, ако разбираш за какво говоря, но тя ме привличаше. Във всичко това имаше и сексуална тръпка. Макар и обезумяла от страх, аз я желяех. Мисълта да ме докосва беше примамлива.

— Просто момент на транс — нищо повече. И не си го допуснала. Не си я послушала, не си повярвала.

— Слушах я, Хойт. И част от мен ѝ вярваше. Част от мен искаше онова, което тя предлага. Да живея вечно, да притежавам огромна власт. Дълбоко в себе си си мислех: „О, да, защо да не получа всичко това?“. Да се откажа от него беше най-трудното решение в живота ми.

— Все пак си го взела.

— Този път.

— Всеки път.

— Бяха твоите скали. Усещах присъствието ти. Усещах те, но не можех да те достигна. Бях сама, както никога. После полетях надолу и бях още по-сама.

— Не си сама. — Хойт долепи устни до челото ѝ. — Не си сама, нали?

— Не съм страхлива, но се боя. А мракът... — Потръпна и огледа стаята. — Боя се от мрака.

Той насочи силата на мисълта си към свещта до леглото, към трупите в огнището и ги запали.

— Утрото идва. Ето, виждаш ли? — Вдигна я на ръце и я отнесе до прозореца. — Погледни на изток. Наближава изгревът.

Видя светлината на хоризонта. Буцата лед в тялото ѝ започна да се топи.

— Утро — промълви тя. — Скоро ще настъпи утро.

— Ти спечели тази нощ, тя загуби. Поспи малко.

— Не искам да оставам сама.

— Няма.

Отнесе я обратно до леглото и я притегли към себе си. Все още трепереше и той прокара ръка по косите ѝ. Магията му я накара бавно да се унесе в приятна дрямка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събудиха я слънчеви лъчи, които се плъзнаха по лицето ѝ. Беше сама.

Той бе угасил свещите, но бе оставил огъня да тлее. „Мило от негова страна“, помисли си Глена, когато се надигна и придърпа одеялото върху раменете си. Беше се държал много ласкаво и внимателно и ѝ бе дал утехата и сигурността, от които се нуждаеше.

Изведнъж я обзе срам. Беше дотичала при него като изплашено дете, видяло чудовище в гардероба. Разплакана, разтреперана и говореща несвързано. Не бе успяла да понесе изпитанието сама и бе потърсила някого, за да я спаси. Гордееше се със смелостта и ума си, а не бе успяла да запази самообладание при първия си сблъсък с Лилит.

„Никакъв кураж — помисли си тя с гняв, — никаква магическа сила.“ Страхът и изкушението ги бяха задушили.

„Не, още по-лошо“, каза си Глена. Страхът и изкушението ги бяха замразили дълбоко в нея, където не можеше да ги достигне. Сега, в светлината на деня, осъзнаваше колко наивна е била, колко лекомислена. Не бе взела никакви мерки да се защити преди и по време на изпитанието или след него. Беше тичала през пещерите, през гората, по скалите, защото те бяха искали тя да тича, и бе допуснала ужасът да блокира всичко, освен отчаяната нужда да избяга.

Нямаше да повтори тази грешка.

Нямаше и да седи тук, потънала в самосъжаление заради нещо, което вече е минало. Стана, загърна се с одеялото и надникна в коридора, не видя никого, не чу нищо — и бе благодарна. Нямаше да разговаря с никого, преди да се приведе в приличен вид.

Взе душ, облече се и вложи голямо старание в гримирането. Сложи обици с кехлибари за сила. Когато застла леглото, пхна под възглавницата си аметист и розмарин. Избра свещ от запасите си, която сложи на нощното шкафче. Преди да си легне вечерта, щеше да сложи мазнина на фитила и да направи заклинание, за да прогони Лилит и всички като нея от сънищата си.

Щеше да си направи и код и да вземе меч от оръжейната. Нямаше да допусне отново да се окаже беззащитна.

Преди да излезе от стаята, дълго стоя пред огледалото. Реши, че изглежда достатъчно бодра и уверена.

Щеше да бъде силна.

Смяташе кухнята за сърцето на дома и първо се отпрати натам. Някой бе сварил кафе и по метода на изключването се досети, че е бил Кинг. Личеше, че някой е закусил. Долови мирис на бекон, но не видя никого наблизко и никакви съдове в мивката.

Някаква утеха все пак бе, че онзи, който се е нахранил — или поне който е сготвил — е разтребил след себе си.

Не обичаше да живее в безпорядък, но и не би искала да изпълнява всички домакински задължения.

Наля си чаша кафе и ѝ хрумна да приготви закуска. Но все още не се бе отърсила достатъчно от преживяния ужас, за да се чувства спокойна, докато е сама в тази къща.

Следващият ѝ избор бе библиотеката, на която гледаше като на главна артерия. Там, с известно облекчение, откри Мойра.

Седеше на пода пред камината, заобиколена от книги, приведена над тях като студентка, която учи за изпит. Бе облечена със светлобежова туника, кафяв панталон и ботушите си за езда.

Вдигна поглед, когато Глена влезе, и свенливо се усмихна.

— Добро утро.

— Добро утро. Образоваш се, а?

— Да. — Свенливостта изчезна и сивите ѝ очи заблестяха. — Това е най-великолепната стая, нали? Нашият замък има богата библиотека, но тази достойно ѝ съперничи.

Глена приклепна и потупа с пръсти корицата на една книга, дебела колкото греда на покрив. В кожената подвързия бе вдълбана една-единствена дума. Вампирите.

— Изучаваш ги? — попита тя. — Опознаваш врага?

— Мъдро е да се опитваш да узнаеш колкото е възможно повече по всеки въпрос. Не във всички книги, които прочетох досега, теориите съвпадат, но за някои неща няма спор.

— Би могла да разпиташ Кийън. Предполагам, че ще може да ти каже всичко, което искаш да знаеш.

— Обичам да чета.

Глена само кимна.

— Откъде взе тези дрехи?

— А, тази сутрин излязох. Намерих торбата си.

— Сама?

— Бях в безопасност. Вървах само по светлата пътека. Те не могат да излизат на слънце. — Хвърли поглед към прозорците. — Нищо не бе останало от онези, които ни нападнаха. Дори пепелта бе изчезнала.

— Къде са другите?

— Хойт отиде в кулата да работи, Кинг каза, че се налага да отскочи до града за провизии, понеже вече сме повече хора. Никога не съм виждала толкова едър човек. Пригответи закуска и изцеди сок от някакъв плод. Портокал. Беше чудесен. Мислиш ли, че ще мога да взема няколко портокалови семки, когато се върнем в Галия?

— Не виждам защо не. А другите?

— Ларкин все още спи, предполагам. Мрази да става рано. Вампирът навярно е в стаята си. — Мойра потърка издълбаното заглавие на книгата. — Защо застава на наша страна? Не намерих нищо в книгите, което да обяснява това.

— Тогава трябва да предположим, че не всичко може да се узнае от книгите. Имаш ли нужда от нещо?

— Не. Благодаря.

— Ще хапна и ще се кача горе да поработя. Сигурно, когато се върне, Кинг ще бърза да ни подложи на новото мъчение, което е измислил.

— Глена... исках да ти благодаря за снощи. Бях толкова уморена и разстроена. Всичко тук ми е чуждо.

— Знам. — Глена улови ръката ѝ в своята. — Всеки от нас се чувства така, по свой си начин. Може би това е част от плана: да бъдем изтръгнати от своите светове и събрани на едно място, за да открием какво притежаваме — по отделно и заедно — и да се преборим със злото. — Глена стана. — Докато настъпи време да потеглим, тази къща ще бъде наш дом.

Остави Мойра с книгите и се върна в кухнята. Там намери парче ръжен хляб и си намаза филия с масло. Проклетата да е, ако се разтревожи за калориите сега. Хапна филията, докато се изкачваше по стъпалата към кулата.

Вратата бе затворена. Понечи да почука, но си напомни, че това вече е и нейно работно помещение, а не самотното владение на Хойт. Затова закрепил филията върху чашата с кафе и натиснал бравата.

Хойт бе облечен с риза от избелен деним, черни дънки и издраскани ботуши и въпреки това имаше вид на магьосник. Не само заради буйните катраненочерни коси и яркосините очи, осъзна тя. Силата му подхождаше далеч повече, отколкото взетите назаем дрехи.

В първия миг, когато погледна към нея, на лицето му се изписа раздразнение. Дали реагираше така винаги когато го прекъснат или смутят? След миг раздразнението изчезна и очите му изпитателно се вгледаха в нея.

— Значи си станала.

— Очевидно.

Хойт продължи работата си, наливайки някаква течност с цвят на вино от нещо, подобно на мензура, в друг стъклен съд.

— Кинг отиде за провизии.

— Вече ми казаха. Открих Мойра в библиотеката с куп книги. Изглежда, решила е да прочете всичко, каквото намери там.

„Може би трябва да се чувствам неловко — осъзна Глена, когато той мълчаливо продължи работата си. — Няма да търпя това.“

— Канех се да се извиня за безпокойството снощи, но би било само начин да си изпрося утеха. — Направи крачка към него, а после още две, докато го принуди да прекъсне заниманията си и да погледне към нея. — Да ме увериш, че всичко е наред. Че просто съм била изплашена и разстроена.

— Това е самата истина.

— Разбира се, и щом и двамата го знаем, излишно е да се извинявам. Но бих искала да ти благодаря.

— Няма за какво.

— За мен има. Ти беше до мен, когато се нуждаех от утеха и ми я даде. Накара ме да се почувствам в безопасност. Показа ми слънцето. — Остави чашата си, за да бъде със свободни ръце, когато запристъпва към него. — Хвърлих се в леглото ти посред нощ. Гола. Бях уязвима, разстроена. Бях беззащитна.

— Не съм съгласен с последното.

— В онзи момент бях. Няма да го допусна отново. Можеше да се възползваш. И двамата го знаем.

Последва дълго мълчание, което бе по-неоспоримо потвърждение на простата истина от думите.

— Що за мъж би се възползвал от състоянието ти в такъв момент? Да мисли за собствената си наслада. Когато трепериш от страх?

— Различен от теб. Благодарна съм, че си такъв, какъвто си. — Тя заобиколи работната му маса, повдигна се на пръсти и го целуна по двете бузи. — Много. Ти ме утеши, Хойт, и ми дари сън. Оставил си огъня да гори. Няма да го забравя.

— Вече си по-добре.

— Да. По-добре съм. Показах се неподготвена, но следващия път няма да бъда. Не бях готова за среща с нея, но следващия път ще бъда. Не взех дори елементарни предпазни мерки, защото бях уморена. — Застана до тлеещия огън. — Неразумно от моя страна.

— Да. Така е.

Глена наклони глава и му се усмихна.

— Желаше ли ме?

Той отново се залови за работа.

— Няма значение.

— Приемам отговора за „Да“ и обещавам, че следващия път, когато се хвърля в леглото ти, няма да бъда в истерия.

— Следващия път, когато се хвърлиш в леглото ми, няма да те оставя да спиш.

Глена тихо се засмя.

— Е, добре че се разбираме.

— Не съм сигурен дали те разбирам, но това не ми пречи да те желая.

— Взаимно е, и в двете отношения. Но мисля, че започвам да те разбирам.

— Да работиш ли дойде или само да ме разсейваш?

— И двете, предполагам. След като постигнах второто, ще попитам върху какво работиш.

— Защита.

Заинтригувана, тя се приближи.

— По-скоро наука, отколкото магия.

— Двете не се изключват взаимно, а се допълват.

— Съгласна съм. — Присви ноздри над мензурата. — Градински чай и карамфил. Какво използва за свързване?

— Ахат на прах.

— Добър избор. Каква защита искаш да създадеш?

— От слънцето. За Кийън.

Отмести поглед към очите му, но не ги срещна.

— Разбирам. Рисуваме да ни нападнат, ако излизаме навън нощем. А той ще умре, ако бъде изложен на слънчева светлина. Но ако е защитен, ще можем да тренираме по-ефективно. Ако има защита, ще можем да ги преследваме денем.

За миг тя не каза нищо. Да, наистина започваше да го разбира. Беше много добър човек, който се придържаше към високи принципи. Затова понякога бе твърде нетърпелив, раздразнителен и дори авторитарен. И много обичаше брат си.

— Мислиш ли, че слънцето му липсва?

Хойт въздъхна.

— А на теб няма не би ти липсвало?

Глена докосна рамото му. „Добър човек“, отново си помисли тя. Много добър и загрижен за брат си.

— С какво мога да помогна?

— Може би и аз започвам да те разбирам.

— Така ли?

— Имаш открито сърце. — Най-сетне я погледна. — Открито сърце и решителен ум. И на двете е трудно да се устои.

Глена взе стъкленицата от ръцете му и я остави.

— Ще ме целунеш ли? И двамата го искаме и това ни пречи да се съсредоточим върху работата. Целуни ме, Хойт, за да бъдем по-спокойни.

Гласът му издаде лека насмешка, съвсем лека.

— Мислиш, че една целувка ще бъде достатъчна?

— Няма да узнаем, ако не опитаме. — Сложи ръце на раменете му и пръстите ѝ заиграха с косите му. — Но знам, че точно в тази минута не мога да мисля за нищо друго. За това бъди така добър и ме целуни.

— На твоите услуги.

Устните ѝ бяха нежни, отзивчиви и топли. Затова ласкаво я задържа в прегръдката си и изживя насладата, за която бе копнял през

нощта. Плъзна ръка надолу по косите ѝ, по гърба ѝ и допирът, вкусът и уханието ѝ се смесиха в сетивата му.

Дълбоко в него нещо се разтвори и се уталожи.

Тя прокара пръсти по изпъкналите му скули и изцяло се предаде на мига. На ласките и усещанията, на топлината, която струеше и от двамата.

Когато устните им се разтвориха, за миг притисна буза към неговата.

— Чувствам се по-добре — сподели Глена. — А ти?

— Усещам. — Хойт се отдръпна назад и доближи ръката ѝ до устните си. — Подозирам, че скоро отново ще се нуждая от успокоение, за да мога да продължа работата си.

Тя се засмя със задоволство.

— Готова съм на всичко за каузата.

Работиха заедно повече от час, но всеки път, когато изложеха течността на слънце, тя закипяваше.

— Друго заклинание — предложи Глена.

— Не. Нужна ни е и негова кръв. — Хойт я погледна над мензурата. — За самия еликсир и за да го изпробваме.

Замисли се върху последното.

— Помоли го.

Някой почука на вратата и миг след това се появи Кинг. Беше облечен с камуфлажни панталони и маслиненозелена тениска. Гъстите му кичури бяха вързани отзад на хлабава опашка. Имаше вид на боец, готов да победи сам цяла армия.

— Часът за магии свърши. Излизаме навън. Време е за физическа подготовка.

В някой предишен живот Кинг навярно години наред бе изтезавал войници, или това щеше да бъде призиванието му в следващия. В очите на Глена се стичаше пот, когато за пореден път нападна чучелото, което Ларкин бе направил от слама, увита в парцали. Блокира пътя му с ръка, както вече се бе научила, и заби кола в сламата.

Но чучелото отново я връхлетя, тласнато от механизма, който Кинг бе изобретил, и я повали по гръб.

— Мъртва си — заяви той.

— О, глупости! Намушках го.

— Не уллучи сърцето, Червенокоске. — Надвеси се над нея, огромен и безмилостен. — Мислиш ли, че ще имаш друг шанс? Щом не можеш да се справиш с врага, който е пред теб, как ще победиш трима, нападащи в гръб?

— Е, добре. — Тя се изправи и изтупа дрехите си. — Ще опитам отново.

— Това се казва дух.

Направи го отново и отново, докато намрази сламената кукла, колкото учителката си по история в десети клас. Обзета от ярост, рязко се завъртя, сграбчи меч с две ръце и нарязва чучелото на парчета.

Когато свърши, настъпи тишина, нарушавана само от учестеното ѝ дишане и сподавения смях на Ларкин.

— Добре. — Кинг потърка брадичка. — Мисля, че е мъртво. Ларкин, ще направиш ли друго? Ще те попитам нещо, Червенокоске.

— Питай.

— Защо не го разкъса с магия?

— Магията изисква концентрация. Мисля, че бих могла да я използвам в битка. Но сега влагам почти цялата си енергия в боравене с меч и кола, защото не съм свикнала с никое от двете. Ако не съм съсредоточена, бих могла да изпратя оръжието да полети от ръката ми, но да не уллучи целта. Ще се усъвършенствам. — Огледа се, за да се увери, че Хойт е достатъчно близо, за да я чуе. — Обикновено имам нужда от инструменти, заклинания и специални ритуали. Но ето какво мога да направя.

Разтвори дланта си — и върху нея се появи огнено кълбо.

Любопитен, той понечи да го докосне, но дръпна ръка обратно и засмука опарения си пръст.

— Голям номер.

— Огънят е стихия, както и въздухът, земята и водата. Но ако го призова по време на битка и запратя това срещу врага, би могло да уллучи и някого от нас.

Кинг се загледа в трептящото кълбо със странните си очи.

— Като да насочиш пистолет, без да знаеш как да стреляш. Не можеш да бъдеш сигурен кой ще отнесе куршума. А и рискуваш да се простреляш в крака.

— Нещо подобно. — Глена накара огъня да изчезне. — Все пак не е зле да притежаваш някакво оръжие в резерв.

— Върви да си починеш, Червенокоске, преди някой да пострада.

— Не възразявам.

Отправи се към къщата с намерението да изпие два литра вода и да хапне нещо за вечеря. Едва не се сблъска с Кийън.

— Не знаех, че си станал.

Той стоеше далеч от светлината, която се процеждаше през прозорците, но очевидно бе намерил начин да наблюдава тренировките на открито.

— Какво мислиш? — попита го тя. — Как се справяме?

— Ако ви нападнат сега, биха ви хапнали като печени пиленца на пикник.

— Знам. Непохватни сме и нямаме чувството, че сме един отбор. Но ще напреднем.

— Трябва да напреднете.

— Е, голямо насърчение получаваме от теб този следобед. Потим се от два часа, а никой от нас не е свикнал с подобни неща. Ларкин може да стане добър воин, но и той все още е зелен.

Кийън само я погледна.

— Узрейте — или ще умрете.

„Да беше само изтощението!“, помисли си тя. Щеше да се справи с потта и усилията. Но последната му реплика бе откровена обида.

— Достатъчно трудно е и без някой да се държи с нас като гадняр.

— Това ли е твоята дума за реалист?

— Върви по дяволите!

Гневно продължи към кухнята, хвърли малко плодове, хляб и бутилка вода в една кошница и я изнесе навън, подминавайки Кийън, без да му обърне внимание. Навън стовари кошницата върху масата, която Кинг бе изнесъл, за да подреди оръжията.

— Храна! — Ларкин се затича към нея, сякаш бе прегладнял до смърт. — Готов съм да целувам подметките ти, Глена. Сили не ми останаха.

— Минаха цели два часа, откакто за последен път се натъпка — подхвърли Мойра.

— Господарят на мрака не мисли, че полагаме достатъчно усилия и твърди, че вампирите биха ни хапнали като печени пиленца

на пикник.

Съсредоточи се, визуализира ябълка и я запрати към чучелото. Докато летеше, плодът се превърна в кол, който прободеше парцалите и сламата.

— О, това беше изключително! — задъхано отбеляза Мойра. — Гениално!

— Понякога гневът подпомага магическата сила. — Колът се измъкна и падна като разцепена ябълка на земята. Тя хвърли поглед към Хойт. — Нещо, върху което бихме могли да помислим.

— Нужно ни е нещо, което да ни сплоти, да ни направи задружни — каза Хойт по-късно.

Глена седеше в кулата и втриваше мехлем в натъртените места по тялото си, докато той прелистваше книга с магически заклинания.

— Всяка армия има униформа и бойни химни.

— Химни? Сега пък трябва да пеем? Какво ще кажеш да намерим и музиканти, по дяволите?

Сарказмът бе друга обща черта на двамата братя, освен еднаквата външност.

— Трябва да се направи нещо. Погледни ни, дори сега, в този момент, ние с теб сме тук, Ларкин и Мойра са заедно навън, а Кинг и Кийън са в тренировъчната зала и измислят нови мъчения за всички ни. Няма нищо лошо в това екипът да се раздели на по-малки, които да работят върху свои проекти. Но ние все още не сме станали един екип.

— И предлагаш музиката да засвири и да запеем? Трябва да вършим сериозна работа, Глена.

— Не следиш мисълта ми. — „Търпение“, напомни си тя. Днес бе работил усърдно колкото нея и бе също толкова уморен. — Говоря за обединяващи символи. Имаме един и същи враг, да, но не и една и съща цел. — Застана до прозореца и забеляза, че сенките вече се издължават и слънцето е ниско над хоризонта. — Скоро ще се стъмни.

Пръстите ѝ потърсиха медальона. Внезапно я осени идея, невероятно проста и близка до ума.

— Търсиш защита за Кийън, защото не бива да излиза денем. А за нас? Не можем да рискуваме да бъдем навън след залез. Дори на закрито не сме сигурни, че не могат да достигнат до нас, да проникнат

в нас. А нашата защита, Хойт? Какво може да ни предпазва от вампирите.

— Светлината.

— Да, да, но какъв символ? Кръст. Трябва да изработим кръстове и да ги заредим с магическа сила. Не само защита, а и оръжие, Хойт.

Сети се за кръстовете, които Мorigан му бе дала за семейство му. Но силата му, дори съчетана с нейната, не можеше да се сравнява с тази на боговете.

И все пак...

— Сребърни — промълви той. — Най-добре сребърни.

— С червен яспис за защита нощем. Трябват ни и чесън, и градински чай. — Затършува в раклата си за изсушените битки и корени. — Ще се заема с магическата течност. — Грабна една от книгите и я прелисти. — Имаш ли представа откъде можем да се сдобием със сребро?

— Да.

Хойт я остави, слезе на най-долния етаж и се отправи към стаята, която сега бе трапезария. Мебелите бяха нови, поне за него. Маси от тъмно масивно дърво, столове с високи облегалки и сложна резба. Завесите имаха тъмнозеления цвят на горски сенки и бяха ушити от плътна коприна.

По стените висяха картини, до една нощни пейзажи, на които се виждаха гори, поляни и крайморски скали. Дори тук брат му избягваше светлината. Или наистина предпочиташе мрака, та бил той и на картина?

Във високи шкафове с врати от матово стъкло бяха подредени кристални съдове в наситени цветове на скъпоценни камъни. „Скъпи вещи — помисли си Хойт, — собственост на богат и влиятелен човек, имал цяла вечност на разположение да ги събере.“

Дали някоя от тях означаваше нещо повече от другите за Кийън? Щом притежаваше толкова много, каква стойност можеше да има който и да е отделен предмет?

Върху най-голямата лавица бяха поставени два сребърни свещника. Хойт се запита дали поне представляват някаква ценност за него.

Бяха принадлежали на майка му.

Вдигна единия и образът ѝ изплува, кристално ясен. Седеше на своя люлеещ се стол, пееше и предеше, потропвайки с крак в такта на една от любимите си песни.

Видя я, облечена със синя рокля и с воал, със спокойно младо лице, сияещо от тиха радост, която ѝ отиваше, както и тоалетът от мека коприна. Личеше, че очаква дете. „Деца“, поправи се той. Него и Кийън.

Върху раклата под прозореца ѝ бяха двата свещника.

Подари ми ги баща ми по случай сватбата. За мен те са дар, по-ценен от всеки друг. Единият ще остане за теб, а другият — за Кийън. Ще бъдат наследени от поколенията, за да си спомнят при всяко запалване на свещ за онзи, от когото са дарени.

Изпита утеха при мисълта, че не му е нужна свещ, за да си спомни за нея. Но усети тежестта на свещника, докато го носеше по стълбите към кулата.

Глена откъсна поглед от котела, в който смесваше билките си.

— О, съвършен е! Прекрасен! Би било жалко да бъде стопен. — Прекъсна заниманието си, за да го разгледа по-внимателно. — Масивен е. И стар, предполагам.

— Да, наистина е много стар.

В този миг проумя какво има предвид и почувства леко пробуждане в сърцето.

— На семейството ти?

Лицето и гласът му останаха спокойни.

— Трябваше да го наследя, така че сега е мой.

Понечи да му каже да намери нещо друго, нещо, което не означава толкова много за него. Но преглътна думите. Започна да разбира защо е избрал именно това. Трябваше да бъде нещо със стойност. Магията винаги имаше цена.

— Жертвата, която правиш, ще зареди символите с по-голяма сила. Почакай. — Тя свали пръстена от средния пръст на дясната си ръка. — Беше на баба ми.

— Не е нужно.

— Лична жертва — твоя и моя. Искаме много от боговете. Нужно ми е малко време, за да напиша заклинанието. Не намерих нищо подходящо в книгите, така че ще се наложи да го съчиня сама.

Когато Ларкин надникна през вратата, и двамата бяха заети да прелистват книги. Огледа стаята и не се осмели да прекрачи прага.

— Изпратиха ме да ви повикам. Слънцето залезе, започва вечерната тренировка.

— Кажу ми, че ще слезем, когато приключим тук — отвърна Глена. — В момента сме заети с нещо изключително важно.

— Да, ще му предам, но едва ли ще му хареса.

Затвори вратата и ги остави.

— Почти открий това, което търсех. Ще нарисувам един, какъвто си представям, че трябва да изглежда, и заедно ще го визуализираме. Хойт?

— Трябва да бъде чист — заговори той под носа си. — Създаден колкото с магия, толкова и с вяра.

Глена го остави и започна да скицира. „Проста форма — помисли си тя, — традиционна.“ Хвърли поглед към Хойт и го видя да седи със затворени очи. Навярно се опитваше да съсредоточи силата и да събере мислите си.

Толкова сериозно лице, в чиято откритост бе започнала да вярва безрезервно. Струваше й се, че познава лицето му от цяла вечност, както и гласа му, мелодичното му звучене. Но времето, което бяха прекарвали заедно, бе кратко, а това, което им оставаше, изтичаше бързо, като песъчинки в пясъчен часовник.

Ако спечелеха битката — не, когато я спечелеха — той щеше да се върне обратно в своя свят, където бе животът му. Тя — също. Но вече нищо нямаше да бъде същото. И нищо нямаше да запълни празнотата, останала след него.

— Хойт.

Очите му изглеждаха различно, когато срещнаха погледа й. По-дълбоки и тъмни. Показа му скицата.

— Това става ли?

Той я взе, разгледа я.

— Да, освен тук. — Взе от нея молива и добави няколко линии върху дългата основа на келтския кръст, който бе нарисувала.

— Какво е това?

— Символ от Огам. Древно писмо.

— Знам какво е Огам. Какво означава символът?

— Светлина.

Тя се усмихна и кимна.

— Вече е свършен. Ето заклинанието. Струва ми се подходящо. Прочете го и я погледна.

— Рими?

— Така работя. Свикни с тях. Искам и огнен кръг. Ще се чувствам по-уверена.

Хойт се съгласи и стана, за да го създадат заедно. Тя издълба магически символи в нови свещи и остави на него да ги запали.

— Ще го създадем заедно.

Подаде ѝ ръка.

През китката ѝ нахлу сила, която достигна до сърцето ѝ, и огънят засия — чист и бял — на сантиметри над пода. Хойт вдигна котела и го сложи върху пламъците.

— Сребро с чиста светлина. — Пусна свещника вътре. — Разтвори се в течността!

— Тази нощ тук, в кулата свещена — продължи Глена и добави ясписа и билките, — силата ти нека гори, освободена!

Хвърли пръстена на баба си.

— Магическите сили призоваваме сега, от небе, море, въздух и земя. Вярно ще ви служим, от вас благословени, и нека в похода от злото бъдем защитени. Поехме вече мисия — с ум, сърце и меч мрака да прогоним от земята надалеч. Три пъти по три ви молим за закрила, докато вярно служим на добрата сила.

— Нека този кръст озари нощта със светлина.

След като повториха последния стих — три пъти по три — от котела се надигна сребрист дим и белите пламъци под него станаха по-ярки.

Всичко нахлу в нея, светлината, димът и топлината я изпълниха, докато гласът му се усилваше заедно с нейния. Виждаше единствено очите му, втренчени в нейните.

В сърцето си, в корема си почувства как топлината се усили. Беше по-силна и завладяваща от всичко познато досега. Увлече я като вихър, когато той хвърли последната шепа яспис на прах в котела.

— Нека всеки кръст да бъде щит!

Експлозия от светлина изпълни стаята, чиято сила разтърси стените и пода. Котелът се преобърна и втеченото сребро се разля в пламъците.

Глена залитна и едва не бе повалена на земята, но ръцете на Хойт я обгърнаха. Завъртя се, за да я предпази с тялото си от внезапно лумналите пламъци и свирещия вятър.

Хойт видя вратата рязко да се отваря. За миг на прага се появи Кийън, но бе погълнат от ослепителната светлина.

— Не! Не! — Повличайки Глена със себе си, Хойт угаси кръга. Светлината бързо се събра и изчезна с тътен. През бученето в ушите си той чу вик.

Кийън лежеше на пода — окървавен, с полуизгоряла риза, от която все още се надигаше дим.

Хойт застана на колене и потърси пулс, но осъзна, че в този случай е безсмислено.

— Господи, господи, какво направих!

— Силно обгорен е. Свали ризата му. — Гласът на Глена бе спокоен и равен. — Внимателно.

— Какво стана? Какво направихте, по дяволите? — Кинг блъсна Хойт встрани. — Мамка му! Кийън! Мили боже!

— Довършвахме заклинание. Той отвори вратата. Получи се светлинна експлозия. Никой не е виновен — продължи Глена, — помогни на Кинг да го отнесе в стаята му. Идвам веднага. Имам неща, които ще помогнат.

— Не е мъртъв — тихо каза Хойт, загледан в лицето на брат си. — Това не е смърт.

— Не е смърт — повтори Глена. — Мога да му помогна. Добра лечителка съм. Това е една от силните ми страни.

— Ще ти помогна. — Мойра изкачи последните стъпала и застана с гръб към стената, за да направи път на Кинг и Ларкин, когато повдигнаха Кийън. — Имам известни умения.

— Добре. Върви с тях. Аз ще взема нещата си. Хойт! Мога да му помогна.

— Какво направихме? — Хойт безпомощно се взираше в ръцете си. Въпреки че все още вибрираха от магията, той ги усещаше празни и безполезни. — Никога досега не съм правил подобно нещо.

— Ще поговорим за това по-късно.

Глена сграбчи ръката му и го задърпа навътре в стаята. Кръгът бе угаснал и от него бе останал съвършено бял пръстен, издълбан в пода. В средата му блестяха девет сребърни кръста с червен яспис в средата.

— Девет. Три пъти по три. После ще помислим какво означава това. Мисля, че засега трябва да ги оставим тук. Не знам, може би трябва да се заредят.

Хойт не ѝ обърна внимание, влезе в кръга и взе единия.

— Студен е.

— Добре. Страхотно! — Глена вече мислеше за Кийън и какво би могла да направи, за да му помогне. Грабна куфара с принадлежностите си. — Трябва да сляза, да видя какво мога да направя за него. Никой няма вина за случилото се, Хойт.

— Вече два пъти. Два пъти едва не го убих.

— Този път беше колкото твое, толкова и мое дело. Идваш ли с мен?

— Не.

Тя понечи да каже нещо, но поклати глава и забърза навън.

Вампирът лежеше неподвижен на широкото легло в разкошната спалня. Лицето му бе като на ангел. „Зъл ангел“, помисли си тя. Изпрати мъжете за топла вода и превръзки, но главно за да ги отпрати.

Сега бе насаме с вампира, който лежеше в леглото си, неподвижен като мъртвец.

Нямаше да усети удари на сърце, ако сложеше ръка на гърдите му. Ако доближеше стъкло до устните му то нямаше да се запоти. И нямаше да се появи отражение в огледало.

Беше прочела тези неща, както и други.

Все пак той бе спасил живот ѝ. Тя му беше задължена.

Застана до леглото и използва малка магия, която бе научила, за да успокои изгорената му плът. Усети гадене, но го потисна. Никога не бе виждала толкова обгоряла плът. Кой би оживял с такива рани?

Очите му изведнъж се отвориха, искрящо сини. Ръката му сграбчи китката ѝ.

— Какво правиш?

— Пострадал си. — Ядоса се на себе си, когато гласът ѝ затрепери, но страхът от него, особено докато бяха насаме, бе обсебващ. — Злополука. Чакам Глена. Ще ти помогнем. Лежи спокойно. — На лицето му се появи гримаса на болка и страхът ѝ леко отслабна. — Спокойно. Мога да облекча паренето.

— Не би ли предпочела да горя в ада?

— Не знам. Но знам, че не искам да бъда тази, която ще те изпрати там. Нямахте да те застрелям снощи. Срамувам се, че те накарах да помислиш, че съм способна на това. Дължа ти живота си.

— Махни се — и сме квит.

— Глена идва. Болката не намалела ли?

Той само затвори очи и тялото му потръпна.

— Имам нужда от кръв.

— Не, няма да получиш моята, колкото и да съм ти благодарна.

Стори й се, че устните му съвсем леко трепнаха.

— Не твоята, въпреки че сигурно е вкусна — замълча, усетил нов пристъп на болка. — В онзи куфар в другия край на стаята. Черният, с лъскавата дръжка. Нужна ми е кръв за... просто ми е нужна.

Мойра се отдалечи от него, отвори куфара и потръпна от отвращение, когато видя прозрачните пликосе, пълни с тъмночервена течност.

— Донеси ми я. Хвърли я, ако искаш, но ми е нужна веднага.

Побърза да му я занесе и не преставаше да го гледа, докато се надигаше и се опитваше да разкъса банката с обгорелите си ръце. Без да каже нищо, Мойра я взе, отвори я и разля част от съдържанието.

— Съжалявам.

Напрегна сили, подложи едната си ръка под главата му, а с другата поднесе банката към устните му.

Взираше се в нея, докато пиеше и тя упорито продължаваше да го гледа в очите, без да мигне.

Когато пресуши банката, Мойра внимателно отпусна главата му обратно, преди да отиде до банята за кърпа. С нея изтри устата и ръцете му.

— Дребничка, но куражлийка, а?

Хапливата нотка в гласа му издаде, че започва да възвръща силите си.

— Ти нямаш избор. Не си виновен, че си това, което си. Аз също нямам избор. И също съм такава, каквато съм.

Отдръпна се назад, когато Глена забързано влезе в стаята.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли нещо за болката?

Глена намаза мехлем върху парче марля.

— Какво имаш?

— Това-онова. — Внимателно сложи марлята на гърдите му. — Съжалявам, Кийън. Трябваше да заключим вратата.

— Една заключена врата не би ме спряла, особено в собствената ми къща. По-добре следващия път сложете табела, нещо от рода на... *Внимавай!*

— Знам, извинявай, знам. След минута ще бъде по-добре. Табела? — продължи тя с тих, успокояващ глас, докато работеше. — Нещо като: *Огнени магии. Пази се!*

— Не би било излишно. — Кийън почувства паренето не само с кожата си, а дълбоко, до кости, сякаш в него пламна огън като онзи, който го бе изгорил отвън. — Какво правехте там вътре, по дяволите?

— Нещо по-голямо, отколкото и двамата очаквахме. Мойра, би ли намазала още едно парче? Кийън?

— Какво?

Глена се вгледа дълбоко в очите му, докато ръцете ѝ се плъзгаха над най-голямата рана. Усети топлина, но не и облекчение.

— Няма да подейства, ако ти не позволиш — каза тя. — Трябва да ми се довериш и да се отпуснеш.

— Висока цена за малко облекчение, особено като се има предвид, че отчасти си виновна за положението ми.

— Защо би те наранила? — Мойра продължи да слага мехлем върху марлята. — Тя има нужда от теб. Всички имаме, независимо дали ти харесва или не.

— Само минута — каза Глена. — Дай ми. Погледни ме право в очите! Да, точно така.

Този път се получи. Топлина и облекчение, топлина и облекчение.

— Да, сега е по-добре. Малко по-добре. Какво има?

За миг бе поела болката върху себе си, осъзна той. Никога нямаше да го забрави.

— Да, вече е малко по-добре. Благодаря.

Сложи още марля и се върна до куфара си.

— Само ще почистя драскотините и ще ти дам нещо, което ще ти помогне да си починеш.

— Нямам нужда от почивка.

Върна се при него и седна на леглото, готвейки се да дезинфекцира раните по лицето му. Озадачена, докосна бузата му и наклони главата му.

— Мислех, че са по-зле.

— Бяха. Почти винаги раните ми зарастват бързо.

— Радвам се за теб. Как е зрението ти?

Изгарящите му сини очи срещнаха погледа ѝ.

— Виждам те идеално, Червенокоске.

— Не е изключено да имаш мозъчно сътресение. Възможно ли е да получиш? Да, предполагам — каза тя, преди да изчака отговора му.

— Имаш ли изгаряния някъде другаде? — Понечи да отмести чаршафа и го погледна дяволито. — Вярно ли е онова, което се говори за вампирите?

Кийън се засмя, но стисна зъби при новия пристъп на болка.

— Мит. Увисваме, както преди промяната. Нямам нищо против да погледнеш, но не съм пострадал в тази област. Всичко ме връхлетя в гърдите.

— Ще уважим скромността ти... и ще запазим моите илюзии. — Когато хвана ръката му, насмешката изчезна от очите му. — Помислих, че сме те убили. Той — също. Сега страда.

— О, значи *той* страда? Може би иска да се разменим?

— Знаеш, че би искал да бъде на твое място. Каквото и да изпитваш към него, той те обича. Не можеш да го отречеш, а и не е имал цяла вечност да забрави, че сте братя, както и ти.

— Престанаме да бъдем братя в нощта, когато умрях.

— Не, не сте. Самозаблуждаваш се, ако вярваш в това. — Глена стана от леглото. — Направих каквото можах. Ще се върна след час и ще те полекувам още малко.

Събра нещата си. Мойра се измъкна от стаята преди нея и я изчака.

— Какво му причинихте?

— Не съм напълно сигурна.

— Трябва да знаеш. Можем да го използваме като мощно оръжие срещу неговия вид.

— Не съумяхме да го контролираме. Не знам дали изобщо бихме могли.

— Трябва да опитате — настоя Мойра.

Глена отвори вратата на стаята и внесе куфара си вътре. Не бе готова да се върне в кулата.

— Бих казала, че по-скоро то ни контролираше. Беше огромно и мощно. Толкова мощно, че никой от нас не можа да го овладее. Дори заедно не успяхме да го възпрем, а усещах здрава връзка помежду ни, както с никого преди. Сякаш бяхме влезли в слънцето.

— Слънцето е оръжие.

— Ако не знаеш как да използваш меч, можеш да отсечеш собствената си ръка, вместо нечия друга.

— Човек се учи.

Глена се отпусна на леглото и протегна ръка.

— Чувствам се разтърсена из основи — каза тя, докато се взираше в треперещите си пръсти. — Части на тялото ми, които не предполагах, че е възможно да затреперят, сега трептят като ръката ми.

— Досаждам ти. Извинявай. Изглеждаше толкова уверена, толкова спокойна, докато лекуваше вампира.

— Той си има име. Кийън. Започни да го използваш. — Укорът в гласа ѝ накара Мойра рязко да извърне глава и широко да отвори очи. — Съжалявам за майка ти. Ужасно съжалявам, но той не я е убил. Ако убиецът ѝ бе рус и синеок мъж, нима би намразила всички мъже с руси коси и сини очи?

— Не е същото, далеч не е същото.

— Близко е, особено в нашия случай.

Чертите на Мойра застинаха в израз на непреклонност.

— Дадох му да пие кръв и направих малкото, което можах, за да облекча болките му. Помогнах ти да лекуваш раните му. Би трябвало да е достатъчно.

— Не е. Почакай! — нареди Глена, когато Мойра се обърна, готова да си тръгне. — Почакай! Наистина съм разтърсена, затова съм спривава. Дай ми време. Ако преди малко съм изглеждала спокойна, то

е, защото винаги постъпвам така. Първо преодолей кризата, после рухвай. Вече съм на път да рухна. Но това е истина, Мойра. Както и онова, което ти каза вътре. Той ни е нужен. Трябва да започнеш да гледаш на него като на човек, а не като на по-нисше създание.

— Те я разкъсаха на парчета. — Очите на Мойра се насълзиха и съпротивата ѝ рухна. — Не, не, той наистина няма нищо общо. Вдигна меча си в моя защита. Знам го, но не мога да го почувствам. — Сложи ръка на гърдите си. — Не мога. Те не ме оставиха да изживея мъката си. Да поскърбя за собствената си майка. Сега съм тук, изпълнена с мъка и ярост. Кръв и смърт. Не желая това бреме. Да бъда далеч от народа си, от всичко, което познавам. Защо сме тук? Защо ни бе възложена тази мисия?

— Не знам, и това отново е липса на отговор. Съжалявам, искрено съжалявам за майка ти, Мойра. Но ти не си единствената, изпълнена с мъка и ярост. Не си единствената, която търси отговори и копнее да се върне към живота, който е познавала.

— Един ден ти ще се върнеш към своя. А аз никога не ще мога. — Рязко отвори вратата и побягна навън.

— Страхотно. Просто страхотно!

Глена закри лицето си с ръце.

В кулата Хойт сложи всеки от кръстовете върху парче бял плат. Бяха студени и въпреки че металът леко се бе замъглил, блясъкът им го заслепяваше.

Повдигна котела на Глена. Беше почернял. Едва ли можеше да се използва отново. Но и едва ли му бе писано. От свещите, в които тя бе издълбала символи, а той бе запалил, бяха останали само капки восък по пода. Трябваше да бъде почистен. Цялата стая се нуждаеше от пречистване, преди в нея да се правят други магии.

Кръгът стоеше, вдълбан в пода като тънка бяла ивица. Дъските и стените отвъд вратата все още бяха изцапани с кръвта на брат му.

„Жертва“, помисли си той. Силата винаги изискваше жертви. Свещникът на майка му и пръстенът на бабата на Глена не се бяха оказали достатъчни.

Светлината бе засияла, силна и ярка като неудържим пожар. Но не бе изгорила кожата му. Протегна ръка и я огледа. Немаше нито

следа. Все още трепереше, но бе непокътната.

Светлината го бе изпълнила и завладяла. Беше го свързала с Глена така съвършено, че почти се бяха превърнали в една личност, в една сила.

Тази сила бе фантастична и опияняваща.

И бе връхлетяла брат му като гнева на боговете. Поразявайки другата му половина, беше накарала магьосника да полети със светкавицата.

Сега чувстваше в себе си празнота. Онази част от силата му, която бе останала в него, тежеше като олово, а чувството за вина правеше бремето още по-непосилно.

Не можеше да стори нищо друго, освен да възстанови реда в стаята. Зае се с това и то донякъде му донесе успокоение. Когато Кинг се втурна при него, застина и се подготви да понесе очаквания удар право в лицето.

Беше като нападение на разярен овен, което го тласна с гръб към стената и го повали на пода.

— Стани! Стани, копеле!

Хойт изплю кръв. Погледът му бе премрежен и за миг зърна няколко чернокожи великани да стоят срещу него с вдигнати огромни юмруци. Подпирайки се на стената, едва успя да се изправи.

Разяреният овен отново нападна. Този път го видя през червеникава мъгла, а после настъпи черен мрак, който бавно избледня до сиво. Гласът на Кинг отекна металически в ушите му, но напрегна сили да изпълни командата му отново да стане.

Сред сивотата внезапно нахлу поток от цветове и топлина, която разсея сковаващата като лед болка.

Глена се втурна в кулата. Не се опита да избути Кинг, а енергично стовари лакът в слабините му. След това почти светкавично застана пред Хойт като щит.

— Престани! Остави го. Тъпо копеле. Хойт, лицето ти!

— Махни се! — с мъка промълви той и стомахът му се разбунтува, когато отново понечи да се изправи.

— Хайде, давай, нанеси един удар! — Кинг разпери ръце и вирна брадичка. — Ще ти позволя дори два, проклет кучи сине! Ти не даде на Кийън никакъв шанс.

— Напълно е превъртял. Остави ме! — Хойт блъсна Глена. — Давай! — каза той на Кинг. — Довърши започнатото!

Въпреки че юмруците му останаха свити, Кинг леко ги сниши. Мъжът срещу него едва стоеше на крака, с разкъравени уста и нос. Едното му око бе притворено от оток. А той се готвеше да го удари отново.

— Глупав ли е или просто е луд?

— Нито едното от двете! — сопна се Глена. — Мисли, че е убил брат си и се оставя да го пребиеш до смърт, защото се самообвинява толкова, колкото ти го обвиняваш. И двамата се лъжете. Кийън не е мъртъв, Хойт, ще се оправи. Почива си, това е. Просто си почива.

— Не е мъртъв?

— Не си успял да го очистиш — и няма да получиш друга възможност.

— О, за бога! — Глена се завъртя към Кинг. — Никой не се е опитал да убие никого.

— Стой настрана, Червенокоске! — Кинг размаха палец. — Не искам да те нараня.

— Защо? Щом той е виновен, аз съм също толкова виновна. Работехме заедно. Бяхме заети с това, за което сме дошли, по дяволите! Кийън дойде в неподходящ момент, беше просто трагична случайност. Ако Хойт можеше да го нарани съзнателно и би го направил, нима мислиш, че ти щеше да стоиш тук — жив и здрав? Щеше да те насече с мисълта си. И аз щях да му помогна.

Кинг присви разноцветните си очи и стисна устни. Но задържа юмруци до тялото си.

— Защо не го направиш?

— Защото противоречи на цялата ми същност. Ти просто не можеш да проумееш това. Но ако не си тъп като пън, би трябвало да разбираш, че каквато и привързаност да изпитваш към Кийън, Хойт изпитва същото, при това откакто се е родил. Сега се разкарай оттук! Просто излез.

Кинг отпусна ръце и ги потърка в крачолите си.

— Може би съм се излъгал.

— Голяма полза, че го казваш.

— Ще отида да нагледам Кийън. Ако състоянието му не ми хареса, ще се върна да довърша този тук.

Глена не каза нищо, докато той се отдалечаваше и пое част от тежестта на Хойт.

— Хайде, трябва да седнеш.

— Ще ме оставиш ли на мира?

— Не, няма.

В отговор той просто се отпусна на пода.

С въздишка на примирение Глена взе парче плат и наля вода от каната в плитък съд.

— Изглежда, ще прекарам вечерта в попиване на кръв.

Застана на колене до него, навлажни плата и внимателно почисти кръвта от лицето му.

— Излъгах. Ти си глупав, адски глупав. Да му се оставиш да те налага! Както и да се самообвиняваш. Освен това си страхливец.

Очите му, зачервени и подути, се втреничиха в нея.

— Внимавай.

— Страхливец — повтори тя с пресипнал глас от сълзите, които напиреха в гърлото ѝ. — Да стоиш тук, потънал в самосъжаление, вместо да слезеш да помогнеш. Вместо да видиш в какво състояние е брат ти. Впрочем в момента твоето не е много по-добро.

— Не съм в настроение да слушам упреците ти и не искам да се суетиш около мен. — Отблъсна ръцете ѝ.

— Добре. Много добре. — Глена хвърли парцала обратно в купата и водата се разплиска на пода. — Тогава ще трябва да се погрижиш сам за себе си. Писна ми от всички ви. Самовгълбени, безволеви и безполезни същества. Ако питаш мен, Мориган направи голяма грешка, като повери на тази сбирщина спасението на света.

— Самовгълбени, безволеви и безполезни. Забрави своя принос към общия портрет. Опърничава женска.

Глена наклони глава встрани.

— Това е твърде слаб старомоден израз. Думата, употребявана в наши дни, е просто *кучка*.

— Вашата дума, във вашия свят.

— Точно така. Вместо да седиш тук и да се самосъжаляваш, опитай се да помислиш малко върху следното: Тази вечер постигнахме нещо изумително. — Посочи към сребърните кръстове на масата. — Несравнимо с никое преживяване, което съм имала досега. Фактът, че успяхме, би трябвало да сплоти по някакъв начин тази глупава

сбирщина. Вместо това, всеки хленчи в своя ъгъл. Затова мисля, че пропиляхме магията и проиграхме шанса си.

Когато гневно се втурна навън, Ларкин дотича по стълбите.

— Кийън става. Каза, че сме загубили твърде много време и ще тренираме един час повече тази вечер.

— Можеш да му предадеш да ме целуне отзад.

Ларкин примигна, изпъна врат и я проследи с поглед, докато тя вихрено слизаше по витата стълба.

— И таз добра! — промърмори той съвсем тихо.

Надникна в кулата и видя Хойт да седи в леглото с окървавено лице.

— Пресвета Дево, тя ли ти причини това?

Хойт го изгледа намръщено и реши, че мъченията му за тази нощ не са свършили.

— Не. За бога, нима имам вид на мъж, който може да бъде пребит от жена?

— Честно казано струва ми се доста страховита. — Въпреки че би предпочел да стои далеч от места, на които се извършват магически ритуали, не можеше да го остави в това състояние. Затова се приближи и приклепна. — Добре са те подредили. Две насинени очи.

— Престани да дрънкаш. Би ли ми подал ръка?

Готов да помогне, Ларкин му предложи рамото си.

— Не знам какво става, по дяволите, но Глена фучи, а Мойра се е затворила в стаята си. Кийън изглежда, сякаш върху него се е стоварил гневът на боговете, а е станал от леглото и настоява да тренираме. Кинг отвори някакво уиски и мисля да му правя компания.

Хойт шеговито докосна скулите си и стисна зъби, когато болката скова цялото му лице.

— Нищо счупено, имам късмет. Можеше да свърши нещо полезно, вместо да изнася лекции.

— Думите са най-острото оръжие на една жена. Съдейки по вида ти, мисля, че имаш нужда от малко уиски.

— Бих пийнал. — Хойт се подпря на масата и отправи молитва бързо да възвърне равновесието си. — Ларкин, направи каквото можеш да събереш всички в тренировъчната зала. Идвам след малко.

— С риск за живота си — ще изпълня молбата ти. Ще използвам чар и сладкодумие пред дамите. Или ще успея да ги убедя, или ще ме

сритат в топките.

Не го сригнаха, но не заподскачаха от радост, когато ги повика. Мойра седеше с кръстосани крака на масата и с подпухнали от плач очи, отчаяна. Глена се бе усамотила в един ъгъл с чаша вино. Кинг бе седнал в друг ъгъл и потракуваше с кубчетата лед в малка чаша с уиски.

Кийън барабанеше с пръсти по страничната облегалка на фотьойла си. Лицето му бе бледо като восък и белезите, които широката риза не можеше да прикрие, се открояваха на фона на снежнобелия плат.

— Остава само да зазвучи музика — отбеляза Ларкин, нарушавайки гробната тишина. — Като онази, която свирят по погребения и други подобни събития.

— Ще поработим върху добрата форма и пъргавината. — Кийън огледа всички в стаята. — Досега никой от вас не е показал, че притежава поне едно от двете.

— Има ли смисъл да ни обиждаш? — отегчено попита Мойра. — Има ли смисъл от всичко това? Кръстосване на мечове и размяна на удари? Имаше по-страшни рани от всеки пострадал от огън, когото съм виждала, а ето те отново на крак, само час по-късно. Щом магия с такава мощ не може да те унищожи, тогава какво би могло?

— Значи ако се бях превърнал в пепел, щеше да бъдеш доволна? Радвам се, че те разочаровах.

— Тя не искаше да каже това.

Глена гневно зарови пръсти в косите си.

— Откога си неин говорител?

— Нямам нужда от говорител! — сопна се Мойра. — И не желая да изпълнявам нечии нареждания през всеки проклет час от всеки проклет ден. Знаем какво ги убива, прочетох достатъчно книги.

— Е, добре, щом си прочела книгите. — Кийън махна с ръка към вратите. — Заповядай, излез навън и очисти няколко вампира.

— По-добре да опитам, вместо да се въргалям по пода тук като в цирк! — гневно отвърна тя.

— Съгласен съм с Мойра за това. — Ларкин опря ръка на дръжката на ножа си. — Трябва да ги издебнем и нападнем. Не сме поставили стража, не сме изпратили разузнавачи.

— Тази война не е като другите, момче.

Очите на Ларкин светнаха.

— Не съм момче и доколкото виждам — това не е никаква война.

— Не знаеш срещу какво си изправен — отбеляза Глена.

— Нима? Бих се с тях, убих трима със собствените си ръце.

— Те бяха слаби и твърде млади. Лилит не би изпратила най-ценните си бойци срещу теб. — Кийън стана. Ходеше сковано и очевидно с усилие. — Освен това получи помощ и имаше късмет. Но ако застанеш срещу някого със закалка и умения, ще бъдеш разкъсан.

— Мога да се защитавам.

— Защити се от мен. Хайде!

— Ти си ранен. Няма да бъде честно.

— Честността е за жените. Ако ме повалиш, ще изляза с теб. —

Кийън посочи към вратите. — Тази нощ отиваме на лов.

В очите на Ларкин проблесна вълнение.

— Даваш ли дума?

— Честна дума. Победи ме.

— Добре!

Ларкин бързо се устреми към него, а после се завъртя, за да избегне удар. Замахна, финтира и отново се завъртя. Кийън просто протегна ръка, сграбчи го за гърлото и го вдигна във въздуха.

— Не се опитвай да танцуваш с вампир! — каза той и го хвърли в средата на стаята.

— Копеле! — Мойра скочи и се втурна към братовчед си. — Едва не го удуши.

— Можех с лекота да го сторя.

— Наистина ли беше необходимо?

Глена стана, приближи се към Ларкин и докосна врата му.

— Хлапакът си го търсеше — отбеляза Кинг и я накара внезапно да се обърне към него.

— И двамата сте най-обикновени побойници.

— Добре съм, добре съм. — Ларкин се закашля и прочисти гърлото си. — Добра хватка — каза той на Кийън. — Не успях да я предвидя.

— Когато се научиш да предвиждаш ходовете им, тогава ще тръгнеш на лов. — Отдръпна се назад и внимателно се настани на един фотьойл. — Време е за работа.

— Ще ви помоля да изчакате.

Хойт влезе в стаята.

Кийън дори не го погледна.

— Чакахме достатъчно дълго.

— Още малко. Трябва да ви кажа нещо. Първо на теб. Проявих несъобразителност, но ти — също. Трябваше да залостя вратата, а ти не трябваше да я отваряш.

— Сега това е моята къща. Не е твоя от векове.

— Може би. Но доброто възпитание и предпазливостта изискват да почукаш на затворена врата, особено когато зад нея се правят магии, Кийън. — Изчака, докато брат му погледна към него. — Не бих те наранил съзнателно, независимо дали вярваш, или не. Не исках да пострадаш.

— Не знам дали мога да кажа същото. — Кийън вдигна брадичка към лицето му. — И това ли е резултат от магията ти?

— В известен смисъл.

— Сигурно те боли.

— Да.

— Е, поне донякъде равновесието е възстановено.

— Ето докъде стигнахме — до разчистване на сметки. — Хойт се обърна към всички в стаята. — Спорове и препирни. Беше права — каза той на Глена. — В думите ти имаше голяма доза истина, въпреки че според мен говориш твърде много.

— О, така ли?

— Не сме сплотени. А ако не станем наистина едно цяло, положението ни е безнадеждно. Дори и да тренираме във всеки един час от денонощието, нямаме никакъв шанс. Защото, както изтъкна ти, имаме общ враг, но не и обща цел.

— Целта е да се преборим с тях — прекъсна го Ларкин. — Да ги победим и да ги избием. Да ги изтребим до крак.

— Защо?

— Защото са демони.

— Той — също.

Хойт сложи ръка на облегалката зад Кийън.

— Но се бие на наша страна. Не е заплаха за Галия.

— Галия. Ти мислиш за Галия, а ти — обърна се той към Мойра — за майка си. Кинг е тук с нас, защото следва Кийън, и аз също, по

свой начин. Кийън, ти защо си тук?

— Защото не следвам никого. Нито нея, нито вас.

— А ти защо си тук, Глена?

— Тук съм, защото ако не се боря, ако не опитам, всичко, което имаме, всичко, което сме, всичко, което познаваме и обичаме, може да загине. Моята същност ме принуждава да го направя. Чувствам се длъжна. И на първо място — тук съм, защото доброто се нуждае от армия срещу злато.

„Да, всички трябва да се засраим пред тази жена“, помисли си Хойт.

— Отговорът. Единственият верен отговор. Единствено тя го даде. Световете имат нужда от нас. Това е по-важно от чест и отмъщение, лоялност и гордост. Нужни сме. Можем ли да се обединим и да постигнем тази победа заедно? Не разполагаме с хиляда години време и хиляди бойци зад гърба си. Само шестима сме — основоположниците. Не можем вечно да страним едни от други. — Отдалечи се от фотъойла на Кийън и посегна към джоба си. — Глена предложи да изработим символ за закрила, щит и знак на общата цел. Тази обща цел доведе до магия, по-силна от всичко, което познавам. Толкова силна, че не можах да я овладеея. — Хвърли поглед към Кийън. — Вярвам, че те ще ни помагат да се защитаваме, ако помним, че щитът се нуждае от меч, че и двете трябва да бъдат използвани в името на една цел.

Извади кръстовете и среброто заблестя на светлината. Приблужи се към Кинг и му подаде един.

— Ще го носиш ли?

Кинг остави питието си и прие кръста и верижката. Не откъсна очи от лицето на Хойт, докато го слагаше на врата си.

— Малко лед ще ти помогне за отока.

— Малко няма да ми свърши работа. А ти?

Подаде следващия кръст на Мойра.

— Ще се постарая да го заслужи. — Гузно погледна към Глена. — Тази вечер доста се изложих.

— Както всеки от нас — успокои я Хойт. — Ларкин?

— Не само заради Галия — каза той, когато взе кръста. — Вече не.

— И за теб. — Хойт понечи да подаде кръста на Глена, но се приближи и сам го сложи на врата ѝ. — Мисля, че засрами всички ни.

— Ще се постарая да не ми стане навик. Ето. — Взе последния кръст и го окачи на врата му. После съвсем леко докосна с устни пострадалата му скула.

Най-сетне Хойт се върна при Кийън.

— Ако се каниш да ме попиташ дали ще нося едно от тези неща, не си прави труда.

— Знам, че не можеш. Знам, че си различен и все пак те моля да останеш с нас, в името на целта. — Подаде му медальон с формата на пентаграм, почти като този на Глена. — Камъкът в средата е яспис, също като тези на кръстовете ни. Все още не мога да ти осигуря защита. За това ти предлагам символ. Ще го приемеш...

Кийън безмълвно протегна ръка. Когато Хойт сложи медальона с верижката в шепата му, за миг я задържа, сякаш за да прецени тежестта.

— С метал и скъпоценни камъни не се създава армия.

— Могат да служат като оръжия.

— Наистина. — Кийън провря глава през верижката. — Е, след като церемонията приключи, ще се заловим ли най-сетне за работа?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търсейки кътче, където да се отдаде на уединение и занимания, Глена се настани на масата в кухнята с чаша вино и извади бележник и молив.

„Час тишина“, помисли си тя. Щеше да се успокои, да състави няколко списъка. После може би щеше да поспи.

Чу нечии стъпки и рязко изправи гръб. Толкова голяма къща, а човек не можеше да остане насаме!

Но Кинг влезе и застана с ръце в джобовете, пристъпвайки от крак на крак.

— Е? — бе единственото, което можа да каже тя.

— А, съжалявам, че разкривих физиономията на Хойт.

— Неговата физиономия. На него дължиш извинение.

— Знам как стоят нещата. Просто исках да ги доизясня с теб.

Когато Глена остана мълчалива, той се почеса по главата през гъстите си кичури. После изведнъж потръпна — ако мъж с ръст два метра и тегло сто и тридесет килограма изобщо можеше да потръпне.

— Слушай, изтичах нагоре по стълбите, онази светлина беше ослепителна, а той лежеше, обгорен и целият в кръв. Не съм срещал друг магьосник — продължи Кинг след още няколко мига мълчание. — Познавам Хойт едва от седмица, а с Кийън се познаваме от... много дълго време и съм му дълбоко задължен за всичко.

— Затова когато го видя да лежи окървавен, естествено предположи, че брат му се е опитал да го убие.

— Да. Хрумна ми, че навярно и ти си замесена, но не можех да ти посегна.

— Оценявам рицарското отношение.

Язвителният ѝ тон го накара да се намръщи.

— Определено знаеш как да отрежеш един мъж.

— Ще ми бъде нужен трион, за да отрежа теб. О, престани да гледаш толкова тъжно и виновно! — С въздишка тя приглади косите си назад. — Ние също се издънихме, както и ти, така че всички сме

виновни за това, което се случи. Предполагам, че сега би пийнал вино. Искаш ли и нещо за хапване?

Кинг не можа да сдържи усмивката си.

— Предпочитам бира. — Отвори хладилника и извади една. — Без мезе. Не си поплюваш, Червенокоске. Уважавам твърдия характер у една жена, дори и да си патя от него.

— Никога не съм се държала така.

Беше толкова красива и бледа, и навярно уморена до смърт. Следобед той здравата бе изтощил всички, а вечерта Кийън ги бе довел до ръба на силите им.

Разбира се, че бе помърморила малко, но не толкова, колкото Кинг бе очаквал. А и като се замислеше, Хойт бе прав. Единствено тя бе дала правилния отговор на въпроса какво, по дяволите, правят тук.

— Онова, за което говореше Хойт, и нещата, които ти каза, ми се струват много логични. Ако не сме единни, ще бъдем лесна плячка. — Отвори бутилката и изгълта половината бира на един дъх. — Така че — хайде да се помирим!

Глена погледна огромната ръка, която ѝ подаде, и сложи своята в нея.

— Мисля, че Кийън е късметлия да има до себе си човек, готов да се бие за него. Приятел, който истински държи на него.

— Той би сторил същото за мен. Преживели сме много.

— За да се изгради такова приятелство, обикновено е нужно дълго време. Ние няма да разполагаме с толкова.

— В такъв случай ще трябва да напредваме бързо. Охладохме ли страстите сега?

— Да, така мисля.

Кинг допи бирата и хвърли празната бутилка в кошчето под мивката.

— Качвам се горе. Не е зле и ти да сториш същото. Трябва да поспиш.

— Ще поспя.

Но когато отново остана сама, бе твърде изтощена, скована от болки и неспокойна, за да се качи в стаята. Реши да постои в кухнята с чаша вино, на запалени лампи, за да държи мрака надалеч. Не знаеше колко е часът, а и вече нямаше значение.

Всички щяха да станат вампири — да прекарват повечето дни в сън и да будуват в нощите.

Заигра с кръста на врата си и продължи да съставя списък. Почувства как нощта обгръща раменете ѝ като ледени длани.

Осъзна, че градът ѝ липсва. Не се срамуваше да го признае. Липсваха ѝ звуците, цветовете, непрестанното движение, което бе пулсът му. Копнееше за неговата сложност и простота. Там животът бе предвидим и ако имаше смърт, жестокост и насилие, те бяха изцяло човешко дело. Поне бе имала утехата да вярва, че са причинени от хора. В ума ѝ се прокрадна споменът за вампира от метрото.

И въпреки това ѝ се искаше отново да стане сутринта и да отскочи до близката сладкарница за пресни закуски. Искеше ѝ се да нагласи статива си на утринната светлина, да рисува и единствената ѝ тревога да бъде как ще погаси задължението си по „Виза“.

През целия си живот бе носила магическа сила в себе си и бе мислила, че я цени и уважава. Но не бе подозирала, че ѝ е дадена заради подобна мисия, в името на такава изключителна цел.

И че би могла да доведе до смъртта ѝ.

Вдигна чашата си и подскочи, когато видя Хойт на прага.

— Не е добра идея да се промъкваш незабелязано, като се има предвид положението.

— Не бях сигурен дали има смисъл да те безпокоя.

— Няма проблем. Просто изживявам момент на самосъжаление. Ще отmine — каза тя и нехайно сви рамене. — Малко ми е мъчно за дома. Дребна работа в сравнение с това, което навярно изпитваш ти.

— Стоя в стаята, в която с Кийън сме играли като деца, и чувствата ми са твърде силни... Но това не е достатъчно.

Тя стана, извади друга чаша и наля вино.

— Седни. — Върна се на мястото си. — И аз имам брат — заговори Глена. — Лекар е, в началото на кариерата си. Има магически способности и ги използва, за да лекува. Добър лекар и добър човек. Обича ме, знам това — но не ме разбира кой знае колко. Трудно е да бъдеш неразбран.

Никога в живота си не бе допускарал, че може да се довери на жена извън семейството си за важни неща, а сега седеше тук с Глена и бе готов да сподели всичко с нея.

— Боли ме, че го загубих — заради онова, което означавахме един за друг.

— Разбира се, че е така.

— Неговите спомени за мен са стари и избледнели, а моите са скорошни и ясни. — Хойт вдигна чашата си. — Да, трудно е да бъдеш неразбран.

— Аз съм такава, каквато съм. Преди време се гордеех със способностите си и бях извънредно доволна от себе си. Сякаш държах в ръце скъп дар, който бе предназначен единствено за мен. О, бях внимателна с него, благодарна, че го имам, и все пак самодоволна. Не мисля, че някога отново ще бъда същата.

— След онова, до което се докоснахме тази вечер, едва ли някой от нас ще може отново да бъде самонадеян и доволен.

— Всъщност семейството ми, брат ми, не разбираха напълно защо се гордея с този дар. И мисля, че отново няма да разберат напълно цената, която сега плащам за него. Не могат. — Докосна ръката на Хойт. — И той не може. Затова, въпреки че обстоятелствата около нас са различни, разбирам за каква загуба говориш. Изглеждаш ужасно — каза тя по-шеговито. — Мога да облекча болките ти.

— Уморена си. Ще потърпя.

— Не го заслужаваше.

— Не успях да овладеея онази сила. Допуснах да излети от мен.

— Не, излетя от двама ни. Кой може да твърди, че не е било писано? — Беше прихванала косите си нагоре, докато тренира и работи, и когато свали шнолите, те се разпуснаха в безпорядък над раменете ѝ. — Слушай, днес научихме нещо, нали? Заедно сме по-силни, отколкото нито аз, нито ти сме подозирали. Отговорността ни сега е да се научим как да контролираме силата, да я насочваме. И повярвай ми — тогава другите ще се отнасят към нас с повече уважение.

Леко се усмихна.

— Звучи малко самодоволно.

— Да, предполагам, че си прав.

Хойт отпи глътка вино и за пръв път от часове се почувства спокоен. Просто седеше в светлата кухня, защитен от нощта отвъд стъклата, и разговаряше с Глена.

Уханието ѝ се носеше във въздуха и галеше сетивата му. Това женствено ухание на земя. Нежната кожа под ясните ѝ зелени очи бе загрозна от признаци на умора.

Кимна към бележника в ръцете ѝ.

— Нова магия?

— Не, нещо по-земно. Списъци. Нужни са ми още запаси. Билки и прочие. А Мойра и Ларкин имат нужда от дрехи. После трябва да измислим елементарни домашни правила. Досега за домакинството се грижехме аз и Кинг. Главно за готвенето. Редът в къщата не се поддържа от само себе си и дори когато човек се готви за война, има нужда от храна и чисти кърпи.

— Има толкова машини, които вършат всичката работа. — Плъзна поглед из кухнята. — Би трябвало да е лесно.

— Така си мислиш.

— Някога тук имаше градина с билки. Все още не съм обиколил земите. — „Твърде дълго отлагам“, призна той пред себе си. Не изгаряше от нетърпение да види какво е променено и какво се е запазило. — Може би Кийън е наредил отново да я засадят. Или аз ще я възстановя. Земята помни.

— Е, това може да влезе в дневния ред за утре. Ти познаваш горите наоколо. Сигурно можеш да ми кажеш откъде да намеря останалото, което ми е необходимо. Ще изляза още утре сутринта.

— Някога знаех — каза той почти на себе си.

— Нужни са ни още оръжия, Хойт. А по-нататък — и още воини, които да ги размахват.

— В Галия ще има армия.

— Да се надяваме. Познавам неколцина като нас, а Кийън навярно познава и други, които бихме могли да превърнем в съмишленици. Може би е време да започнем да набираме доброволци.

— Още вампири? Достатъчно трудно свикнахме да вярваме на Кийън. Що се отнася до други вещици, ние с теб все още се опознаваме взаимно, както узнахме тази вечер. Трябва да започнем с тези, които вече са с нас. Това е само началото. Но оръжията... Можем да ги създадем, както създадохме кръстовете.

Глена отново вдигна чашата си, отпи и бавно въздъхна.

— Добре. Аз съм за.

— Ще ги вземем със себе си, когато заминем за Галия.

— Като заговорихме за това, кога и как?

— Как? Чрез Танца на боговете. Кога? Не мога да знам. Трябва да вярвам, че ще ни бъде казано, когато дойде времето за това.

— Мислиш ли, че ще можем да се върнем обратно? Ако оживеем? Мислиш ли, че ще можем да се завърнем у дома?

Той я погледна. Скицираше с поглед, прикован в листа, и с уверена ръка. Забеляза, че страните ѝ са бледи от умората и шока от преживяното. Огненочервените ѝ коси се люшваха напред, когато навеждаше глава.

— От кое се боиш повече? — полюбопитства той. — От смъртта или че може никога вече да не видиш дома си?

— Не съм напълно сигурна. Смъртта е неизбежна. Никой не ще се избави от нея. Човек може само да се надява — или поне аз се надявам — че когато настъпи моментът, ще имам смелостта да я срещна достойно. — Нехайно приглади косите зад ухото си с лявата ръка, докато с дясната продължаваше да скицира. — Но досега за мен тя беше само абстрактно понятие. Трудно ми е да мисля за смъртта и още по-трудно ми е да си представя, че може никога вече да не видя дома си, семейството си. Те няма да разберат какво се е случило с мен. — Вдигна поглед. — Забравям на кого говоря.

— Не знам колко дълго са живели. Как са умрели. Колко дълго са ме търсили.

— Ако знаеше, това би помогнало.

— Да, разбира се. — Хойт раздвижи рамене и наклони глава. — Какво рисуваш там?

Глена нацупи устни срещу скицата.

— Прилича на теб. — Обърна листа към него.

— Така ли ме виждаш? — Гласът му издаде озадачение и известно неодобрение. — Толкова суров.

— Не суров. Сериозен. Ти си сериозен мъж, Хойт Маккена. — Написа името с печатни букви върху скицата. — Така би се изписвало и произнасяло днес. Направих справка. — Подписа се със замах. — Тази твоя сериозна натура е много привлекателна.

— Сериозността е за старците.

— И за воините, за силните мъже. Откакто те познавам и изпитвам влечение към теб, осъзнавам, че всички, които съм познавала преди, са били момчета. Очевидно си падам по доста по-зрели мъже.

Той седеше и я гледаше, със скицата и виното помежду им. „Разделят ни цели светове“, помисли си Хойт. И все пак я чувстваше така близка, както никого досега.

— Докато седя тук с теб, в тази къща, която е моя и същевременно някак чужда, в свят, който е и мой, и чужд, ти си единственото, което желая.

Глена стана, приближи се и обви ръце около него. Той опря глава на гърдите ѝ и се заслуша в ударите на сърцето ѝ.

— Това носи ли ти утеха?

— Да, и нещо повече. Толкова силно копнея за теб. Не знам как да сдържа този порив.

Тя сведе глава, затвори очи и зарови лице в косите му.

— Нека бъдем просто хора. През останалата част от тази нощ нека бъдем просто хора. Не искам да оставам сама в мрака. Отнеси ме в леглото.

Той хвана ръцете ѝ и се изправи.

— Тези неща не са се променили за хилядолетие, а?

Глена се засмя.

— Някои неща не се променят.

Хойт задържа ръката ѝ, докато излизаха от кухнята.

— Не съм делил легло с много жени... защото съм сериозен мъж. — Бяха на прага на стаята ѝ и тя се обърна към него с дяволита усмивка. — Но мисля, че ще се справим.

— Почакай.

Притегли я към себе си, преди да отвори вратата, и впи устни в нейните. Глена почувства топлината и сиянието на силата му.

Той побутна вратата.

Беше запалил свещите. Всяка от тях изпълваше стаята със златиста светлина и лек аромат. В камината тлееше червеникава жарава.

Това докосна струна в сърцето ѝ и по кожата ѝ пробягаха тръпки на очакване.

— Чудесно начало. Благодаря. — Чу щракването на ключа в ключалката и сложи ръка на гърдите си. — Изведнъж станах неспокойна. Никога не съм била толкова нервна, преди да бъда с мъж. Дори онзи първи път. Отново някогашното ми самодоволство.

Нямаше нищо против безпокойството ѝ. Всъщност то засилваше възбудата му.

— Устните ти. Тези чувствени устни! — Прокара пръст по долната. — Сънувам вкуса им. Разсейваш ме дори когато не си до мен.

— И това не ти дава покой. — Тя протегна ръце и преплете пръсти зад тила му. — Радвам се.

Отпусна се в прегръдката му и видя как плъзна поглед към устните ѝ и го задържа там, преди отново да срещне нейния. Усещаше как дъхът им се слива и чуваше ударите на сърцето му до своето. Останаха така един безкраен миг и устните им се срещнаха. Потопиха се един в друг.

Тя почувства трепване в корема, сякаш гъдел на десетки кадифени криле разпалваше желанието ѝ. И отново сиянието на силата се разнесе из въздуха.

След миг ръцете му бяха в косите ѝ, трескаво отместиха кичурите от лицето ѝ и тя затрепери в очакване на онова, което предстоеше. Устните му се отделиха от нейните, за да обходят лицето ѝ и да се спуснат надолу, проследявайки пулса на шията ѝ.

Би могла да го удави. Знаеше го и все пак продължаваше да отпива. Неудържимото желание можеше да го повлече надолу, там, където никога не е бил. Знаеше, че където и да ги отведе то, ще бъдат заедно.

Плъзна ръце по формите ѝ, замаян от блаженство. Тя отново потърси устните му и жадно ги всмука. Отдръпна се назад, с треперещ дъх. Светлината на свещите пробяга по тялото ѝ, когато отмести ръце от него и започна да разкопчава ризата си.

Под нея имаше нещо бяло и дантелено, което примамливо повдигаше гърдите ѝ. Видя още бяла дантела, когато панталонът се свлече по краката ѝ — неустойим триъгълник, прилепнал към долната част на корема ѝ, високо над бедрата.

— Жените са най-изобретателните създания — каза си на глас, протегна ръка и плъзна пръсти по дантелата. Когато усети тръпката ѝ, той се усмихна. — Харесва ми това облекло. Винаги ли го носиш под другите дрехи?

— Не. Зависи от настроението ми.

— Харесваш ми в това настроение.

Прокара палци по дантелата на гърдите ѝ.

Тя наведе глава назад.

— О, за бога!

— Това ти харесва. А какво ще кажеш за това? — Направи същото с прилепналата дантела на корема ѝ и долови насладата, която се изписа на лицето ѝ.

Нежна кожа, съвършено гладка. Но под нея изпъкваха мускули. Неустоимо.

— Искам да те докосвам. Тялото ти е прелестно. Позволи ми да те докосвам.

Тя протегна ръце назад.

— Позволявам ти.

Пръстите му изучаваха тръпнещото ѝ тяло. Притискаха плътта ѝ и я караха да стене. Костите и мускулите ѝ се разтапяха, докато я изучаваше. Бавно бе завладяна от наслада, която бе едновременно триумф и отдаване.

— Това закопчалка ли е?

През притворените си клепачи тя посегна към кукичките отпред на сутиена си. Но когато понечи да ги откачи, той отмести ръцете ѝ.

— Бързо ще открия как става. Готово. — Когато свали сутиена, гърдите ѝ изпълниха ръцете му. — Красиви са.

Наведе глава към тях и усети вкуса на нежната ѝ, изгаряща плът.

Искаше да се предаде на порива; едва сдържаше нетърпението си.

— А другата част? Къде е закопчалката?

Плъзна длани надолу.

— Няма...

Когато прокара пръсти по дантелата, дъхът ѝ секна и тя със сподавен стон впи пръсти в раменете му.

— Хей! Погледни ме. Просто ме погледни. — Той продължи да плъзга пръсти по дантелата и под нея. — Глена Уорд, която е моя тази нощ.

Докато стоеше там, с поглед прикован в очите му, тялото ѝ изригна в миг на върховно блаженство.

Отпусна глава на рамото му, докато тръпките ѝ затихваха.

— Искам да усещам допира на тялото ти. Искам те в себе си. — Придърпа пуловера му нагоре, и го хвърли встрани. Тогавя почувства с дланите си допира на мускулестото му тяло и в нея отново нахлу

прилив на сила, когато го притегли със себе си в леглото. — В мен. В мен!

Устните ѝ жадно всмукваха неговите, ханшът ѝ се повдигаше и очакваше. Той се освободи от останалите дрехи, нетърпелив да вкуси още от нея, докато и от двамата струеше топлина.

Когато проникна в нея, огънят се разгоря и пламъците на свещите полетяха нагоре като стрели.

Страстта и силата ги разтърсваха и довеждаха до лудост. Тя го обгръщаше и притискаше и в очите ѝ проблясваха сълзи. Сякаш повея на вятър развяваше косите ѝ, ярки като огън върху леглото. Той почувства как тялото ѝ се изви като лък и когато светлината експлодира в него, единственото, което може да прошепне, бе името ѝ.

Тя сияеше, сякаш огънят, който заедно бяха распалили, все още гореше. Запита се защо не вижда лъчи от неговата златиста светлина да струят от пръстите ѝ.

В огнището отново тлееше жарава — друг затихващ огън. Но от топлината, излъчена от него и от тях, по кожата ѝ бяха избили капки роса. Сърцето ѝ все още препускаше в галоп.

Главата му бе отпусната на гърдите ѝ и ръката ѝ я галеше.

— Преживявал ли си някога...

Устните му леко потъркаха зърното ѝ:

— Не.

Прокара пръсти през косите му.

— Аз — също. Може би защото сме заедно за пръв път, а може би защото в нас все още е останала част от силата, която призовахме.

„Заедно сме по-силни.“ Собствените ѝ думи отекваха в съзнанието ѝ.

— А сега накъде?

Когато той я погледна учудено, Глена поклати глава.

— Просто израз — обясни тя. — Няма значение. Синините ти изчезнаха.

— Знам. Благодаря.

— Не съм сигурна, че аз съм го направила.

— Ти си. Докосна лицето ми, докато бяхме слети. — Хойт хвана ръката ѝ и я вдигна към устните си. — Магията е в ръцете ти, в

сърцето ти. Очите ти все още са угрижени.

— Просто умора.

— Искаш ли да те оставя сама?

— Не. — Нима това не бе проблем? — Искам да останеш.

— Добре. — Той се раздвижи, повдигна я върху себе си и придърпа чаршафа и одеялото. — Имам един въпрос.

— Мм.

— Имаш белег ето тук. — Докосна талията ѝ отзад. — Пентаграм. Така ли се раждат вещиците в твоето време?

— Не. Това е татуировка... мой избор. Искях да нося символ на силата, която имам в себе си, дори когато съм гола.

— Аха. Не искам да проявявам неуважение към призиванието и символа ти, но ми се струва... възбуждащ.

Глена се усмихна на себе си.

— Добре. Значи е изпълнил второто си предназначение.

— Отново се чувствам пълноценен — сподели той. — Отново съм себе си.

— Аз — също.

„Но уморена“, помисли си той. Гласът ѝ го издаваше.

— Да поспим.

Глена вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Обеща, че когато ме отнесеш в леглото, няма да ме оставиш да спя.

— Не и този път.

Тя потърка глава в рамото му, но не затвори очи дори когато той угаси свещите.

— Хойт, каквото и да стане от тук нататък, това, което преживяхме заедно, за мен е много ценно.

— За мен — също. За пръв път, Глена, съм убеден, че не само трябва да спечелим, а и че можем да го направим. Вярвам го, защото ти си с мен.

Глена затвори очи за миг и остра болка прониза сърцето ѝ. „Той говори за война — помисли си тя. — А аз говорех само за любов.“

Събуди я ромонът на дъжда и усещането за неговата топлина. Заслуша се в дъждовната мелодия и се наслади на приятния, естествен

допир на мъжкото тяло до своето.

През нощта мислено си бе изнесла една нравоучителна лекция. Това, което се случваше между нея и Хойт, бе дар и трябваше да го цени. Нямахме смисъл да се ядосва, че не е достатъчно.

Какъв бе смисълът да умува защо и как се е случило и какво следва по-нататък? Да се пита дали онова, което ги тласка към бойното поле, ги е тласнало един към друг и е разпалило страстта, копнежа и да — любовта помежду им — за да ги направи по-силни?

Достатъчно бе да изживее чувствата си — винаги бе вярвала в това. А сега бе склонна да се съмнява в тях, тъй като бяха прекалено силни...

Време бе отново да започне да мисли практично и да се наслади на това, което има, докато все още го има. И да се залови с неотложната работа.

Отдръпна се от него и понечи да стане от леглото. Ръката му обхвана китката ѝ и я притисна.

— Рано е и вали. Остани в леглото.

Извърна глава към него.

— Откъде знаеш, че е рано! Тук няма часовници. Да не би да имаш слънчев часовник в главата си?

— Голяма полза би имало от него в този дъжд. Твоите коси са като слънцето. Не ставай.

Сега не изглеждаше толкова сериозен, със сънени очи и набола брада. Но бе неустоим.

— Трябва да се обръснеш.

Той потърка лицето си и усети наболите косъмчета. Прокара дланта си по тях и те изчезнаха.

— Така по-добре ли е, а stor^[1]?

Глена протегна ръка и прокара пръст по бузата му.

— Много хитро. Имаш нужда и от прилична подстрижка.

Той се намръщи и зарови пръсти в косите си.

— Не ти ли харесва косата ми?

— Страхотна е, но се нуждае от малко оформяне. Мога да се погрижа за това.

— Не мисля, че идеята е добра.

— О, нямаш ми доверие?

— Не и за косата си.

Тя се засмя, претърколи се и го възседна.

— Но ми позволяваш да докосвам други, много по-чувствителни части на тялото ти.

— Това е нещо съвсем различно. — Ръцете му се плъзнаха нагоре и обхванаха гърдите ѝ. — Как се нарича онова, което носеше на прелестните си гърди снощи?

— Нарича се сутиен, но не сменяй темата.

— Определено ми е по-приятно да говорим за твоите гърди, отколкото за моята коса.

— Много си духовит тази сутрин.

— Ти носиш светлина в живота ми.

— Сладкодумец. — Тя хвана кичур от косата му. — Кръц, кръц — и ставаш нов човек.

— Харесвам се такъв, какъвто съм.

Глена присви устни, раздвижи ханш и се сля с него. Свещите, които бяха угаснали, отново се разгоряха.

— Само оформяне — прошепна тя, наведе се и потърка устни в неговите.

Хойт изживя неповторимата наслада да вземе душ заедно с жена, а после да я гледа, докато тя се облича.

Глена втри крем в кожата на тялото си и друг — в лицето си.

Сутиенът и онова, което наричаше бикини, днес бяха сини. Като гълъбово яйце. Върху тях навлече панталон от груб плат и туника, наречена пуловер, с надпис: *Пътешествие в приказния свят на вещиците*. Дрехите, които носеше, криеха под себе си чудна тайна.

Хойт се чувстваше спокоен и безкрайно доволен, и изтръпна, когато тя го накара да седне върху капака на тоалетната, взе една ножица и затрака с нея.

— Защо един здравомислещ мъж би допуснал до себе си жена с такъв инструмент?

— Едър, як магьосник като теб не би трябвало да се бои от едно подстригване. Освен това, ако не се харесаш, когато свърша, можеш да върнеш предишния си вид.

— Защо жените винаги искат да ни прекрояват?

— То е в природата ни. Достави ми това удоволствие.

Той въздъхна и седна. Но не престана да се движи.

— Стой мирен и ще си готов, преди да усетиш. Как мислиш, че Кийън поддържа прическата си?

Завъртя очи и погледна нагоре, опитвайки се да види какво прави тя с него.

— Нямам представа.

— Сигурно е трудно, когато нямаш отражение. А винаги изглежда безупречно.

Този път Хойт извърна глава към нея.

— Значи харесваш външността му, а?

— Вие сте почти двойници, така че отговорът се подразбира. Има лека вдлъбнатина на брадичката, която ти нямаш.

— Майка ми я наричаше *отпечатъкът на феите*.

— Твоето лице е малко по-издължено, а веждите — по-извити. Но очите, устата и скулите са абсолютно еднакви.

В скута му паднаха отрязани коси и могъщият магьосник почувства свиване в стомаха.

— За бога, жено, ще ме острижеш до кожа.

— Имаш късмет, че харесвам мъже с дълги коси. Поне на теб ти отиват. — Докосна с устни върха на главата му. — Като черна коприна са, съвсем леко чупливи. Знаеш ли, в някои култури, когато една жена подстриже мъж, това е обет за брак.

Главата му рязко се извърна, но Глена бе очаквала тази реакция и дръпна ножиците. Смехът ѝ, плътен и закачлив, отекна в стените на банята.

— Шегувам се. Господи, колко си доверчив! Свършвам.

Разтвори крака и седна върху неговите, а гърдите ѝ почти докоснаха лицето му. Хойт започна да мисли, че подстригването не е чак толкова мъчение.

— Харесва ми допирът на женско тяло.

— Да, вече се убедих в това.

— Искам да кажа, че и преди съм изживявал наслада с жени. Имам потребности, както всеки мъж. Но тя никога не е обсебвала съзнанието ми така, както става с теб.

Глена остави ножицата и прокара пръсти през влажните му коси.

— Радвам се да го чуя. Ето, огледай се.

Той стана и се вгледа в отражението си. Косите му бяха по-къси, но не много. Предполагаше, че формата им е по-добра, въпреки че и преди промяната не изглеждаше зле. Поне не го бе остригала като агне, а го харесваше така.

— Не изглеждам зле. Благодаря.

— Моля.

Дооблече се и когато слязоха на долния етаж, откриха всички — освен Кийън — в кухнята.

Ларкин хапваше бъркани яйца.

— Добро утро. Този човек тук е магьосник с тигана.

— Смяната ми в кухнята свърши — заяви Кинг. — Затова ако искате закуска, ще си я пригответе сами.

— Точно за това исках да поговорим. — Глена отвори хладилника. — За смени. Готвене, пране, елементарно поддържане на домакинството. Трябва да си поделяме задълженията.

— Ще се радвам да бъда полезна — обади се Мойра, — ако ми покажеш какво да правя и как.

— Добре, гледай и се учи. Тази сутрин ще закусваме яйца с бекон.

Залови се с приготвянето им и Мойра наблюдаваше всяко движение.

— Бих хапнал още, ако нямаш нищо против.

Мойра хвърли поглед към Ларкин.

— Яде колкото два коня.

— Хм. Ще трябва редовно да се снабдяваме с провизии — обърна се Глена към Кинг. — Предполагам, че това ще бъде моя и твоя грижа, защото тези не могат да шофират. Ларкин и Мойра имат нужда от подходящи дрехи. Ако ми начертаеш карта, ще мога да направя следващия курс.

— Днес няма слънце.

Глена кимна към Хойт.

— Имам защита, а и по-късно може би ще се изясни.

— Както каза ти, домакинството трябва да се поддържа, така че не е зле да съставиш схема. Ще я следваме. Но що се отнася за другите неща, налага се и ти да се съобразяваш с някои правила. Мисля, че никой не бива да излиза сам и невъоръжен извън къщата.

— Нима ще стоим тук като обсадени, сякаш се боим да изпълим от дупката си заради някакъв си дъжд? Не е ли време да им покажем, че не те определят правилата?

— Има право — съгласи се Глена. — Предпазливи, но не и страхливи.

— В конюшната има кон — рече Мойра. — И за него трябва да се полагат грижи.

Всъщност Хойт възнамеряваше да върши това сам, докато останалите са заети с друго. Запита се дали това е проява на отговорност или липса на доверие в онези, които е повел.

— Ние с Ларкин ще се грижим за коня. — Седна, когато Глена сервира закуската. — Глена има нужда от билки, както и аз, така че ще трябва да ги набавим. Предпазливо — повтори той и започна да замисля стратегия как да свършат това, докато се хранеше.

Окачи меч на кръста си. Навън ръмеше и той знаеше, че това би могло да продължи с дни. Двамата с Глена можеха да направят така, че да изгрее ослепително слънце. Но земята се нуждаеше от напояване.

Кимна на Ларкин и отвори вратата.

Излязоха заедно и се обърнаха в противоположни посоки, с гръб един към друг, за да огледат района.

— Мога да се обзаложа, че в такова време само ще ни наблюдават и ще изчакват.

— За всеки случай — никой няма да се отдалечава сам.

Обходиха земите, търсейки сенки и признаци на движение. Но не се натъкнаха на нищо друго, освен на ухание на цветя и трева.

Когато стигнаха конюшните, двамата с лекота се заеха с познатата работа. Почистиха старата слама, после застлаха нова, сипаха овес и сресаха коня. За Хойт бе успокояващо чувството да усеща присъствието му.

Ларкин затананика весела мелодия.

— У дома имам кестенява кобила — каза той на Хойт. — Красавица е. Не можахме да пренесем и конете си чрез Танца.

— И на мен ми бе казано да оставя кобилата си. Истина ли е онази легенда? За меча, който трябва да бъде изтръгнат от скалата от най-достойния да управлява Галия? Като легендата за крал Артур?

— Да, някои твърдят, че легендата се основава на тези исторически факти. — Докато говореше, Ларкин наля чиста вода в яслата. — След смъртта на крал или кралица, магьосник забива меч в скалата. Ден след погребението наследниците се събират и един по един опитват да го извадят отново. Само един успява — и той управлява Галия. Мечът се пази в голямата приемна, за да го виждат всички, докато кралят умре. Това се повтаря поколение след поколение. — Попи потта от веждите си. — Мойра няма нито братя, нито сестри. Тя трябва да властва над Галия.

Заинтригуван, Хойт прекъсна работата си и хвърли поглед към него.

— Ако се провали, ти ли ще се възкачиш на престола?

— Опазил ме бог! — прочувствено каза Ларкин. — Нямам никакво желание да управлявам. Само главоболия, ако питаш мен. Е, готов си, нали? — Потърка хълбока на жребеца. — Хубавец си, дявол да те вземе! Трябва да поддържаш форма. Не е зле един от нас да го поязди.

— Не днес, предполагам. Прав си за това. Има нужда да потича. Все пак е на Кийън, той има думата.

Тръгнаха към вратата и както преди, излязоха едновременно.

— Насам — посочи Хойт. — Някога имаше градина с билки, а може би все още има. Не съм ходил там.

— С Мойра се поразходихме. Не видяхме такава.

— Отново ще погледнем.

Нещо скочи от покрива на конюшната — толкова бързо, че Хойт не успя да извади меч си. Стрелата порази нападателя в сърцето още докато бе във въздуха. На земята падна пепел, но скочи втори. И втората стрела улучи право в целта.

— Няма ли да оставиш поне един на нас? — извика Ларкин на Мойра.

Тя стоеше на прага на кухнята, насочила трета стрела.

— Тогава поеми онзи, който идва отляво.

— За мен — извика Ларкин на Хойт.

Съществува бе двойно по-едро от него и Хойт понечи да възрази. Но Ларкин вече нападнаше. Отекна звън на стоманени остриета. На два пъти забеляза как създанието се отдръпна назад, когато сребърният

кръст на Ларкин блесна срещу него. Но имаше мощни ръце и доста дълъг меч.

Когато видя Ларкин да се подхлъзва на мократа трева, и Хойт се втурна напред. Замахна с меча си към гърлото на съществото — и срещна въздух.

Ларкин подскочи, вдигна дървения кол и го прониза.

— Просто исках да го накарам да загуби равновесие.

— Добре се справи.

— Може би има още.

— Може би — съгласи се Хойт. — Но трябва да свършим това, за което сме дошли.

— Аз ще пазя гърба ти, а ти — моя. Мойра ще брани и двама ни. Това го нарани — добави той и докосна кръста. — Или поне му причини неприятни усещания.

— Смятам, че дори да ни убият, няма да могат да ни превърнат във вампири, докато ги носим.

— Е, бих казал, че вършат работа.

[1] Галски израз, означаващ скъпи, скъпа. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше я билковата градина с пълзяща мащерка и уханен розмарин. Кокетното късче земя, за което майка му се бе грижила с любов, сега бе малка, старателно поддържана тревна площ. Хойт знаеше, че когато небето се проясни, ще бъде озарена от ярко слънце. Тя бе избрала това място, въпреки че не се намираше близо до кухнята, което би било далеч по-удобно, за да могат билките и подправките ѝ да растат на слънце.

Като дете бе научил много за тях, докато седеше и гледаше майка си как ги плеви, подрязва и им говори. Беше го запознала с имената и нуждите на растенията и той бе свикнал да ги разпознава по аромата, формата на листата и красивите им цветове, с които се отрупваха.

Колко ли часове бе прекарал тук с нея — в разрохване на пръстта, разговори или просто в съзерцаване на пеперудите и бръмчащите пчели?

„Това беше нейното място — помисли си той. — Тук се чувстваше по-добре откъдето и да е другаде.“

Когато порасна, той също откри своето кътче — на скалата в областта, която сега се наричаше Кери. Там построи малката си каменна къща и намери уединението, от което се нуждаеше за своята градина, за своите магии.

Но винаги щеше да се връща у дома и да намира наслада и утеха в разговорите с майка си тук, до нейните билки.

Сега стоеше на мястото като до гроб, потънал в скръб и спомени. Обзе го гняв към брат му, че е допуснал градината да изчезне.

— Какво търсиш тук тогава? — Ларкин се загледа в тревата, а после очите му плъзнаха поглед през дъжда към дърветата. — Очевидно нищо не е оцеляло.

Хойт чу звук и двамата с Ларкин внезапно се обърнаха. Към тях вървеше Глена с кол в едната ръка и с нож в другата. Капките по косата ѝ приличаха на миниатюрни скъпоценни камъни.

— Трябваше да стоиш в къщата. Може да има и други.

— И да има, вече сме трима. — Извърна глава към къщата. — Петима, защото Мойра и Кинг са нащрек.

Хойт погледна натам. Мойра бе на близкия прозорец с насочен надолу лък. На прага вляво стоеше Кинг с голям меч.

— Тогава можем да бъдем спокойни. — Ларкин шеговито се усмихна на братовчедка си. — Внимавай да не простреляш някого от нас в задника.

— Само ако се прицеля! — извика тя в отговор.

Глена застана до Хойт и огледа земята.

— Тук ли беше? Градината?

— Беше. И отново ще бъде.

„Нещо го мъчи — каза си тя, — щом чертите му изглеждат толкова сурови.“

— Владее магия за възраждане и обновяване. Досега съм имала късмет с лечебните растения.

— Не мисля, че ще е нужна.

Хойт заби меч в пръстта, за да освободи ръцете си.

Видя я такава, каквато я помнеше, и извика образа ясно в съзнанието си, докато стоеше с широко разперени ръце. Знаеше, че това, което ще стане, ще е плод колкото на изкуството, толкова и на сърцето му. Знак на почит към онази, която му е дарила живот.

И затова щеше да бъде мъчително.

— От семена в листа, от листа в цвят. Почва, слънце, дъжд. Нека споменът да оживее!

Изразът на очите му се промени и след миг лицето му бе като изсечено от камък. Ларкин понечи да каже нещо, но Глена сложи пръст на устните си, за да го принуди да замълчи. Знаеше, че не трябва да звучи друг глас, други думи, освен тези на Хойт. Силата му вече караше въздуха да вибрира.

Не можеше да помогне с визуализацията, защото Хойт не ѝ бе описвал градината. Но можеше да се съсредоточи върху уханията. Розмарин, лавандула, градински чай.

Той изрече заклинанието три пъти и очите му ставаха все по-тъмни с всяко повторение. Земята под краката им леко затрепери.

Задуха вятър и се надигна вихрушка.

— Оживей! Върни се. Порасни и разцъфти! Дар от земята, от боговете. За земята и за боговете — донеси изобилие. Еърмед^[1], от

древността — донеси изобилие. Еърмед, от Туаха дей Донан^[2], нахрани тази земя. И нека онова, което е било, да се върне!

Лицето му бе бледо като мрамор, а очите — тъмни като оникс. Силата струеше от него към треперещата земя.

И тя оживя.

Глена усети как Ларкин затаи дъх и чу собствения си пулс да отеква в ушите ѝ. Поникнаха растения, избуяха листа, разцъфнаха цветовете. През тялото ѝ премина тръпка, която избликна в смях на искрена радост.

Сребрист градински чай, лъскави иглички на розмарин, пъстри килими от мащерка и лайка, нежни стръкове лавандула и други треви поникнаха от пръстта под ситния дъжд.

Глена забеляза, че градината образува келтски възел, с тесни завъртулки и пътеки, улесняващи брането.

Когато вятърът утихна и земята престана да трепери, Ларкин издаде дълга въздишка.

— Е, интересен земеделски подход.

Глена сложи ръка на рамото на Хойт.

— Чудесна е! Една от най-забележителните магии, които съм виждала. Нека бъде благословена.

Той извади меча си от пръстта. Сърцето, което се бе разтворило, за да насочи магическата сила бе дълбоко ранено.

— Вземи каквото ти е нужно, но побързай. Твърде дълго се застояхме навън.

Тя използва малкия си нож, без да губи време, въпреки че ѝ се искаше да остане дълго тук и просто да изпита удоволствие от работата. Уханията я заобикаляха. Знаеше, че всичко, което набере, ще има по-голяма сила благодарение на начина, по който бе създадено.

Мъжът, който я бе докосвал в нощта, който я бе държал в прегръдката си сутринта, притежаваше неподозирана сила. По-голяма, отколкото Глена можеше да си представи.

— Ето това ми липсва в града — сподели тя. — Имам много сандъчета на прозорците, но далеч не е същото като истинска градина.

Хойт не каза нищо, а само се загледа в нея — в огнените ѝ коси, по които блестяха капки дъжд, в нежните бели ръце, заровени сред тревите. За миг сякаш нечий юмрук сграбчи сърцето му и го притисна.

Когато тя се изправи — с огромен букет в ръце и сияещи от радост очи — това сърце подскочи в гърдите му и замря, сякаш го бе пронизала стрела.

„Омагьосан“, помисли си той. Беше омагьосан от нея. Магията на една жена винаги обсебваше първо сърцето.

— Тези ще ми свършат добра работа. — Глена наведе глава назад и тръсна влажните си коси. — И ще останат достатъчно, за да подправя прекрасната супа за вечеря.

— Тогава най-добре ги внеси вътре. Забелязвам движение на запад. — Ларкин кимна към западния край на гората. — Засега само наблюдават.

„Омагьосан“, отново си помисли Хойт, когато се обърна. Омаян от магията ѝ, бе забравил, че трябва да бъде нащрек.

— Преброих шест — продължи Ларкин със спокоен и уверен тон. — Но може би навътре в гората има още. Надяват се да ни подмамят, предполагам, така че сигурно са повече, готови да ни съсекат, ако тръгнем към тях.

— Свършихме всичко, предвидено за тази сутрин — започна Хойт, но размисли. — Не бива да им даваме повод да си мислят, че са ни изплашили. Мойра — каза той с достатъчно силен глас, за да стигне до нея. — Можеш ли да улучиш някого от това разстояние?

— Кого от тях?

Той се усмихна и сви рамене.

— По твой избор. Нека им дадем повод за размисъл.

Едва бе изрекъл думите, когато стрелата полетя, а след нея и втора, толкова бързо, че почти бе невидима. Отекнаха два писъка, почти в един глас. Там, където бяха стояли шест същества, вече имаше четири, които веднага се втурнаха обратно в гората.

— Две жертви ще ги накарат да се замислят по-сериозно. — Мойра се усмихна със стиснати устни и насочи нова стрела. — Мога да изстрелям няколко между дърветата, за да отстъпят още назад, ако искаш.

— Не хаби стрелите си.

Кийън застана до прозореца зад нея. Изглеждаше сънен и малко навъсен. Мойра инстинктивно се отдръпна.

— Не са похабени, ако попадат в целта.

— Засега ще се оттеглят. Ако целяха нещо друго, освен да ни сплашат, щяха да нападнат вкупом.

Мина покрай нея и излезе през страничната врата.

— Не спиш ли по това време? — попита Глена.

— Кой би могъл да спи при този тътен? — Огледа градината. — Предполагам, че това е твоє творение — обърна се той към Хойт.

— Не. — В тона му прозираше дълбоко и мъчително огорчение. — На майка ми.

— Е, следващия път, когато ти хрумне да се занимаваш с градинарство, предупреди ме, за да не се питам дали къщата няма да се срути върху главата ми. Колко очистихте?

— Пет. Мойра улучи четирима. — Ларкин прибра мечата си. — Аз убих петия.

Кийън хвърли поглед обратно към прозореца.

— Малката кралица се представя добре.

— Искахме да опипаме почвата — каза Ларкин — и да се погрижим за коня ти.

— Благодаря.

— Мисля си, че не е зле да го извеждаме да потича от време на време, ако нямаш нищо против.

— Нямам, а мисля, че и Влад не би имал.

— Влад? — повтори Глена.

— Малка шега от моя страна. Ако положението е спокойно, аз се връщам в леглото.

— Трябва да поговоря с теб. — Хойт изчака, докато Кийън срещна погледа му. — Насаме.

— Дано не държиш да разговаряме навън, в дъжда.

— Ще се поразходим.

— Както желаш. — Кийън се усмихна на Глена. — Изглеждаш щастлива тази сутрин.

— И мокра. Вътре има достатъчно сухи места, където можете да бъдете насаме, Хойт.

— Искам да подишам чист въздух.

Последваха мигове напрегната тишина.

— Брат ми загрява бавно. Тя очаква целувка, за да се тревожи по-малко, че някой може да пререже гърлото ти, докато се разхождаш в дъжда.

— Влез вътре. — Въпреки че се смущаваше да показва чувствата си към Глена пред хора, Хойт повдигна брадичката ѝ и леко я целуна по устните. — Няма страшно.

Ларкин отново извади меча си и го предложи на Кийън.

— Не е зле да си въоръжен.

— Трябва да спазваме правилата. — Кийън се наведе и леко целуна Глена. — Не се тревожи и за мен.

Тръгнаха мълчаливо, нямаше и помен от братските закачки, които бяха разменяли някога. Хойт си спомняше, че имаше моменти, в които четяха мислите си и се разбираха, без да изрекат нито дума. Сега мислите на брат му бяха загадка за него, както навярно и неговите — за Кийън.

— Запазил си розите, но не и билковата градина. Беше една от най-големите ѝ радости.

— Розите са засаждани наново безброй пъти, откакто купих къщата. А билките? Загинали са дълго преди да стана собственик на този имот.

— Не е просто имот като апартамента ти в Ню Йорк, а нашият дом.

— Твоят дом. — Гневът на Хойт докосна гърба на Кийън като дъжда. — Ако очакваш повече, отколкото мога и желая да ти дам, разочарованието ти ще бъде постоянно. Къщата и земите са купени и се поддържат с мои пари. Мислех, че ще бъдеш в по-добро настроение тази сутрин, след като си прекарал нощта в леглото на хубавата вещица.

— Внимавай в каква територия навлизаш! — предупредително прошепна Хойт.

— Няма от какво да се боя. — Не можа да се сдържи да не засегне още по-деликатна тема: — Страхотно парче е, няма спор. Но имам с няколко века по-голям опит с жените от теб. В онези поразителни зелени очи има нещо повече от страст. Виждат някакво бъдеще. Питам се как ли ще постъпиш.

— Не е твоя работа.

— Разбира се, че не е, но ми е забавно да си мисля за това, след като си нямам жена за разтуха. Тя не е недодялана селска девойка, която с радост би се отъркаляла в сеното за една дрънкулка. Ще иска и ще очаква повече, както много жени, особено умните. —

Инстинктивно погледна нагоре към облаците. Знаеше, че ирландското време винаги може да ги изненада с внезапно рукнал порой. — Имаш ли намерение, ако оцелееш след тези три месеца и изпълниш волята на боговете, да поискаш от тях правото да я отведеш със себе си?

— Какво значение има това за теб?

— Не всеки задава въпрос, защото отговорът е от значение за него. Нима си я представяш заедно с теб в къщичката ти на скалите в Кери? Без електричество, течаща вода и търговски център зад ъгъла? Да приготвя вечерята ти на огън, очаквайки животът ѝ да бъде наполовина по-кратък поради липса на медицински грижи и недохранване, но готова на всичко в името на любовта?

— Какво разбираш от тези неща? — сопна се Хойт. — Ти не си способен да изпитваш любов.

— О, лъжеш се! Създанията от моя вид могат да обичат, дори отчаяно. Определено неразумно, което е едно от общите неща между нас и хората. Значи няма да я отведеш със себе си, защото би било егоистично. Ти си твърде чист и почтен за това. И ти харесва ролята на мъченик. Затова ще я оставиш тук — да тъгува за теб цял живот. Бих могъл да се позабавлявам, като ѝ предложа утеха, и предвид физическата ми прилика с теб, предполагам, че ще я приеме.

Ударът го накара да залитне назад, но не го повали. Усети вкус на кръв, примамливия ѝ мирис, и прокара ръка по разкъравената си устна. Беше му нужно повече време, отколкото бе очаквал, за да предизвика брат си.

— Е, това е дългоочакван момент и за двама ни. — Хвърли меча си, както бе сторил и Хойт. — Да разчистим сметките си.

Юмрукът на Кийън бе така бърз, че Хойт едва успя да го мерне с премрежения си поглед, преди звездите да се завъртят пред очите му и от носа му да избликне кръв. После застанаха един срещу друг като овни.

Кийън отнесе един удар в бърбреците, а при втория ушите му забучаха. Беше забравил, че Хойт може да се бие като истински дявол, когато бъде предизвикан. Наведе се, за да избегне следващия удар, и скрита брат си в корема. Озова се на земята, когато той протегна крак и го спъна.

Можеше да скочи и да сложи край на схватката с едно щракване с пръсти, но кръвта му кипеше. Предпочиташе да излее гнева си.

Търкулнаха се на земята, разменяйки удари и ругатни, докато дъждът се просмукваше в дрехите им. Лактите и юмруците им се забиваха в плът, удряха по кости.

Изведнъж Кийън се отдръпна назад със съскане и острите му зъби проблеснаха. Хойт видя жигосания в ръката на брат му кръст със същата форма като този на шията му.

— Проклет да съм! — промърмори Кийън и всмука потеклата от раната му кръв. — Значи ти е нужно специално оръжие, за да ме победиш.

— Да, проклет да си! Не ми е нужно нищо друго, освен собствените ми юмруци. — Хойт посегна към кръста си и понечи да скъса верижката. Но отпусна ръка, осъзнал каква глупост е на път да извърши.

— Много умно, а? — процеди той думите през зъби, а с тях — и малко кръв. — Да се бием, заслепени от ярост, рискувайки да станем лесна плячка за всеки звяр, който ни дебне. Ако някое от онези същества бе наблизко, щяхме да бъдем мъртви.

— Аз вече съм... говори само за себе си.

— Не съм го искал. Не желая да разменям удари с теб. — Въпреки че на лицето му все още бе изписана ярост, когато изтри кръвта от устата си. — Така няма да постигнем нищо.

— Все пак изпитах удоволствие.

Подутите устни на Хойт трепнаха и гневът му започна да отшумява.

— Аз — също, честно казано. Не съм никакъв мъченик.

— Знаех, че това ще те накара да излезеш от кожата си.

— Ти винаги си намирал начин да ме предизвикаш. Щом не можем да бъдем братя, Кийън, какви сме тогава?

Кийън остана там, където седеше, нехайно потърквайки озеленената си и изцапана с кръв риза.

— Ако спечелиш битката, ще си отидеш след няколко месеца. Или ще видя как умираш. Знаеш ли колко хора съм видял да умират?

— Колкото по-кратко е времето ти, толкова повече се научаваш да го цениш.

— Ти не знаеш нищо за времето. — Кийън се изправи. — Искаш разходка? Е, добре, ела да понаучиш нещо.

Продължи през пороя и Хойт бе принуден да го последва.

— Всичко ли е твоя собственост? Земите?

— Повечето. Част от тях са били продадени преди няколко века, други били завзети и дадени на някакъв приближен на Кромуел.

— Кой е Кромуел?

— Историческа личност. Мръсник, вложил доста време и усилия в опожаряване и опустошаване на Ирландия заради интересите на британската власт. Политика и войни, явно боговете, хората и демоните не могат да живеят без тях. Убедих един от наследниците да ми я продаде обратно. На доста добра цена.

— Убеди го? Убил си го.

— И какво, ако съм го направил? — отегчено каза Кийън. — Беше преди много време.

— Така ли се сдоби с богатството си? С убийства?

— Натрупал съм това състояние за деветстотин години по безброй различни начини. Обичам парите и винаги съм имал глава за финанси.

— Да, безспорно.

— В началото имаше гладни години. Десетилетия, но ги преживях. Пътувах. Светът е огромен и интересен, и ми харесва да притежавам късчета от него. Затова не ми допада идеята Лилит да го завладее, подобно на Кромуел.

— Отстояваш интересите си — отбеляза Хойт.

— Да. И ще продължа. Заслужил съм това, което имам. Владея петнадесет езика, което е ценно предимство в бизнеса.

— Петнадесет? — Сега вървяха и разговаряха по-спокойно. — Някога не искаше да чуеш дори само за латински.

— Нужно е време, за да се учиш, и още повече — за да се наслаждаваш на плодовете. Аз не мога да им се наситя.

— Не те разбирам. Тя ти отне живота, човешката ти същност.

— И ми дари вечността. Не твърдя, че съм й безкрайно благодарен, защото не го направи за мое добро, но не виждам смисъл цяла вечност да бъде мрачен. Съществуването ми е дълго, а ето какво очаква теб и всички от твоя вид — посочи към малко гробище. — Шепя години, после прах и пепел.

Видя руини, обрасли с пълзящи растения, тръни и къпини. Задната стена бе запазена и се издигаше със заострен връх. В нея бяха издълбани фигури, чиито силуети се очертаваха смътно, заличени от

дъжда и времето. В пукнатините растяха цветя и дори малки храсти с натезали от дъждовната вода нежни лилави цветове.

— Параклис? Мама искаше да бъде построен.

— И бе построен! — потвърди Кийън. — Това е останало от него — камъни, мъх и плевели.

Хойт само поклати глава. Камъни стърчаха от земята и покриваха гробовете, за да напомнят за мъртвите. Сега той запристъпва между тях, по неравната земя, изкопавана и запълвана безброй пъти и обрасла с треви, хлъзгави от дъжда.

Подобно на издълбаните в стената фигури, някои от надписите на камъните бяха почти заличени, а между тях растеше мъх и пълзяха лишеи. Други се четяха, но Хойт виждаше напълно непознати имена. Майкъл Томас Маккена, обожаван съпруг на Алис. Напуснал този свят на шести май хиляда осемстотин двадесет и пета. Алис, последвала го шест години по-късно. Децата им, едно от които бе живяло само няколко дни, и още три.

Този Томас и тази Алис се бяха родили и умрели векове след неговото раждане. И близо два века преди той да застане тук и да прочете имената им.

„Времето е река — помисли си Хойт, — а онези, които се носят по течението ѝ, са толкова крехки.“

Издигаха се кръстове и леко наклонени колони. Тук-там имаше запуснати градини, обрасли с плевели, сякаш поддържани от духове. Чувстваше присъствието на тези духове при всяка крачка.

Зад един камък, висок едва до коленете му, бе пораснал розов храст, отрупан с яркочервени цветове. Венчелистчетата им бяха мъхести като кадифе. Внезапна болка прониза сърцето му и ехото ѝ бавно отзвуча в него.

Знаеше, че стои на гроба на майка си.

— Как умря тя?

— Сърцето ѝ спря. По обичайния начин.

Хойт стисна юмруци до тялото си.

— Защо си толкова студен — дори тук, дори сега?

— Някои казваха, че е спряло от мъка. Може би са били прави. Той си отиде пръв. — Кийън посочи втори камък. — Треската го отнесе около равноденствието, есента, след като... ви напуснах. Тя го последва три години по-късно.

— Сестрите ни?

— Ето, всичките са там — посочи към група паметници. — И наследниците им... онези от тях, които останаха в Клеър. В страната настъпи глад. Стотици хора измряха като мухи, други избягаха в Америка, Австралия, Англия и къде ли не, далеч оттук. Имаше страдание, болка, чума, опустошения. Смърт.

— Нола?

За миг Кийън не каза нищо, после продължи с преднамерено нехаен тон:

— Доживя до шестдесет и няколко години — дълъг живот за жена от човешкия вид по онова време. Имаше пет деца. Или май бяха шест.

— Беше ли щастлива?

— Откъде да знам? — промърмори той с раздражение. — Никога не съм разговарял с нея отново. Не бях добре дошъл в къщата, която сега притежавам. Кой би ме приел?

— Тя каза, че ще се върна тук.

— Е, върна се, нали?

Кръвта на Хойт изстиваше.

— Тук няма гроб за мен. Ако се върна, ще има ли? Ще промени ли това, което е тук?

— Голям парадокс. Кой може да каже? Във всеки случай ти изчезна — или поне така се говори. Историята има много версии. Превърнал си се в нещо като легенда по тези места. Хойт от Клеър, въпреки че и в Кери те смятат за свой герой. Нямах славата на бог, възпяван в песни и приказки, не можеш да си съперничиш с Мерлин, но в някои енциклопедии се споменава за теб. Каменният кръг недалеч оттук, на север, онзи, от който си бил пренесен? Кръстен е на теб, сега носи името Танцът на Хойт.

Хойт не знаеше дали да се чувства смутен или поласкан.

— Нарича се Танцът на боговете и е бил там дълго преди аз да се появя.

— Истината се забравя, особено когато митовете са повълнуващи. Пещерите под скалите, от които ти ме блъсна към морето? Говори се, че лежиш там, дълбоко в скалата, пазен от приказни феи, под ръба, на който бе застанал да призовеш светкавиците и вятъра.

— Глупави измислици.

— Забавно е да имаш такава слава.

За момент останаха мълчаливи и неподвижни — двама мъже с поразително еднаква външност, в окъпания от дъжда свят на мъртвите.

— Ако бях дошъл с теб в онази нощ, когато ме повика да отскочим до селската кръчма за по питие и съзерцаване на женски прелести... — Хойт усети парене в гърлото при този спомен. — Но аз възнамерявах да работя и не исках ничия компания. Дори твоята. Ако бях дошъл... всичко това нямаше да се случи.

Кийън приглади мокрите си коси назад.

— Поемаш твърде голям товар върху плещите си както винаги. Ако бе дошъл, може би тя щеше да направи и двама ни като себе си и наистина всичко това нямаше да се случи. — Изражението на Хойт отново събуди яростта му. — Нима съм те молил да изпитваш чувство за вина? Не беше длъжен да ме пазиш нито тогава, нито сега. Стоя тук, както преди векове, и ако нямам лошия късмет да свърша с кол в сърцето заради глупостта си да се оставя да ме въвлечеш в тази история, ще стоя и след векове. А ти, Хойт ще станеш храна за червеите. Е, на кого от двама ни се е усмихнала съдбата?

— За какво ми е дадена силата, ако не мога да променя единствената нощ, един-единствен миг? Щях да дойда с теб. Бих умрял заради теб.

Кийън рязко вдигна глава и лицето му издаде същия гняв, както при схватката им.

— Не желая нито смъртта ти, нито самосъжалението ти да тежат на съвестта ми.

Но Хойт не отвърна със същия гняв.

— И ти би умрял заради мен. Заради всеки един от тях. — Разпери ръце, за да посочи към всички гробове.

— Някога.

— Ти си другата ми половина. В каквото и да си се превърнал, каквото и да си вършил, това не може да се промени. Знаеш го не по-зле от мен. Ние сме не само една кръв и плът. Дълбоко в себе си оставаме свързани, както някога.

— Не мога да оцелявам в този свят, ако изпитвам подобни чувства. — Чертите и гласът му издадоха вълнение. — Не мога да тъгувам заради това, което съм бил за теб. И за тях. Проклет да си, че ме накара да се завърна тук.

— Обичта ми към теб е неразделна част от мен.

— Онзи, когото обичаш, вече го няма.

„Не“, помисли си Хойт. Пред него се разкриваше сърцето на онзи, когото бе обичал. Виждаше го в розите, които брат му бе засадил на гроба на майка им.

— Стоиш тук с мен и с духовете на родителите ни. Не си се променил толкова, Кийън, иначе не би направил това. — Докосна венчелистчетата на една роза. — Не би го направил.

Изведнъж очите на Кийън се изпълниха с мъка, събирана цяла вечност.

— Виждал съм смърт. Хиляди пъти. Старост и болести, войни и убийства. Не видях тяхната. Не можах да сторя нищо друго за тях.

Когато Хойт отмести ръката си, венчелистчетата на прецъфтялата роза паднаха върху гроба на майка му.

— Достатъчно е.

Кийън погледна протегнатата му ръка. Въздъхна дълбоко.

— Е, стига сме тъгували и двамата — каза той и стисна ръката на брат си. — Твърде дълго се застояхме навън. Няма смисъл да предизвикваме съдбата. А и ми се спи.

Тръгнаха обратно по същия път, по който бяха дошли.

— Липсва ли ти слънцето? — любопитства Хойт. — Да се разхождаш под него, да усещаш лъчите му върху лицето си?

— Не знам дали ти е известно, но слънцето причинява рак на кожата.

— Ха! — Хойт се замисли. — Все пак какво ще кажеш за топлината му в слънчева утрин?

— Не мисля за това. Нощта ми харесва.

Може би моментът не бе подходящ да го помоли за малко експериментално кръвопускане.

— С какъв бизнес се занимаваш? А какво правиш през свободното си време? Имаш ли...

— Правя каквото искам. Харесва ми да работя, това ми носи удовлетворение, а и прави забавленията по-примамливи. Не мога да ти разкажа всичко, което съм преживял през няколкото столетия за една сутрешна разходка в дъжда, дори и да имах желание. — Вдигна мечата си на рамо. — Но е доста вероятно да намериш смъртта си преди края и да не се наложи да отговарям на повече въпроси.

— Не съм толкова лесен за надвиване — шеговито каза Хойт, — както доказах преди малко, когато разкривих физиономията ти. Имаш хубава синина на брадичката.

— Ще изчезне по-бързо от твоите, освен ако вещицата се намеси отново. Впрочем въздържах се.

— Глупости.

Сенките, които се спускаха над него всеки път, когато дойдеше тук, започнаха да се разсейват.

— Ако те бях връхлетял с все сила, щяхме да изкопаем гроба ти ето там.

— Тогава да опитаме отново.

Кийън стрелна брат си с поглед. Спомените и тъй дълго потисканата радост от тях нахлуха в него.

— Друг път. И когато престана да те налагам, никак няма да ти бъде до въргаляне в леглото с червенокосата.

Хойт се усмихна широко.

— Липсваше ми.

Кийън се загледа напред, когато къщата започна да се показва между дърветата.

— И ти на мен, по дяволите!

[1] Келтска богиня лечителка. — Б.пр. ↑

[2] Уелски богове. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Със зареден лък до себе си, Глена наблюдаваше през прозореца на кулата. Даваше си сметка за факта, че има съвсем малко опит с този вид оръжие и точността ѝ може да бъде поставена под въпрос.

Но не можеше просто да седи невъоръжена и да кърши ръце безпомощно. Ако проклетото слънце се бе показало, нямаше да има повод да се тревожи. „По-важното е — помисли си тя с гневна въздишка, — че ако момчетата Маккена не бяха отишли в гората, несъмнено, за да поръмжат един срещу друг насаме, нямаше да виждам в съзнанието си как глутница вампири ги разкъсват на парчета.“

Глутница? Стадо? Банда?

Какво значение имаше? Важното бе, че имат остри зъби и са враждебно настроени.

Къде ли бяха отишли? И защо се бавеха толкова дълго навън, незащитени и уязвими?

Може би глутницата, стадото или бандата вече ги бе разкъсала и влачеше обезобразените им тела към... Господи, защо не можеше да натисне невидимия бутон и да спре филма в главата си поне за пет минути?

Повечето жени се тревожеха, че любимият им може да бъде нападнат от крадци или прегазен от автобус. А тя се бе забъркала с мъж, повел война срещу кръвожадни демони.

Защо не се бе влюбила в някой симпатичен счетоводител или брокер?

Беше ѝ хрумвало да използва дарбата си и кристалната сфера, за да ги потърси. Но реши, че би било... непочтено и грубо натрапничество.

Все пак, ако не се върнеха до пет минути, щеше да прати непочтеността и етикета по дяволите и да ги открие.

Не можеше да разбере напълно бурните емоции, които изживява Хойт, какво му липсва и какъв риск поема. Несъмнено по-голям от

останалите, реши Глена. Самата тя се намираше на хиляди километри от близките си, но не и на стотици години. Хойт се бе завърнал на мястото, където е отраснал, но тази къща вече не бе неговият дом. И с всеки ден и час все повече се убеждаваше в това.

Възстановяването на градината на майка му бе мъчително преживяване за него. Би трябвало да го предвиди и да си мълчи за нещата, които са й необходими. Можеше просто да състави списък и да отскочи да ги купи.

Погледна назад към някои от билките, които вече бе вързала на китки и окачила да съхнат. Дребни неща от ежедневието можеха да причинят непоносима болка.

Сега той бе някъде навън, в дъжда, със своя брат вампир. Не вярваше, че Кийън е способен да нападне Хойт... или поне не искаше да вярва. Но дали ако бъде обзет от силна ярост, ако бъде предизвикан, можеше да овладее онова, което навярно бяха естествени пориви.

Не знаеше отговора.

Освен това никой не можеше да бъде сигурен, че наблизко не се навъртат още пратеници на Лилит, очакващи нова възможност.

Може би бе глупаво да се тревожи за двама забележително силни мъже, които отлично познават околността. Никой от тях не разчиташе само на меч и кама. Хойт бе въоръжен и носеше един от кръстовете, които заедно бяха създали, така че не беше беззащитен.

А и нима това, че двамата се разхождат навън спокойно, не доказваше нещо важно? Доказваше, че няма да бъдат държани под обсада.

Никой друг не се безпокоеше особено. Мойра се бе затворила в библиотеката да чете. Ларкин и Кинг бяха в тренировъчната зала и правеха опис на оръжията. Тя безспорно си създаваше излишни главоболия.

Къде бяха те, по дяволите?

Продължи да се взира навън и забеляза движение. Само сенки в полумрака. Грабна лъка, заповяда на пръстите си да престанат да треперят и зае позиция на тесния прозорец.

— Просто дишай! — каза си тя. — Вдишай, издишай, вдишай, издишай!

Последното издишване бе въздишка на облекчение, когато видя Хойт и до него — Кийън. Пристъпваха бавно, мокри до кости, сякаш

разполагаха с безкрайно дълго време, в пълно безгрижие.

Смръщи вежди, когато се приближиха. С кръв ли бе изцапана ризата на Хойт? А тъмното петно под дясното му око нова синина ли беше?

Наведе се напред и се удари в каменния парапет. Стрелата полетя от лъка с пронизително свистене. Не можа да сдържи писъка си. По-късно щеше да се упреква за това, но чисто женският вик на ужас се изтръгна от нея, докато стрелата разсичаше въздуха и дъжда. Заби се на сантиметри от върха на ботуша на Хойт. Двамата извадиха мечовете си и стоманените им остриета проблеснаха, когато се завъртяха встрани, долепили гърбове. При други обстоятелства би изпитала възхищение от тази бърза реакция и грацията в движенията им, подобни на танц. Но точно сега бе раздвоена между ужас и срам.

— Съжалявам! Съжалявам! — Наведе се още напред и трескаво размаха ръце, докато викаше: — Аз бях. Изплъзна ми се! Просто... — Дяволска работа. — Идвам.

Остави оръжието и мислено се зарече сериозно да потренира с него, преди отново да стреля по нещо друго, освен мишена. Преди да хукне, чу звук, който без съмнение бе мъжки смях. Един поглед ѝ разкри, че е на Кийън, които почти се превиваше. Хойт просто стоеше и се взираше в прозореца.

Докато бързаше надолу по витата стълба, Ларкин излезе от тренировъчната зала.

— Неприятности?

— Не, не. Нищо. Всичко е наред. Нищо не е станало.

Почувства как кръвта нахлу в главата ѝ и страните ѝ пламнаха, когато се втурна към главния вход.

Двамата влязоха през входната врата и се отърсиха от водата като мокри кучета, докато тя хвърчеше по последните стъпала.

— Съжалявам. Толкова съжалявам!

— Напомни ми никога да не те ядосвам, Червенокоске! — нехайно каза Кийън. — Може да се прицелиш в сърцето ми и да ме простреляш в топките.

— Просто гледах навън и чаках да се появите, а изглежда, стреляла съм по погрешка. Не би се случило, ако не се бяхте забавили толкова, че да ме притесните.

— Ето какво харесвам най-много у жените. — Кийън потупа брат си по рамото. — Едва не те уби, а накрая изкарва теб виновен. Късмет с нея! Аз си лягам.

— Трябва да погледна изгарянията ти.

— Досадница.

— Какво стана? Нападнаха ли ви? Устата ти кърви... и твоята — обърна се тя към Хойт. — А окоето ти е почти затворено.

— Не, никой не ни е нападал. — Раздразнението в гласа му нямаше граници. — Докато ти едва не ме простреля в крака.

— Лицата ви са почти обезобразени, дрехите ви са изпоцапани и... съдрани. Нали не сте... — Всичко й стана пределно ясно, когато видя израженията им. Все пак и тя имаше братя. — Били сте се помежду си?

— Той пръв ме удари.

Хвърли на Кийън смразяващ поглед.

— И таз добра, нали вчера разговаряхме за всичко това? Нали изтъкнахме колко разрушителни и безполезни са вътрешните борби?

— Мисля, че днес ще си легнем без вечеря.

— Престани да остроумничиш! — Смушка Кийън в ребрата. — Поболях се от тревога, а вие двамата сте били в гората да се боричкате като слабоумни кутрета.

— Ти едва не прободете крака ми със стрела — напомни й Хойт. — Мисля, че всички извършихме достатъчно глупости за един ден.

Глена само нададе въздишка на раздразнение.

— В кухнята — и двамата! Ще се погрижа за раните и синините ви. Отново.

— Аз отивам да си легна — опита се да възрази Кийън.

— И двамата! Веднага! Не ви съветвам да ме ядосвате точно в този момент.

Когато тя закрачи пред тях, Кийън попипа разцепената си устна.

— Доколкото си спомням, никога не си си падал по властни жени.

— Не си падах — преди. Но ги познавам достатъчно добре, за да знам, че е най-добре да не й противоречим. А и подутият клепащ адски ме боли.

Когато влязоха, Глена вече подреждаше всичко необходимо на масата. Електрическата кана бе включена и тя запретна ръкави.

— Искаш ли кръв? — попита Глена с леден тон, който накара Кийън да прочисти гърлото си.

Удивително бе, че изпита истинско смущение. Твърде много време бе изминало, за да помни това чувство. Очевидно прекалената близост с хора му оказваше лошо влияние.

— Чаят, който вариш, ще свърши работа, благодаря.

— Свали ризата си.

За нея бе очевидно, че на върха на езика му е поредната остроумна забележка, но бе достатъчно разумен да я премълчи.

Съблече се и седна.

— Бях забравил за изгарянията. — Хойт ги огледа. Вече нямаше мехури, а само грозни червеникави белези. — Ако се бях сетил — каза той, когато се настани срещу Кийън, — щях да ти нанеса повече удари в гърдите.

— Типично — промърмори Глена под носа си, но никой не ѝ обърна внимание.

— Биеш се различно. Повече използваш краката и лактите си. — Хойт все още усещаше мъчителния резултат. — И този висок отскок.

— Бойни изкуства. Получавал съм черен колан няколко пъти. Майсторска степен — обясни Кийън. — Трябва да посветиш повече време на тренировки.

Хойт потърка натъртените си ребра.

— Ще го направя.

„Най-сетне престанаха да се заяждат“, помисли си Глена. Как бе възможно мъже, които преди малко са разкривили физиономиите си с юмруци, изведнъж да станат приятели?

Наля горещата вода в чайника и докато чаят се запарваше, дойде до масата с мехлема си.

— Бих казала, че ще изчезнат за три седмици, имайки предвид колко са дълбоки. — Седна и загреба от мехлема с пръсти. — В твоя случай — три дни.

— Усещаме болка, доста силна. Но ако ударът не е смъртоносен, оздравяваме бързо.

— За твой късмет, особено като се добавят и тези хубави синини. Но не регенерирайте части от телата си — продължи тя, докато мажеше мехлема. — Ако отсечем ръката на някого от тях, няма да му израсне нова.

— Зловеща и интересна мисъл. Не съм чувал да се е случвало нещо подобно.

— В такъв случай, ако не можем да достигнем до сърцето или главата, бихме могли да опитаме с крайниците.

Отиде до мивката, за да отмие мехлема от ръцете си и да направи студени компреси за синините.

— Ето — подаде единия на Хойт. — Дръж го на окото си.

Той присви ноздри, но се подчини.

— Нямаше нужда да си правиш труда.

Кийън се намръщи.

— Неправилен подход. По-добре е да кажеш: Съжалявам за безпокойството, скъпа. Постъпихме егоистично и безразсъдно и заслужаваме да бъдем напердашени. Надявам се да ни простиш. Подсили малко акцента. Жените полудяват по ирландския акцент.

— Може би трябва да целуна краката й.

— Всъщност по-добре задника. Целуването на задници е традиция, която никога не излиза от мода. Ще ти бъде нужно търпение с него, Глена. Хойт все още има много да учи.

Тя донесе чая и изненада и двамата, като сложи ръка на бузата на Кийън.

— Решил си да го учиш как да се държи с една съвременна жена?

— Е, просто го съжалявам — това е.

Наведе глава, присви устни и леко ги допря до неговите.

— Прощавам ти. Изпий чая си.

— Толкова лесно? — промърмори Хойт. — Получава потупване по бузата и дори целувка, сякаш той е онзи, когото едва не простреля.

— Жените са вечна загадка — тихо заговори Кийън. — И едно от чудесата на света. Ще взема това горе в стаята си. — Стана. — Имам нужда от сухи дрехи.

— Изпий го всичкия — каза Глена, без да се обърне, и взе друго шишенце. — Ще помогне.

— Щом казваш. Уведоми ме, ако той не усвоява достатъчно бързо. Нямам нищо против да бъда втори избор.

— Винаги е бил такъв — каза Хойт, когато Кийън излезе. — Не престава да ме дразни.

— Знам. Значи се помирихте, след като изляхте гнева си един върху друг.

— Истина е, че аз го ударих пръв. Говорех за майка ни, за градината, а той се държеше студено. Макар и да виждах, че само се прави на безчувствен, просто... избухнах и... После ме заведе там, където са погребани близките ни. Представи си останалото.

Тя се обърна и дълбокото съчувствие, което изпитваше, се изписа в очите ѝ.

— Сигурно е било трудно и за двама ви.

— Осъзнах колко реално е това, че и аз съм тук, а тях ги няма. Преди не ми се струваше толкова реално.

Глена се приближи и сложи тинктура върху синините по лицето му.

— А какво ли е за него да живее цяла вечност без семейство, без никакви близки? Още една жестока страна на онова, което го е сполетяло. И всички тях. Ние не мислим за това, когато говорим за война и за унищожението им, нали? Всички те са били хора като Кийън.

— Те искат да ни изтребят, Глена. Всеки един от нас, в чиито гърди бие сърце.

— Знам, знам. Нещо ги е лишило от човешка същност, но някога са били хора, Хойт, обичали са, имали са семейства. Не мислим за това. Може би не искаме да го осъзнаем.

Отмести косите от лицето му. „Някой симпатичен счетоводител — отново си помисли Глена — или брокер.“ Колко наивно и прозаично! Тук и сега тя имаше нещо изключително.

— Мисля, че съдбата постави Кийън сред нас, за да разберем, че мисията ни ще бъде тежка. За да знаем, че сме направили каквото трябва, но не без да платим висока цена. — Отдръпна се назад. — Това трябва да помогне. Постарай се да пазиш лицето си от нови юмручни удари.

Понечи да се обърне, но той хвана ръката ѝ, изправи се и я притегли към себе си. Устните му се сляха с нейните в нежна целувка.

— Мисля, че съдбата е изпратила теб, Глена, за да ми помогнеш да разбера, че не всичко е смърт, кръв и насилие. Че в света има такава красота и доброта. И тя е моя. — Обви ръце около нея. — Тук, с мен.

Глена отпусна глава на рамото му. Искаше да попита какво ще им остане, след като всичко свърши, но знаеше, че е съдбовно важно да изживеят всеки ден, който имат.

— Трябва да поработим. — Глена се отдръпна. — Имам някои идеи как да създадем безопасна зона около къщата. Защитена територия, в която ще можем да се движим по-свободно. Мисля, че Ларкин е прав за изпращането на разузнавачи. Ако успеем да се доберем до пещерите през деня, бихме могли да открием нещо и дори да заложим капани.

— Доста си поразмишлявала.

— Не губя нито миг. Когато умът и ръцете ми са заети, не се страхувам толкова.

— Тогава да поработим.

— Може би на един следващ етап Мойра ще може да ни помага — добави Глена, докато излизаха от кухнята. — Чете всичко, до което се добере, така че тя ще бъде основният ни източник на информация. Освен това притежава известна сила. Сурова и неразвита е, но я има.

Когато Глена и Хойт се затвориха в кулата и къщата утихна, Мойра се вгълби в том с легенди за демони в библиотеката. Беше интересно четиво. Толкова много различни теории и легенди. Постави си задача да отсее истината в тях.

Навярно Кийън я знаеше — или поне част от нея. Векове съществуване бе предостатъчно време за трупане на познание. Човек, създал такава огромна библиотека, безспорно ценеше познанието. Но все още не бе готова да го попита и не знаеше дали някога ще се случи.

Щом не бе като съществата, за които четеше в книгите, онези, които смучеха човешка кръв нощ след нощ и жадуваха не само за кръвта, а и за тръпката да убиват, какъв бе тогава? Сега се готвеше за война срещу своя вид и това бе нещо, което тя не можеше да разбере.

Трябваше да узнае повече за онова, срещу което се борят, за Кийън и себеподобните му. Как можеше да разбере и да се довери на някого, чиято същност не познава?

Водеше си записки, подробни записки върху хартията, която бе открила в едно от чекмеджетата на голямото бюро. Харесваха ѝ хартията и инструментът за писане, наречен химикалка, с мастило в

скрита във вътрешността му тръбичка. Запита се дали ще може да отмъкне няколко листа и химикалки в Галия.

Затвори очи. Липсваше ѝ домът ѝ и това бе като несекваща болка в стомаха. Беше написала завещанието си и го бе запечатала, наред с други неща, които щеше да остави, за да бъдат намерени от Ларкин.

Ако загинеше от тази страна на портала, искаше тялото ѝ да бъде пренесено в Галия за погребение.

Продължи да пише, докато в главата ѝ се въртяха мисли, една от които се връщаше отново и отново, да намери начин да попита Глена дали е възможно да направи нещо... ако другите са съгласни.

Дали можеха да запечатат портала, да затворят вратата към Галия?

С въздишка погледна към прозореца. Дали сега в Галия вали дъжд, или над гроба на майка ѝ грее слънце.

Чу стъпки, които се приближаваха, и пръстите ѝ затанцуваха по дръжката на камата. Отпусна ръката си, когато в библиотеката влезе Кинг. Поради неясни и за нея самата причини, с него се чувстваше по-спокойна, отколкото с другите.

— Какво имаш против столовете, малката?

Устните ѝ трепнаха. Харесваше ѝ как думите му се отронват от устата му като камъни от скалист склон.

— Нищо, но предпочитам да седя на пода. За тренировка ли е време?

— Кратка почивка. — Той седна на широк стол, с голяма чаша кафе в ръка. — Ларкин може да тренира цял ден. Горе е, усъвършенства някои хватки.

— Харесват ми бойните изкуства. Като танц са.

— Само гледай ти да водиш, когато танцуваш с вампир.

Мойра вяло прелисти книгата.

— Хойт и Кийън са се били.

Кинг отпи глътка кафе.

— Така ли? И кой е победил?

— Мисля, че никой. Видях ги да се връщат и по лицата и походката им изглеждаше, че са завършили наравно.

— Откъде знаеш, че са се били един с друг? Може би са били нападнати.

— Не. — Тя прокарваше пръст по редовете. — Чувам това-онова.

— Имаш големи уши, дребосък.

— Майка ми често казваше същото. Помирили са се. Хойт и брат му.

— Е, тогава няма да има усложнения. Ако мирът е траен. — Доколкото ги познаваше, пълното им примирие не би имало живот, по-дълъг от този на едnodневка. — Какво очакваш да намериш във всички тези книги?

— Всичко. Рано или късно. Знаеш ли как се е появил първият вампир? В книгите има различни версии.

— Никога не съм се замислял.

— А аз се замислям. Едната версия прилича на любовна история. Преди хилядолетия, в зората на човечеството, демоните заболели и започнали да измират. Дълги години преди това те били многобройни и по света се скитали несметни пълчища. Но човекът ставал все по-силен и умен, а времето на демоните отминавало.

Кинг обичаше да слуша истории, затова се облегна назад.

— Нещо като еволюция.

— Промяна, да. Много демони се преселили в подземния свят, за да се скрият или да заспят. За разлика от сега, съществували много магии, защото хората не се отричали от тях. Човешките същества и феите образували съюз, за да поведат война срещу демоните и да ги прогонят под земята веднъж завинаги. Един от тях бил отровен и бавно умираше. Но той обичал смъртна жена — нещо, което било забранено в света на демоните.

— Значи не човекът е измислил забранената страст. Продължавай! — подкани я Кинг, когато тя замълча.

— И така, умирацията демон отвлякъл смъртната жена от дома ѝ. Бил обсебен от нея и последното му желание било да изживее страстта си, преди да умре.

— В това отношение не са твърде различни от смъртните мъже.

— Мисля, че всички живи същества копнеят за любов и наслада. И този физически акт е най-пълното утвърждаване на живота.

— Мъжете винаги са си падали по чукането.

Мойра изведнъж прекъсна разказа си.

— Какво чукане?

Той едва не разля кафето си. Махна с ръка, докато се тресеше от смях.

— Няма значение. Довърши историята.

— А... е, демонът отвел девойката дълбоко в гората и задоволил желанието си, а тя, като омагьосана, копнеела за докосването му. Опитала се да спаси живота му, като му предложила кръвта си. И така била ухапана, и на свой ред пила от неговата кръв, което било друг вид единение. Умряла заедно с него, но не престанала да съществува. Превърнала се в това, което наричаме вампир.

— Демон на любовта.

— Да, предполагам. За да отмъсти на хората, започнала да ги преследва, да се храни с тях и да ги превръща в същества като себе си. Но не престанала да скърби за своя любим и се изложила на слънчева светлина, за да умре.

— Не може да се сравнява с „Ромео и Жулиета“, нали?

— Пиеса. В една от книгите тук се споменава за нея. Все още не съм я прочела. — „Ще ми бъдат нужни години, за да прочета всички книги в тази библиотека“, помисли си тя, докато пръстите ѝ играеха с върха на плитката ѝ. — Но прочетох друга история за появата на вампирите. В нея се говори за демон, болен и обезумял от магия, по-зла от самия него, жаден за човешка кръв. Колкото повече се хранел с нея, толкова по-страховита ставала лудостта му. Умрял след кръвосмешение със смъртна, която се превърнала във вампир. Първата от вида.

— Очевидно първата версия ти допада повече.

— Не, предпочитам истината и мисля, че тя е във втората. Коя смъртна жена би обикнала демон?

— В твоя свят си водила затворен живот, нали? В онзи, от който идвам аз, хората често се влюбват в чудовища или в същества, които заслужават да бъдат наречени такива. В любовта няма логика, малката. Това е истината.

Тя сви рамене и тръсна плитката на гърба си.

— Е, ако аз се влюбя, поне няма да бъде толкова елементарна.

— Дано доживея да видя как вземаш тези свои думи назад.

Мойра затвори книгата и сви крака.

— Ти обичаш ли някоя?

— Жена? Няколко пъти съм бил на път да хлътна, но все още не съм улучил десетката.

— Как ще разбереш, че си я улучил?

— Просто знаеш, малката. Все пак е забавно да се целиш. Само много специална жена би надникнала отвъд това — посочи към лицето си.

— Лицето ти ми харесва. Толкова голямо и тъмно.

Кинг избухна в неудържим смях и кафето му едва не се разплиска.

— Самата истина.

— И си толкова силен! Говориш и готвиш добре. Освен това си верен приятел.

На голямото му тъмно лице се изписа умиление.

— Искаш ли да кандидатстваш за мястото на любима жена в живота ми?

Тя нехайно му се усмихна.

— Мисля, че не съм твоята десетка. Щом ще бъда кралица, трябва да се омъжа някой ден. Да имам деца. Надявам се да не е просто дълг, а да открива онова, което майка ми бе открила в баща ми. Онова, което означаваха един за друг. Искам той да бъде силен и предан.

— И красив.

Мойра раздвижи рамене, което бе признание, че се надява и на това.

— Жените тук само красота ли търсят?

— Не бих казал, но тя винаги привлича. Мъж, който изглежда като Кийън например, не може да се отърве от обожателки.

— Тогава защо е самотен?

Кинг я погледна над ръба на чашата си.

— Добър въпрос!

— Как се запозна с него?

— Той спаси живота ми.

Тя обви ръце около коленете си и се подготви да чуе разказа му. Малко неща обичаше повече, отколкото да слуша истории.

— Как?

— Оказах се на неподходящо място в неподходящ момент. В лош квартал на Източен Ел Ей. — Кинг отново отпи кафе и полусви рамене. — Старият зарязал майка ми, преди да се родя, а тя имала, както се казва, малък проблем със забранени вещества. Отиде си от свръхдоза. Взела твърде много от някакъв боклук.

— Останал си сираче. — Обзе я съчувствие към него. — Съжалявам.

— Лош избор, лош късмет. Някои хора сякаш са обречени да провалят живота си. Тя беше една от тях. Така се озовах на улицата. Правех каквото мога, за да се прехранвам и да се крия от системата. Веднъж вървах към познато място. Беше тъмно и адска жега. Просто търсех подслон за нощта.

— Бил си бездомен.

— Моят дом беше улицата. Двама мъже стояха на площадката и, изглежда, причакваха някого. Търсех си белята, но трябваше да мина покрай тях, за да стигна там, накъдето се бях запътил. Изведнъж отнякъде изникна кола и започна престрелка. Попаднах под куршумите. Един одраска главата ми. Замалко щях да умра. Тогава някой ме повдигна, издърпа ме — и по-нататък всичко ми се губи, но сякаш летях. Следващото, което помня, е, че се събудих на друго място.

— Къде?

— В луксозна хотелска стая. Бях виждал такава само във филмите. — Закрачи през голямата стая, когато спомените му оживяха. — Огромно легло, достатъчно да побере десет души — и аз лежа в него. Адски ме цепеше главата и затова не си мислех, че съм умрял и отишъл в рая. После той излезе от банята, с превръзка на рамото. Простреляли го, докато ме измъквал от кръстосания огън.

— Какво направи ти?

— Почти нищо. Предполагам, че съм бил в шок. Той седна и започна да ме разглежда, сякаш съм някаква скапана книга. „Късметлия си — каза — и глупак“. Имаше странен акцент. Хрумна ми, че е рок звезда или нещо подобно. Заради външността му, особения говор и разкошната стая. Честно казано, помислих го за извратеняк, който иска да ме... Да кажем, че бях напласен до смърт. Бях на осем години.

— Бил си дете? — Очите на Мойра се отвориха широко. — Невръстно дете?

— Бях на осем — повтори той. — Когато човек расте в подобна среда, с детството му е свършено. Пита ме какво съм търсил там и аз изтърсих някаква глупост. Опитвах се да проявя характер. Попита ме дали съм гладен, а аз казах нещо от рода на: „Няма да... изпълнявам

сексуални прищевки за една вечеря“. Поръча пържола, бутилка вино, някакво газирано. И ме успокои, че не е смахнат тип, който блудства с малки момченца. Ако имало място, където предпочитам да бъда, можел съм да си тръгна. Или да остана и да хапна пържола.

— Избрал си да дочакаш пържолата.

— Да, мамка му! — Кинг ѝ намигна. — Така започна всичко. Той ми даде храна и избор. Можех да се върна там, откъдето бях дошъл — каза, че няма да ми се обиди — или да работя за него. Приех работата. Не знаех, че това означава да ходя на училище. Той ми даде дрехи, образование, самоуважение.

— Разкри ли ти какъв е?

— Не в онзи момент. Но скоро след това го направи. Реших, че е превъртял, но не ме беше грижа. Когато осъзнах, че казва истината, абсолютната истина, вече бях готов на всичко за него. Момчето, тръгнало по лош път, умря в онази нощ. Той не ме направи като себе си — тихо каза Кинг, — но ме промени.

— Защо? Питал ли си го някога защо?

— Да. Но само той може да ти каже.

Мойра кимна. Самата история ѝ даваше достатъчен повод за размисъл.

— Почивката свърши — обяви Кинг. — Да направим още една едночасова тренировка. Този твой кльоцав задник трябва да заякне.

Тя се усмихна.

— Защо не поработим върху стрелбата с лък и твоя неточен мерник?

— Хайде, умнице! — Той се намръщи и погледна към прага. — Чуваш ли нещо?

— Сякаш някой чука на вратата?

Сви рамене и изостана с няколко крачки, преди да излезе от стаята, защото си направи труда да подреди книгите.

Глена забърза надолу по стъпалата. Бяха постигнали известен напредък и Хойт можеше да поработи сам. Някой трябваше да се погрижи за вечерята и тя доброволно бе предложила да се заеме с тази задача. Щеше да приготви марината за пиле и да се върне горе за още

един час. Вкусната вечеря щеше да създаде добро настроение за съвещанието на екипа.

Щеше да отскочи до библиотеката и да откъсне Мойра за малко от книгите, за да ѝ даде урок по готварство. Може би бе сексистко да зачисли към кухненския персонал единствената жена, освен нея самата, но трябваше да започне отнякъде.

Когато чу почукването, подскочи нервно и прокара пръсти през косите си.

Понечи да повика Ларкин или Кинг от горния етаж, но поклати глава. Нали искаше да бъде равна с мъжете? Как щеше да участва в сериозна битка, ако се боеше да отвори вратата сама в дъждовен следобед?

Може би бе някой съсед, решил да намине от учтивост. Или икономът на Кийън, отбил се да провери дали имат всичко необходимо.

Никой вампир не можеше да прекрачи прага на къщата, без да бъде поканен да влезе. Това бе малко вероятно да се случи.

Все пак реши най-напред да надникне през прозореца. Видя млада жена на около двадесет години, красива блондинка с дънки и яркочервен пуловер. Косите ѝ бяха вързани отзад на конска опашка, която висеше през отвора на червена бейзболна шапка. Държеше карта и озадачено я разглеждаше, загризала нокътя на палеца си.

„Загубила се е — реши Глена. — Колкото по-скоро се разкара от къщата, толкова по-добре за всички.“

Последва ново почукване и тя се отдръпна от прозореца. Отвори, внимавайки да стои от своята страна на прага.

— Здравейте! От помощ ли се нуждаете?

— Здравейте! Да, благодаря. — Гласът на жената издаде облекчение и силен френски акцент. — Аз... а... загубих се. Excuses moi, английският ми не е много добър.

— Не се безпокойте. Моят френски е още по-зле. С какво мога да ви бъда полезна?

— Енис^[1]? S'il vous plait? Можете ли да ми кажете как се стига до Енис?

— Не съм сигурна. И аз не съм оттук. Мога да погледна на картата. — Глена не откъсна поглед от очите ѝ, когато протегна ръка, без пръстите ѝ да преминат над прага. — Аз съм Глена. Je suis Глена.

— А, oui. Je m'appelle Лора. Тук съм за ваканцията. Студентка.

— Хубаво.

— Дъждът. — Лора вдигна ръката си и върху нея паднаха няколко капки. — Мисля, че заради него се загубих.

— Би могло да се случи на всеки. Да погледнем картата ти, Лора. Нямах ли компания?

— Pardon?

— Сама ли си?

— Oui. Mes amis... приятелите ми, имам приятели в Енис, но сбърках пътя. Много ли съм далеч?

„О, не — каза си Глена. — Не мисля.“

— Изненадана съм, че сте видели къщата от главното шосе. Доста навътре сме в гората.

— Моля?

Глена се усмихна приветливо.

— Сигурно би искала да влезеш и да пийнеш чаша хубав чай, докато открием верния път на картата. — Видя как невинните сини очи на блондинката светнаха. — Но не можеш, нали? Просто не можеш да прекрачиш прага.

— Je ne comprends pas.

— Бих се обзаложила, че ме разбираш, но в случай че интуицията ми ме лъже, трябва да се върнеш на главния път и да завиеш наляво. Ляво — повтори тя и понечи да направи жест.

Кинг изскочи иззад нея и я накара да се обърне. Косите ѝ се развяха и върховете им преминаха отвъд прага. Последва експлозия от болка, когато някой зверски ги сграбчи, тялото ѝ излетя от къщата и се удари в земята с трясък.

Изскочиха още двама изневиделица. Инстинктът подсказа на Глена да посегне към кръста си с една ръка и слепешком да зарита с крака. Движенията бяха толкова бързи, че образите се сливаха пред погледа ѝ, но усети вкус на кръв в устата си. Видя Кинг да съсича един от тях с нож и да го задържа вдигнат, докато ѝ крещеше да стане и да влезе в къщата.

С мъка се изправи и в този миг видя как го наобиколиха. Нададе викове, с надеждата да чуе отговор от къщата, но бе твърде късно. Вампирите го връхлитаха като кучета.

— Френска кучка! — просъска Глена и сграбчи блондинката.

Юмрукът ѝ удари в кост и изпита задоволство при вида на внезапно бликналата кръв. Подготви се за нов удар, но погледът ѝ се замъгли.

Усети как я влачат и започна да се съпротивлява. В ухото ѝ прозвуча гласът на Мойра:

— Издърпах те. Издърпах те. В къщата си, в безопасност. Лежи спокойно.

— Не. Кинг. Те нападнаха Кинг.

Мойра се втурна навън с камата си в ръка. Когато Глена се надигна, Ларкин я прескочи и прекрачи прага.

Глена успя да застане на колене и да се изправи. Почувства гадене, когато затътри крака към вратата.

„Толкова бързо — помисли си тя, — как е възможно някой да се движи с такава бързина?“ Докато Мойра и Ларкин тичаха след тях, вампирите натовариха тялото на Кинг в черен микробус. Преди да излезе от къщата, вече бяха изчезнали.

Тялото на Ларкин заблестя, затрепери и се превърна в тяло на пума. Голямата котка хукна след микробуса и се загуби от погледа ѝ.

Глена падна на колене върху мократа трева и повърна.

— Влез вътре!

Хойт я повлече обратно със свободната си ръка. В другата държеше меч.

— В къщата! Глена, Мойра, стойте вътре!

— Твърде късно е — извика Глена и от очите ѝ бликнаха сълзи на ужас. — Отвлякоха Кинг. — Вдигна поглед и видя Кийън, застанал зад Хойт. — Отвлякоха го.

[1] Главен град на областта Клеър. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В къщата! — повтори Хойт. Когато понечи да повлече Глена навътре, Кийън го блъсна, мина покрай него и побягна към конюшната.

— Върви с него. — Тя се бореше със сълзите и болката. — Върви с него, за бога! Побързай!

Да я остави, разтреперана и окървавена, бе най-трудното решение в живота му.

Вратата на пристройката, където стоеше черната машина, бе отворена. Брат му нехайно хвърли няколко оръжия вътре.

— Ще ги спрат ли? — попита Хойт.

Кийън го погледна само за миг, с червени очи.

— Стой при жените. Нямам нужда от теб.

— Имаш или не, ще дойда с теб. Как да вляза в това нещо, по дяволите?

Хойт се пребори с вратата и когато успя да я отвори, се приведе и влезе.

Без да каже нищо, Кийън седна зад волана. Машината забръмча оглушително и затрепери като жребец преди надбягване. Сякаш полетяха. Във въздуха се разхвърчаха камъчета и пясък. Хойт зърна Глена на прага. Придържаше ръката си и той се изплаши, че може би е счупена.

Отправи молитва към всички богове да я види отново.

Глена го проследи с поглед и се запита дали изпраща любимия си на смърт.

— Вземи всички оръжия, които можеш да носиш! — каза тя на Мойра.

— Пострадала си. Нека се погрижа за теб.

— Вземи оръжията, Мойра! — Обърна се с яростен израз на окървавеното лице. — Нима искаш да седим тук като деца, докато мъжете водят битка?

Мойра кимна.

— Меч ли искаш или лък?

— И двете.

Глена изтича до кухнята и грабна няколко бутилки. Болката в ръката ѝ бе изгаряща и тя бързо направи каквото може, за да я потисне. „Това е Ирландия — мрачно си помисли Глена, — което би трябвало да означава, че има безброй църкви.“ А в църквите имаше светена вода. Отнесе бутилките, кухненски нож и наръч градинарски колчета до микробуса.

— Глена. — С лък и арбалет на рамо и два меча в ръка, Мойра я настигна. Сложи оръжията вътре и ѝ показа един от сребърните кръстове. — Намерих го в тренировъчната зала. Мисля, че е на Кинг. Останал е без защита.

Глена затръшна задната врата.

— Има нас.

Живите плетове и хълмовете край пътя се сливаха зад сивата завеса от дъждовни капки. Хойт виждаше други машини — коли, напомни си той — пътуващи по мокрото шосе и покрайнините на селото.

Виждаше добитък в пасбищата, овце и останки от каменни стени. Нямаше следа нито от Ларкин, нито от колата, в която бяха натъпкали Кинг.

— Можем ли да ги настигнем с това? — попита той.

— Не. — Кийън завъртя волана и отвън се плисна вода. — Ще го отведат при Лилит и ще го оставят жив дотогава. — Трябваше да вярва.

— В пещерите?

Хойт си спомни колко време му бе нужно, за да измине пътя от скалите до Клеър. Но тогава се придвижваше с кон, бе ранен и изгаряше от треска. Все пак пътуването щеше да отнеме време. Твърде много време.

— Жив? Кийън, защо биха го оставили жив?

— Ще бъде трофей за нея. Това е той — трофей. Жив е. Тя го иска за себе си. Едва ли сме много далеч от тях. Ягуарът е по-бърз от скапания им микробус.

— Няма да бъде ухапан. Кръстът ще го предпази.

— Но няма да спре меч или стрела. Или куршум, мамка му! Лъковете и пистолетите не са предпочитани оръжия — каза той почти на себе си. — Улучват твърде отдалеч. Нашият вид убива отблизо — нещо като традиция. Гледаме жертвите си в очите. Тя ще иска да го поизмъчва. Няма да бъде бързо. — Сграбчи волана така силно, че пръстите му потънаха в кожата. — Това ще ни даде малко време.

— Нощта приближава.

Това, което не изрече, но и двамата знаеха, бе, че с настъпването на нощта ще се появят още.

Кийън задмина един седан със скорост, от която гумите на ягуара изскърцаха върху мокрото шосе, а после отново се понесоха неудържимо напред. Светлина на фарове заслепи очите му, но не го спря. Имаше миг време да си помисли: „Проклети туристи!“, когато идващата отсреща кола го принуди да отбие встрани. Клоните на живия плет драскаха по страничните прозорци. Камъчета от чакълена настилка полетяха като куршуми.

— Вече трябваше да сме ги настигнали. Ако са поели по друг маршрут или тя има друго убежище... — „Твърде много вероятности“, каза си Кийън и даде газ. — Можеш ли да направиш нещо? Магия за откриване?

— Нямам... — Хойт удари с ръка по таблото при поредния рязък завой. — Почакай! — Сграбчи кръста, който носеше, насочвайки още сила към него. Съсредоточи се и извика светлината в съзнанието си. — Щит и символ. Води ме. Дай ми прозрение!

Видя пумата да тича през дъжда, с кръста на шията, който се мяташе по гърдите ѝ като сребърен камшик.

— Ларкин, близо е. Изостава зад нас. Тича през ливадите. Уморен е. — Продължи да насочва светлината, сякаш опипваше с пръсти. — Глена... и Мойра с нея. Не са останали в къщата, движат се. Болката ѝ е непоносима.

— Не могат да ми помогнат. Къде е Кинг?

— Не мога да го открия. В мрак е.

— Мъртъв?

— Не знам. Не мога да стигна до него.

Кийън рязко удари спиращите и завъртя волана. Ягуарът се завъртя, приближавайки се все повече към черния микробус, спрял на тесния път. Гумите изскърцаха и се чу тъп удар на метал в метал.

Той изскочи, преди движението да спре напълно, с меч в ръка. Когато дръпна вратата на микробуса, не откри нищо и никого вътре.

— Тук има някаква жена — извика Хойт. — Ранена е.

Кийън изруга, заобиколи микробуса и отвори задните врати. Видя кръв и по миризмата позна, че е човешка. Но кръвозагубата явно не бе такава, че жертвата да умре.

— Кийън, ухапана е, но е жива.

Той извърна глава. Видя жената да лежи на пътя, с прободни рани на врата, от които струеше кръв.

— Не са я изцедили докрай. Не са имали време. Свести я! Накарай я да дойде на себе си! — нареди Кийън. — Можеш. Направи го бързо! Взели са колата ѝ, прехвърлили са се в нея. Разбери какво е карала.

— Има нужда от помощ.

— По дяволите — или ще оживее, или не! Свести я!

Хойт сложи пръсти на раните и усети парене.

— Госпожо. Чуйте ме. Събудете се и ме чуйте.

Тя се раздвижи и очите ѝ внезапно се отвориха. Зениците ѝ бяха огромни.

— Рори! Рори. Помогни ми.

Кийън грубо го избута встрани. Самият той притежаваше известна магическа сила.

— Погледнете ме. — Наведе се ниско, докато тя срещна погледа му. — Какво се случи тук?

— Някаква жена... микробусът. Помислихме, че е закъсала. Рори спря. Слезе и те... господи! Боже мой. Рори.

— Взели са колата ви. Каква кола беше?

— Синя. BMW. Рори. Отвлякоха го. Отвлякоха го. „Няма място за теб“. Казаха, че няма място за мен и ме захвърлиха. Смееха се.

Кийън се изправи.

— Помогни ми да отместя този микробус от пътя. Сетили са се да вземат ключовете.

— Не можем да я оставим така.

— Тогава остани при нея, но ми помогни да се отървем от този проклет микробус.

Яростта накара Хойт рязко да се завърти и микробусът отскочи на три метра встрани.

— Добра работа.

— Би могла да умре тук. Не е сторила нищо.

— Няма да бъде нито първата, нито последната жетва. Това е война, нали? — сопна се Кийън в отговор. — Във всяка война загиват невинни. Добра стратегия — замислено отбеляза той. — Забавят ни и се прехвърлят в по-бърза кола. Вече няма начин да ги настигнем, преди да влязат в пещерите. Ако отиват там. — Обърна се към брат си: — Може би все пак ще имам нужда от теб.

— Няма да оставя една ранена жена да лежи на пътя като болно куче.

Кийън се върна до колата си, отвори жабката и извади мобилен телефон. Проведе кратък разговор по него.

— Средство за общуване от разстояние — обясни той на Хойт, преди да хвърли телефона обратно. — Повиках помощ. Лекарите и силите на реда. Ако останеш тук, няма да постигнеш нищо друго, освен да бъдеш задържан и принуден да отговаряш на въпроси, които не разбираш.

Спусна покрива и извади одеяло и сигнални ракети.

— Завий я с това! — нареди Кийън. — Аз ще изстрелям тези неща. Той е примамка — добави, докато зареждаше ракетите. — Колкото трофей, толкова и примамка. Тя знае, че отиваме. Искате да отидем.

— Тогава да не я разочароваме.

Загубил надежда да пресече пътя на похитителите, преди да стигнат до пещерите, Кийън продължи по-предпазливо.

— Тя прояви повече съобразителност. По-агресивна е и е готова да жертва воините си. Затова има предимство.

— Превъзхождат ни по численост, значително.

— Винаги ще ни превъзхождат. Точно сега може да бъде склонна на преговори. На размяна.

— Един от нас срещу Кинг.

— За нея всички вие сте еднакви. Никой човек не е по-ценен от другите. Освен ти, може би, защото уважава и цени силата ти. Но повече би искала мен.

— Ще предложиш своя живот срещу този на Кинг?

— Тя няма да ме убие. Поне не веднага. Първо ще иска да ми разкрие забележителните си способности. Обожава това.

— Мъчения?

— И убеждаване. Ако успее да ме привлече на своя страна, успехът на заговора ѝ е гарантиран.

— Щом си готов да размениш живота си срещу този на приятел, как би могъл да го предадеш? Мислиш ли, че очаква това от теб?

— Ние сме двулични същества. А и самата тя ме създаде, което я кара да мисли, че има особена власт над мен.

— Не, не и над теб. Аз бих повярвал, че си готов да размениш себе си срещу Кинг, но не мисля, че тя ще повярва. Трябва да предложиш мен — каза Хойт след миг.

— О, нима съм способен?

— Аз не означавам нищо за теб от стотици години. Ти цениш него повече от мен. Тя знае това. Обикновен човек срещу магьосник. Добра сделка за нея.

— И как би повярвала, че си готов да се жертваш заради някого, когото познаваш едва от седмица?

— Ще допреш нож до гърлото ми.

Кийън забарабани с пръсти по волана.

— Възможно е да се хване.

Дъждът бе спрял, но лунната светлина едва се процеждаше през плътните облаци, когато стигнаха до скалите. Издигаха се високо над пътя, стърчаха и хвърляха назъбена сянка върху развълнуваното море.

Чуваше се само плясъкът на вълните по камъните и ехото им във въздуха, сякаш бе диханието на боговете. Нищо не издаваше наблизо да има друга кола, човек или каквито и да било признаци на живот. Край пътя имаше парапет, а под него — скали, вода и лабиринт от пещери.

— Ще я примаим. — Кийън кимна към ръба. — Ако слезем при нея, ще бъдем в капан, а зад гърба ни ще бъде само морето. Ще се изкачим горе и ще я накараме да дойде при нас.

Запълзяха по хлъзгавите скали и подгизналата трева. На върха имаше фар, чиято светлина разсичаше мрака.

И двамата предвидиха нападението. Създанието изскочи иззад скалите с оголени зъби. Кийън само се завъртя, блъсна го с рамо и то се затъркаля надолу към пътя. За второто използва кола, който бе пхнал в колана си. После се изправи и застана срещу третото, което изглеждаше по-предпазливо от събратята си.

— Кажи на господарката си, че Кийън Маккена иска да говори с нея.

На лунната светлина проблеснаха зловещи зъби.

— Ще изпием кръвта ти тази нощ.

— Или ще умрете гладни — от ръката на Лилит, защото не сте предали съобщение.

Съществуването изчезна в мрака.

— Може би горе чакат още — предположи Хойт.

— Едва ли. Тя очаква да нахълтаме в пещерите, а не да се изкачим на възвишението и да водим преговори за размяна на заложници. Ще бъде заинтригувана и ще дойде.

Затова продължиха по склона, до мястото, на което Хойт се бе борил с Лилит и с онова, в което бе превърнала брат му.

— Иронията ще ѝ хареса.

— Всичко изглежда същото, както тогава. — Хойт прибра кръста под ризата си. — Въздухът. Нощта. Някога това беше моето място, където можех да застана и да призова стихииите с мисълта си.

— Най-добре се надявай все още да можеш. — Кийън извади ножа си. — Застани на колене. — Плъзна върха по гърлото му и видя как от тънкия разрез потече кръв. — Сега.

— Е, настъпва момент на избор.

— Всичко е въпрос на избор. Ти щеше да ме убиеш тук, ако можеше.

— Щях да те спася, ако можех.

— Но не направи нито едното от двете, нали? — Кийън издърпа ножа на Хойт и задържа двете остриета, допрени до гърлото му. — Коленичи!

Усещайки допира на студения метал, Хойт го направи.

— Я каква приятна гледка!

Лилит пристъпваше към тях под лунната светлина. Беше облечена в пищна изумруденозелена рокля, а косите ѝ бяха разпилени по гърба ѝ, сияйни като слънчеви лъчи.

— Лилит. Отдавна не сме се виждали.

— Доста отдавна. — Коприната изшумоля, когато тя се раздвижи. — Нима си изминал толкова път, за да ми донесеш подарък?

— Размяна — поправи я Кийън. — Отпрати кучетата си! — тихо каза той. — Или ще убия първо него, а после и тях. И за теб няма да

има нищо.

— Толкова самонадеян! — Махна с ръка към вампирите, които пълзяха от двете ѝ страни. — Закоравял си. Беше хубаво малко кутре, когато те дарих с вечен живот. А виж го сега — хитър вълк. Харесваш ми.

— И все още е твое кученце — просьска Хойт.

— О, могъщият магьосник — на колене! И това ми харесва. Ти ме беляза. — Разтвори корсажа си и показа пентаграма, която Хойт бе жигосал на гърдите ѝ. — Боля ме повече от десетилетие. Белегът никога не ще избледнее. Дълга го на теб. Кажи ми, Кийън, как успя да го довлечеш тук?

— Смята ме за свой брат. Това улеснява нещата.

— Тя отне живота ти. Изтъкана е от лъжи и смърт.

Кийън се усмихна над главата на Хойт.

— Това харесвам в нея. Ще ти дам този срещу човека, когото отвлече. Ценен е за мен. И лоялен. Искам го обратно.

— Но е толкова по-едър от този тук. Има много повече плът, с която да пируваме.

— Той не притежава сила. Обикновен смъртен е. Предлагам ти магьосник.

— И го разменяш срещу обикновен човек.

— Както казах ценен е за мен. Знаеш ли колко време и усилия са нужни, за да обучиш верен слуга? Искам го. Никой няма да ми го открадне. Нито ти, нито който и да било.

— Ще обсъдим това. Доведи този долу. Създадох страхотен уют в пещерите. Ще се настаним удобно, ще хапнем. Имам апетитна швейцарска студентка рубенсов тип. Ще си я поделим. О, не, почакай! — Избухна в мелодичен смях. — Чух, че напоследък се прехранваш със свинска кръв.

— Не вярвай на всичко, което чуваш.

Кийън вдигна ножа, с който бе направил разреза в кожата на Хойт, и облиза окървавеното острие.

При първото вкуване на човешка кръв след толкова дълъг пост очите му станаха червени и у него се пробуди глад.

— След като съм живял толкова дълго, не мога да си позволя да бъда глупав. Никога няма да получиш подобно предложение, Лилит. Дай ми човека и вземи магьосника!

— Как да ти повярвам, скъпото ми момче? Ти убиваш нашия вид.

— Убивам, когото искам, когато искам. Както и ти.

— Съюзил си се с тях. С хора. Замесил си се в заговор срещу мен.

— Защото беше забавно. Но започна да ми доскучава, а и не е безопасно. Дай ми моя човек и вземи този. Като премия ще получиш покана да дойдеш в дома ми и да си устроиш пир с другите.

— Тази кръв ухае на сила — напечно каза Лилит. — Великолепно.

— Още една стъпка и ще прережа сънната му артерия, всичката ще отиде на вятъра.

— Би ли го направил? — Тя се усмихна чаровно. — Ето какво се питам. Това ли искаш?

Направи жест.

На ръба на скалата, където бе фарът, Кийън видя Кинг да върви приведен, влачен от двама вампири.

— Жив е — шеговито каза тя. — Разбира се, имаш само моята дума, както аз — твоята, че ще ми поднесеш този магьосник като скъп подарък, опакован в лъскава хартия. Предлагам ти игра на залози. — Развя полите на роклята си и се завъртя. — Убий го и ще ти дам човека. Убий брат си, но не с ножовете, а както убиваме ние. Изсмучи кръвта му, до капка — и човекът е твой.

— Първо ми доведи човека.

Тя нацупи устни и суетно приглади полите си.

— О, много добре. — Вдигна високо едната си ръка, после другата.

Кийън отмести остриетата от гърлото на Хойт, когато повлякоха Кинг напред.

Пуснаха го и с жесток ритник го тласнаха към бездната.

— Опа! — Очите на Лилит затанцуваха от насмешка, когато вдигна пръст към устните си. — Кашкавалени ръце. Е, сега ще трябва да ми отмъстиш, като убиеш своя заложник.

С яростно ръмжене Кийън се втурна напред. Тя се надигна и разпери полите си като криле.

— Хванете ги! — изкрещя Лилит. — Доведете ги при мен!

Кийън сграбчи ножовете по-здраво, когато Хойт скочи на крака и издърпа коловете, пъхнати в колана му отзад.

Полетяха стрели, които разцепиха въздуха и пронизаха няколко сърца. Преди Кийън да нанесе първия удар, шестима вампири се превърнаха в пепел, която вятърът разнесе над морето.

— Идват още! — изкрещя Мойра, скрита сред дърветата. — Трябва да тръгваме. Веднага! Насам. Бързо!

Отстъплението бе тежко и остави горчив вкус в устата, но бе за предпочитане пред смъртта. Това бе краят на битката.

Когато стигнаха до колата, Хойт посегна към ръката на брат си.

— Кийън...

— Недей. — Той го отблъсна и се загледа в другите, докато се качваха в микробуса. — Просто ме остави.

Дългият път към дома бе изпълнен с мълчание, скръб и ярост.

Глена не заплака. Мъката ѝ бе твърде дълбока, за да намери израз в сълзи. Шофираше като в транс, с тяло разтърсвано от пулсираща болка, и съзнание, обсебено от шока. Знаеше, че е страхливо и глупаво да се затваря в себе си.

— Нямах вина.

Чу гласа на Мойра, но не намери сили да отговори. Усети как Ларкин докосна рамото ѝ, навярно за утеха. Но бе твърде вцепенена, за да реагира. А когато Мойра отиде отзад при Ларкин, за да я остави сама, изпита само леко облекчение.

Сви към гората, умело маневрирайки по тясната алея. Пред къщата, където прозорците светеха, угаси двигателя и фаровете. Посегна към вратата.

Тя внезапно се отвори и Глена бе повдигната на сантиметри над земята. Отново не почувства нищо, дори страх, когато долови жаждата в очите на Кийън.

— Назови поне една причина да не счупя врата ти и всичко да свърши веднъж завинаги.

— Не мога.

Хойт стигна до тях пръв и бе отблъснат назад с нехайно движение.

— Недей! Той не е виновен. Недей! — каза тя на Хойт, преди той отново да се втурне към брат си. — Моля ви, недейте! — обърна се тя към Ларкин.

— Нима мислиш, че това ме трогва?

Отново погледна в очите на Кийън.

— Не. Как би могло? Беше твой приятел. Аз го убих.

— Не изливай гнева си върху нея. — Мойра побутна ръката на Кийън, но той остана непоклатим. — Тя няма вина.

— Нека говори сама.

— Не може. Не виждаш ли колко тежко е пострадала? Не ми позволи да се погрижа за нея, преди да ви настигнем. Трябва да влезем вътре. Ако ни нападнат, всички ще загинем.

— Ако я нараниш — тихо каза Хойт, — ще те убия със собствените си ръце.

— Нима няма нищо друго. — Думите на Глена прозвучаха като отчаян шепот. — Само смърт? Това ли ни очаква от сега нататък?

— Пусни я...

Хойт обхвана ръцете му и я освободи. Зашепна ѝ на галски, докато я носеше на ръце към къщата.

— Ще дойдеш и ще ни изслушаш. — Мойра сграбчи ръката на Кийън. — Той го заслужава.

— Не ми казвай какво заслужава. — Тласна я назад с такава сила, че я накара да залитне. — Ти не знаеш нищо.

— Знам повече, отколкото мислиш.

Остави го да влезе след Хойт в къщата.

— Не успях да ги настигна. — Ларкин бе втренчил поглед в земята. — Не бях достатъчно бърз. — Отвори задните врати на микробуса и разтовари оръжията. — Не мога да се превърна в едно от тези неща. — Отново ги затвори с трясък. — Трябва да бъде живо същество. Пумата не можа да ги настигне.

Без да каже нищо, Кийън влезе вътре. Настаниха Глена на дивана в главната приемна. Очите ѝ бяха затворени, кожата — бледа и лепкава. Синината на брадичката ѝ се открояваше на пребледнялото лице. Кръвта бе засъхнала в крайчеца на устните ѝ.

Хойт внимателно опипа ръката ѝ. „Не е счупена“, помисли си с облекчение. Лошо изкълчена, но не и счупена. Опитвайки се да не я смущава, той свали ризата ѝ и откри още синини по раменете, ребрата и хълбока ѝ.

— Знам какво да донеса — каза Мойра и се затича.

— Няма счупвания. — Хойт прокара ръка по ребрата ѝ. — Добре че няма нищо счупено.

— Има късмет, че главата ѝ все още е на раменете.

Кийън отиде до бюфета и извади бутилка уиски. Отпи направо от нея.

— Някои от нараняванията са вътрешни. Тежки са.

— Не толкова, колкото заслужава за това, че е излязла от къщата.

— Не е излязла. — Мойра дотича обратно, с куфара на Глена в ръце. — Не е сторила това, в което я обвиняваш.

— Нима очакваш да повярвам, че Кинг е излязъл и тя му се е притекла на помощ?

— Той излезе заради мен. — Глена отвори очи, изцъклени от болка. — И те го връхлетяха.

— Тихо! — нареди Хойт. — Мойра, имам нужда от помощта ти.

— Ще използваме това. — Тя избра шишенце. — Сипи върху натъртените места.

След като му го подаде, коленичи и сложи ръка върху ребрата на Глена.

— Скромната си сила аз зова — да вдъхне животворна топлина. Болката ти нека облекчи и бързо раните да заличи! — Хвърли умоляващ поглед към Глена. — Помогни ми. Не съм много добра.

Глена сложи ръката си върху нейната и затвори очи. Когато и Хойт добави своята — за тройна сила, тя си пое дъх и издаде стон. Но когато Мойра понечи да отдръпне ръката си, Глена я притисна.

— Понякога болката е част от лечението — промълви тя. — Изречи заклинанието отново. Три пъти.

Когато Мойра се подчини, по кожата на Глена изби пот, но синините леко избледняха и добиха жълтеникав оттенък, който бе признак на оздравяване.

— Да, така е по-добре. Благодаря.

— И ние бихме пийнали уиски — просъска Мойра.

— Не. По-добре да не пия. — Опитвайки се да успокои дишането си, Глена се надигна. — Помогнете ми да седна. Трябва да видя колко е зле.

— Ще се погрижим за това. — Хойт плъзна пръсти по лицето ѝ.

Тя сграбчи ръката му. Най-сетне сълзите бликнаха.

— Толкова съжалявам!

— Не бива да обвиняваш себе си, Глена.

— А кого? — сопна се Кийън и Мойра скочи на крака.

— Той е свалил кръста си. — Извади го от джоба си и го вдигна.

— Оставил го е горе.

— Показваше ми някои хватки. Борба — обясни Ларкин. — Каза, че му пречел. Явно го е забравил.

— Не е имал намерение да излиза навън, нали? И нямаше да се наложи, ако не беше тя.

— Допусна грешка. — Мойра сложи кръста на масата. — Глена, той трябва да узнае истината. По-малко мъчителна е.

— Помисли — навярно е помислил — че ще я пусна вътре или ще изляза. Нямаше да го направя. Но се забавлявах, така че каква е разликата? Суетност. Заради нея е мъртъв.

Кийън отпи още глътка.

— Каж ми как се стигна до смъртта му.

— Тя почука на вратата. Не биваше да отварям, но видях, че е жена. Млада жена с карта. Нямаше да изляза или да я поканя вътре, кълна се. Каза, че се е загубила. Говореше с френски акцент. Чаровно наистина, но знаех... усещах. И не устоях на изкушението да си поиграя с нея. Господи, о, господи! — изхлипа тя и сълзите ѝ отново потекоха. — Колко глупаво! Колко суетно! — Дълбоко си пое дъх. — Каза, че се казва Лора.

— Лора. — Кийън остави бутилката. — Млада, привлекателна. Френски акцент?

— Да, значи я познаваш.

— Да. — Отново отпи. — Да, познавам я.

— Нещо ми подсказваше каква е. Не знам как, но усещах. Трябваше просто да затръшна вратата. Но в случай че съм се излъгала, реших да я упътя и отпратя. Всичко започна, когато Кинг извика и се затича по коридора. Обърнах се. Стресна ме. Миг невнимание — и тя сграбчи косата ми. Издърпа ме навън.

— Стана толкова бързо — продължи Мойра. — Бях зад Кинг. Не я видях да посяга. Той излезе след тях и наскочаха още. Четирима или петима. Действаха светкавично. — Тя си наля доза уиски и го пресуши, за да уталожить напрежението си. — Нападнаха го вкупом и той изкрещя на Глена да влезе вътре. Вместо това, тя се изправи и се затича да му помогне. Онази, женската, я хвърли, сякаш е лека като

перце. Глена се опита да му помогне, въпреки че бе ранена. Може би е постъпила безразсъдно, но той — също. — Отново вдигна кръста. — И плати ужасна цена за това, че защити приятел.

С помощта на Хойт Глена се изправи.

— Не е достатъчно да кажа, че съжалявам. Знам колко много означаваше той за теб.

— Нямах представа.

— Мисля, че имам, а и знам какво означаваше той за всеки от нас. Знам, че е мъртъв заради мен. Тази мисъл ще ме преследва през целия ми живот.

— Мен — също. За мой лош късмет — доста по-дълго отколкото теб.

Кийън взе бутилката и излезе от стаята.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мигът между съня и пробуждането в стаята със запалена свещ бе миг на блажена забрава. Топлината на чаршафите, ухаещи на лавандула, я накара да се почувства така, сякаш се носи в безгрижен полет.

Но този миг отмина и Глена си спомни всичко.

Кинг бе мъртъв. Хвърлен бе в морето от чудовищата със същото нехайство, с което хлапак хвърля камъче в езеро.

Беше се качила в стаята си сама, по своя молба, да потърси уединение и забрава в съня.

Видя пламъка да трепти и се запита дали някога ще може отново да спи на тъмно. Дали ще може да посреща нощта, без да мисли, че идва тяхното време? Да се разхожда на лунна светлина без страх? Щеше ли да се върне към предишната простота? Или дори в дъждовен ден по гърба ѝ щяха да пробягват тръпки?

Завъртя глава върху възглавницата и видя силуета му, очертан от сребрилата светлина, която се процеждаше през прозореца откъм билковата му градина. „Бди над мен нощем — помисли си тя. — Над всички нас.“ Каквото и бреме да носеше всеки от тях, неговото бе най-тежко. И въпреки това бе дошъл да я пази от мрака.

— Хойт.

Надигна се в леглото, когато той се обърна, и протегна ръце към него.

— Не исках да те будя. — Хойт се приближи и хвана ръцете ѝ, взирайки се в лицето ѝ на слабата светлина. — Много ли те боли?

— Не. Болките намаляха, поне засега. Благодарна съм и на теб, и на Мойра.

— Трябва да благодариш на себе си толкова, колкото и на нас. И на съня.

— Остани тук, моля те. Кийън?

— Не знам. — Хойт тревожно хвърли поглед към вратата. — Затворил се е в стаята си с онази бутилка уиски. — Без да откъсва очи

от нея, приглади косите ѝ назад и я накара да се обърне към него, за да огледа синините ѝ по-внимателно. — Тази вечер всички правим каквото е по силите ни, за да облекчим болките ти.

— Тя не би го пуснала за нищо на света. Каквото и да бяхме сторили.

— Така е. — Той седна на ръба на леглото. — Навярно дълбоко в себе си Кийън е знаел това, но трябваше да опита. Не можехме да се върнем, без да опитаме.

„Като се престориш на заложник“, помисли си тя, когато си спомни сцената, която бяха видели на скалите.

— Вече всички знаем, че с нея не могат да се водят преговори — продължи той. — Достатъчно силна ли си да чуеш това, което ще ти кажа? Загубихме един от нас. Единият от шестимата, които ни бе казано, че са нужни за голямата битка, за спечелването на войната. Не знам какво означава това.

— Нашият воин. Може би ние трябва да станем воини. По-добри. Тази нощ убих няколко от тях, Хойт. По-скоро късмет, отколкото точност, но унищожих същества, които някога са били хора. Готова съм да го сторя отново. Но по-умело. Всеки ден все по-умело. Тя взе един от нас и мисли, че така ще ни направи по-слаби и страхливи. Заблуждава се. Ще ѝ покажем, че се заблуждава.

— Аз трябва да бъда водачът в тази битка. Ти притежаваш голяма сила и магически способности. Ще работиш в кулата върху оръжия и заклинания за закрила. Защитен кръг за...

— О, почакай! — Глена протегна ръка. — Правилно ли разбирам? Искаш да стоя затворена в кулата — като Рапунцел^[1]?

— Не съм чувал за такъв човек.

— Безпомощна жена, чакала цяла вечност да бъде избавена. Ще работя върху магическите техники по-дълго и упорито. И ще тренирам дълго и упорито. Но няма да стоя в кулата ден и нощ с котела и кристалите си и да съчинявам заклинания, докато вие се биете.

— Днес за пръв път участва в битка и едва не загина.

— Започнах да гледам с повече страхопочитание на онова, срещу което сме изправени. Бях призована за тази битка, също както всеки от останалите. Няма да се крия.

— Да използваш способностите си не означава да се криеш. Аз бях избран да оглавя тази армия, така че...

— Да ти сложим пагони и да те наричаме полковник.

— Защо си толкова ядосана?

— Не желая да ме закриляш. Искам да ме цениш.

— Да те ценя? — Той скочи на крака и червената светлина на огъня огря лицето му. — Не мога да опиша колко те ценя. Вече загубих твърде много. Видях как брат ми, с когото сме делили една утроба, се превръща в звяр. Застанах до гробовете на всички свои близки. Не искам да те видя, съсечена от онези същества — теб, единствената светлина в живота ми сред целия този мрак. Няма отново да изложя живота ти на риск. Няма да застана и до твоя гроб.

— А аз мога да те оставя да рискуваш своя живот? Мога да понеса да застана до гроба ти?

— Аз съм мъж.

Каза го така просто, както възрастен казва на дете, че небето е синьо, и Глена остана безмълвна няколко секунди. После отново отпусна глава на възглавницата.

— Единствената причина да не съчиня заклинание, с което да те превърна в ревящо магаре точно в този миг, е фактът, че си отраснал в непросветена епоха.

— Аз... непросветен?

— Ще ти кажа нещо за своето време, Мерлин. Жените и мъжете са равни. Ние работим, участваме в битки, гласуваме и най-важното — сами вземаме важните решения в живота си. Тук мъжете не са господари.

— Не съм чувал за свят, в който мъжете да са господари — промърмори той. — Става дума за физическа сила, Глена. Не сте равни с нас. Колкото и проницателен ум да имате, на каквото и лукавство да сте способни, телата ви са по-крехки. Създадени са, за да раждат деца.

— Последното е противоречие. Ако мъжете трябваше да раждат, светът отдавна да е свършил и без помощта на банда вампири, търсещи слава. Нека изтъкна един малък факт. Съществува, отговорно за цялата тази бъркотия е жена.

— Имам го предвид.

— Е, тогава просто забрави! Онази, която ни събра също е жена, така че сме мнозинство. Мога да изтъкна още факти, но от този глупав разговор ме заболя главата.

— Трябва да си почиваш. Ще поговорим отново утре. — „Моята единствена светлина“, помисли си той. Понякога се превръщаше в лъч, който изгаряше очите му. — Ти си своенравна и вбесяваща жена.

— Да. — Този път се усмихна и отново протегна ръце. — Ще поседиш тук, нали? Тревожиш се за мен. Разбирам това и го оценявам.

— Направи го заради мен. — Хойт вдигна ръцете ѝ към устните си. — Умът ми ще бъде по-спокоен. Ще бъда по-добър лидер.

— О, звучи добре. — Глена леко отдръпна ръцете си и го смушка в ребрата. — Много добре. Не само жените са способни на лукавство.

— Не е лукавство, говоря самата истина.

— Поискай нещо друго и ще се постарая да ти го дам. Но не и това, Хойт. Аз също се тревожа за теб. За всички ни. Задавам си въпроси какво можем да направим, докъде стигат способностите ни. И защо във всички светове, в цялата вселена ние сме избраниците, тези, които трябва да го направят. И защо трябваше да загубим един от нас, един прекрасен, извънредно добър човек.

— Ако загубя теб... Глена, чувствам празнота в себе си дори само при мисълта за това.

Тя знаеше, че понякога жената трябва да бъде по-силна.

— Има толкова много светове, толкова различни. Не вярвам, че някога мога да те загубя или ти — мен. Това, което имаме сега, е повече, отколкото съм имала, когато и да било преди. Мисля, че то ни прави по-добри. Може би е една от причините да сме тук. Да се намерим. — Наведе се към него и въздъхна, когато ръцете му я обгърнаха. — Остани при мен. Легни до мен. Люби ме.

— Трябва да се излекуваш.

— Да. — Притегли го към себе си и докосна устните му със своите. — Трябва.

Надяваше се това, което иска от него, да е нежност. Копнееше да ѝ я даде магията ѝ.

— Спокойно. — Обсипа лицето ѝ с целувки. — Тихо.

Устните му обходиха лицето и шията ѝ, топли и успокояващи. Повдигна тънката ѝ нощница и продължи по гърдите ѝ, по синините на ребрата ѝ. Внимателно и ласкаво.

Нежни като птичи пух, тези устни и върховете на пръстите му отпускаха ума и тялото ѝ и разпалваха огън в тях.

Когато очите им се срещнаха, той узна повече, отколкото си бе представял, че може да узнае. Държеше в ръцете си нещо по-ценно от всичко, което някога бе притежавал. Издигна я върху възглавница от въздух и сребриста светлина, създавайки вълшебно легло. Всички свещи в стаята оживяха със звук, подобен на въздишка, и светлината, която заструи от тях, бе като разтопено злато.

— Красиво е. — Тя хвана ръцете му, докато се носеха във въздуха, и затвори очи, завладяна от опияняваща радост. — Наистина е красиво.

— Бих ти дал всичко, което имам, и не би било достатъчно.

— Греша. Вече ми даваш всичко.

Повече от наслада, повече от страст. Дали той знаеше какво я кара да изпитва, когато я докосва така? Нищо, с което може би щяха да се сблъскат — нито ужасът, нито болката, смъртта или вечните мъки, бяха в състояние да го заличат. Светлината в нея бе като морски фар и никога нямаше отново да настъпи мрак.

Това бе животът в най-голямата му сладост и щедрост. Неговият вкус бе като балсам за душата ѝ, докато ласките му събуждаха в тялото ѝ желание. Над тях заваляха снежнобели венчелистчета от рози — като нежен дъжд.

Тя се усмихна, когато усети проникването му. Движеха се плавно в един ритъм. Светлина и въздух, ухания и усещания заобикаляха издигащите се слети тела и сърца.

Още веднъж пръстите им се преплетоха. Още веднъж устните им се срещнаха. Докато се носеха заедно, любовта изпели и двамата.

В кухнята Мойра озадачено оглеждаше една консервена кутия със супа. Никой не бе вечерял и тя бе решила да стопли нещо, в случай че Глена се събуди. Беше се справила с чая, но не ѝ бяха показали как да се пребори с това.

Само бе гледала как Кинг отваря подобен цилиндър с малка машинка, която издаваше ужасен звук. След три безуспешни опита с нея вече сериозно се замисляше дали да не извади меча си, за да разреже цилиндъра. Владееше малка готварска магия, но способностите ѝ бяха твърде скромни. Огледа се, за да се увери, че е

сама, съсредоточи се и визуализира отварянето на кутията. Тя леко затрепери върху плота, но упорито остана цяла.

— Е, добре, ще опитам още веднъж.

Наведе се и огледа отварачката, окачена под шкафа. С подходящи инструменти можеше да я разглоби и да види как действа. Обичаше да разглобява. Но първото, което щеше да направи, ако имаше подходящ инструмент, бе да отвори проклетия цилиндър.

Изправи гръб, тръсна коси назад и раздвижи рамене. Мърморейки под носа си, направи нов опит. Този път, когато машинката се задейства, кутията се завъртя. Мойра радостно плесна с ръце и се наведе по-ниско, за да види как работи.

„Много хитро“, помисли си тя. Тук бе пълно с хитро измислени неща. Запита се дали някога ще ѝ позволят да управлява микробуса. Кинг бе обещал да я научи.

Устните ѝ трепнаха при мисълта за него и тя силно ги стисна. Отправи молитва смъртта му да не е била бавна и мъчителна. На сутринта щеше да сложи камък за него в гробището, което бяха видели с Ларкин при разходката.

Когато се завърнеше в Галия, щеше да издигне паметник и да поръча на придворните музиканти да напишат песен за него.

Изсипа съдържанието на кутията в тенджерата, сложи я на котлона и го включи, както ѝ бе показала Глена.

Трябваше да се хранят. Мъката и гладът ги правеха слаби, а слабостта би ги превърнала в лесна плячка. „Хляб“, реши тя. Трябваше да сложи хляб на масата. Щеше да бъде скромна, но засищаща вечеря.

Обърна се към килера и залитна назад, когато видя Кийън на прага. Стоеше облегат на рамката на вратата и бутилката висеше от ръката му, почти празна.

— Среднощна закуска? — усмихна се той и белите му зъби заблестяха. — И аз си падам по това.

— Никой не е ял. Помислих си, че трябва да хапнем.

— Все мислиш, а, малка кралице? Умът ти не знае почивка.

Очевидно бе, че е пиян. От прекалено многото уиски очите му бяха замъглени, а говорът — провлачен. Но зад това прозираше болка.

— Трябва да седнеш. Преди да си се проснал на пода.

— Благодаря за любезната покана, отправена в собствената ми къща. Всъщност слязох само за още една бутилка. — Разклати онази,

която държеше. — Изглежда, някой е пресушил тази.

— Наливай се до пълно оглупяване, щом така искаш. Но не е зле и да хапнеш нещо. Знам, че ядеш, виждала съм те. Постарах се да приготвя вечеря.

Кийън хвърли поглед към плота и се усмихна пренебрежително.

— Отворила си консерва.

— Съжалявам, но нямах време да заколя добре угоено теле. Ще трябва да се задоволиш с това.

Мойра отново се залови със супата, но застина, когато усети как той се приближи зад нея. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, леки като допир на коприна.

— Преди време бих казал, че си доста апетитна.

„Пиян, гневен и съкрушен от скръб“, помисли си тя. Комбинацията го правеше опасен. Ако издадеше страха си, щеше още повече да го раздразни.

— Пречиш ми.

— Не мисля.

— Нямам време за пиянски изпълнения. Ако ти не се нуждаеш от храна, Глена трябва да хапне, за да възстанови силите си.

— Бих казал, че вече се чувства достатъчно силна. — Гласът му издаде огорчение, когато вдигна поглед нагоре. — Не видя ли ярките светлини преди малко?

— Видях ги. Не разбирам какво общо имат с Глена.

— Двамата с брат ми се чукат. Секс — каза той, доловил недоумението ѝ. — Малко горещ секс за завършек на вечерта. О, тя се изчервява! — засмя се и се приближи още повече. — Хубава руменина от кръв, нахлула под кожата. Неустоймо лакомство.

— Престани!

— Изпитвах удоволствие, когато треперят, както ти сега. Това прави кръвта по-гореща и тръпката — още по-вълнуваща. Почти бях забравил какво е.

— Вониш на уиски. Това вече е достатъчно топло. Седни и ще ти сипя една купа.

— Не искам от шибаната супа. Не бих имал нищо против малко горещ секс, но съм твърде пиян, за да се представя добре. Затова просто ще взема бутилката и ще продължа.

— Кийън! Кийън, хората търсят близост един с друг за утеха, когато са загубили близък. Това не е неуважение, а потребност.

— Не ми изнасяй лекции на тема секс. Знам повече, отколкото можеш да си представиш. За насладата от него, болката и смисъла.

— Някои посягат към алкохола, но не е здравословно. Знам какво означаваше Кинг за теб.

— Не знаеш.

— Разговаряше с мен повече, отколкото с другите, защото съм добър слушател. Разказа ми как си го открил преди много години, какво си направил за него.

— Просто убивах скуката.

— Престани! — В гласа ѝ се прокрадна заповеднически тон, който сякаш бе генетично заложен в кръвта ѝ. — В момента проявяваш неуважение към човек, който беше мой приятел. А за теб беше като син. Приятел и брат. Всичко това. Искам утре да поставя паметен знак за него. Мога да почакам до залез, докато и ти можеш да излезеш и...

— Какво ме интересува някакъв си паметник! — промърмори той и излезе.

Контузиите ѝ пречеха да тренира, но не и да работи. През следващите два дни Глена приготвяше храна, пазаруваше и правеше проучвания за магиите си.

Снимаше.

„Не само за да се намирам на работа“, казваше си тя. Подбудите ѝ бяха практически и организационни. А снимките бяха начин за документиране и запазване на спомени.

Най-важното бе, че това ѝ помагаше да не се чувства безполезна, докато другите се потят здравата — с и без мечове.

Изучаваше пътищата и запаметяваше различни маршрути. Усъвършенстваше позанемарените си шофьорски умения, маневрирайки с микробуса по криволичещи шосета, покрай живи плетове и през кръгови кръстовища, добивайки все по-голяма увереност.

Ровеше се в книги със заклинания за нападение и защита. Търсеше решения. Не можеше да върне Кинг обратно, но щеше да стори всичко по силите си да предпази останалите.

Хрумна ѝ блестящата идея всеки от екипа да се научи да управлява микробуса. Започна с Хойт.

Седеше до него, докато той караше с мравешка скорост нагоре-надолу по алеята.

— Има далеч по-полезни неща, за които да използвам времето си.

— Може би. — Ако напредваше с това темпо, щеше да измине хилядолетие, докато стигне до десет километра в час. — Но всеки от нас трябва да може да поеме волана при необходимост.

— Защо?

— Защото така.

— Нима искаш да използваме тази машина в битка?

— Не и ако ти я управляваш. Практически подробности, Хойт. Аз съм единствената, която може да кара през деня. Ако с мен се случи нещо...

— Недей! Не предизвиквай съдбата. — Взе ръката ѝ своята.

— Трябва да се подсигуриим. Мястото, на което се намираме, е отдалечено. Имаме нужда от транспорт. Освен това шофирането ще даде на всеки от нас повече независимост, както и още едно предимство. Трябва да бъдем подготвени за всичко.

— Бихме могли да намерим още коне.

Доловила тъгата в гласа му, Глена окуражително го потупа по рамото.

— Справяш се добре. Може би не е зле да опиташ да ускориш темпото.

Той се понесе напред и изпод гумите се разхвърча чакъл. Глена си пое дъх и извика:

— Спирачка! Спирачка! Спирачка!

Полетяха още камъчета, когато микробусът рязко спря.

— Още една нова дума в речника ти — каза тя със съчувствие. — Вместо камшик.

— Ти каза да ускоря. Това е начинът. — Хойт посочи към педала за газта.

— Да. Е, добре! — въздъхна Глена. — Едната крайност е костенурка, другата — заек. Да се спрем на някое животно по средата. Да речем — куче. Хубав, здрав, златист ретрийвър.

— Кучетата преследват зайци — изтъкна той и я накара да се усмихне. — Това ми харесва. Напоследък си все тъжна. Липсваше ми усмивката ти.

— Ще получиш ослепителна, двадесет и четири каратова, ако завършим този урок здрави и читави. Ще направим голям скок. Излизаме на шосето. — Вдигна ръка и стисна в шепа кристала, който бе окачила на огледалото. — Дано това помогне.

Справи се по-добре, отколкото тя бе очаквала, което означаваше, че никой не бе осакатен или контузен. Сърцето ѝ сериозно потренира скачане до гърлото и спускане обратно, но останаха на пътя през повечето време.

Забавно бе да гледа как преценява завоите, събирайки вежди и съсредоточавайки поглед, докато дългите му пръсти стискаха волана, сякаш е спасително въже в морска буря.

Край пътя се редуваха гъсти живи плетове, зелени тунели, изпъстрени с пурпурни плодове, а отвъд тях — обширни ливади, в които като точки се открояваха бели овце или лениви петнисти крави.

Като градско момиче Глена бе омагьосана от гледките. Ако живееше в друго време и в друг свят, би изпитвала огромна любов към това място. Шарените сенки върху зелената трева, безкрайните пасбища, проблясващата тук-там вода, назъбените каменни стени на древните руини...

„Хубаво е“, каза си тя. Хубаво бе да се вира в горите около къщата, да съзерцава света, който обичаше и който заедно се бореха да спасят. Когато той забави, извърна глава към него.

— Трябва да поддържаеш скоростта. Опасно е да караш твърде бавно, както и твърде бързо. Всъщност така е във всичко, като се замисля.

— Искам да спра.

— Трябва да отбиеш встрани от пътя. Включи светлините, както ти показвах, и отпусни. — Глена огледа пътя. Банкетът бе тесен, но нямаше движение. — Паркирай. Точно така. Е, какво има? — попита, когато Хойт побутна вратата.

Разкопча предпазния си колан, грабна ключовете, сети се да вземе и фотоапарата си и забърза след него. Но той вече бе стигнал до средата на ливадата и крачеше към останките на стара каменна кула.

— Ако искаш малко да походиш или да се облекчиш, можеше просто да ми кажеш — започна тя и леко се задъха, докато го настигне.

Вятърът танцуваше в косите ѝ и ги развяваше назад и встрани. Когато докосна ръката му, усети стегнатите му мускули.

— Какво има?

— Познавам това място. Тук живееха хора, които познавам. Най-голямата от сестрите ми се омъжи за втория син от семейството. Казваше се Фергюс. Те обработваха тази земя. Те... ходеха по тази земя. Бяха живи.

Влезе в нещо, което навярно бе представлявало малка къща. Покривът бе изчезнал, както и една от стените. Подът бе обрасъл с трева и цветя със звездовидни бели цветове, и очевидно между стените бяха пасли овце. Свиренето на вятъра звучеше като призрачен напев.

— Имаха дъщеря, хубавица. Семействата ни се надяваха един ден да... — Подпря се на стената и не довърши. — Сега са останали само камъни — тихо добави той. — Руини.

— Но все още съществуват, Хойт. Поне част от онова, което е било. Освен това ти ги помниш. Всичко, което правим, мисията, която ни е възложена, нима не означава, че са имали най-добрия шанс за дълъг и пълноценен живот? Да обработват земята и да ходят по нея. Да живеят.

— Дойдоха на опелото на брат ми. — Хойт отпусна ръката си. — Не мога да ти опиша какво чувствам.

— Представям си колко ти е трудно, Хойт. Всеки божи ден. — Глена сложи ръце на раменете му и изчака, докато погледите им се срещнаха. — Част от онова, което си имал е тук. Друга ще откриеш в мен. Мисля, че това е важно. Мисля, че то трябва да ни вдъхва надежда. Сила. Искаш ли да те оставя за малко сам? Мога да се върна и да те почакам в микробуса.

— Не. Всеки път, когато се разколебая или започна да мисля, че не мога да понеса бремето, стоварено върху плещите ми, ти си до мен. — Хойт се наведе и откъсна едно от малките бели цветчета. — И в моето време растяха такива. — Завъртя го и го сложи в косите ѝ. — Е, ще носим надеждата.

— Да. Почакай. — Глена вдигна апарата си. — Това място е чудесно за снимки. Светлината е великолепна.

Отдалечи се, за да намери подходящ ъгъл. Реши да му подари една от тях. Нещо от нея, което да отнесе със себе си. Щеше да копира снимките, когато се върнеше в мансардата си. Да си представя, че той гледа същата снимка, докато тя се взира в своята. И всеки от тях щеше да си спомня за този летен следобед, в който стояха върху килим, изтъкан от диви цветя и трева.

Но тази идея ѝ донесе повече болка, отколкото топлина. Обърна апарата към него.

— Просто гледай към мен — каза тя. — Не е нужно да се усмихваш. Всъщност... — Щракна обектива. — Добре, много добре. — Добила вдъхновение, задържа апарата по-ниско. — Ще настроя самоснимачката и ще направя снимка на двама ни заедно. — Огледа се за нещо, върху което да го постави, и съжали, че не бе взела статив. — Трябва да съчиня кратко заклинание. — Хвана го в кадър. Мъж и камъни сред зелена ливада. — Вятър, поспри! Въздух, замри! Под моята ръка сега създай невидима стена! Здрава нека бъде тя! Волята ми е това! — Сложи апарата върху въздушната плоскост и включи самоснимачката. После се втурна към Хойт. — Само гледай в обектива. — Обви ръка около кръста му и доволно се усмихна, когато той направи същия жест. — Ако може и малка усмивка... едно, две...

Изчака примигващата светлина да угасне.

— Е, запечатани сме. За идните поколения.

Хойт я последва, когато тръгна към апарата.

— Откъде знаеш как ще изглежда, когато я извадиш от тази кутия?

— Не знам със сигурност. Може да се каже, че това също е вид надежда. — Глена погледна назад към руините. — Нужно ли ти е още време?

— Не. — „Времето никога няма да е достатъчно“, помисли си той. — Трябва да се връщаме. Имаме и друга работа.

— Обичаше ли я? — попита Глена, докато стояха, загледани в другия край на ливадата.

— Кого?

— Момичето? Дъщерята на семейството, което е живяло тук.

— Не, за голямо разочарование на майка ми, но не и на момичето, поне така мисля. Не търсех жена, с която да създам

семейство. Струваше ми се... вярвах, че дарбата ми, работата ми изисква уединение. Една съпруга заслужава време и внимание.

— Така е. На теория — поне толкова, колкото дава.

— Исках да бъда сам. През целия ми живот тишината и уединението ми се струваха недостатъчни. А сега се боя да остана за дълго сам.

— Ти решаваш. — Глена хвърли последен поглед към руините. — Какво ще им разкажеш, когато се върнеш?

Докато изричаше тези думи, сърцето ѝ се сви.

— Не знам. — Хойт хвана ръката ѝ и застанаха заедно край ливадата, вирайки се в останките от миналото, като си го представяше в неговата цялост, живо и непокътнато. — Не знам. Ти какво ще разкажеш на близките си, когато всичко свърши?

— Може би нищо. Ще ги оставя да мислят, че импулсивно съм решила да пътувам до Европа, както им казах, преди да замина. Защо да живеят със страха от онова, което знаем ние? — обясни Глена, когато той се обърна към нея. — Знаем, че злото, което дебне в мрака, е истинско и това е бремене за нас. Просто ще им кажа, че ги обичам — нищо друго.

— Това не е ли друг вид самота?

— Мога да я понеса.

Този път тя седна зад волана. Когато се качи до нея, Хойт за последен път се обърна назад.

„Без нея — помисли си той, — самотата би ме погълнала като бездна.“

[1] Героиня на Братя Грим. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мисълта за завръщане в неговия свят го измъчваше. Не по-малко мъчителна бе представата, че може да загине тук, без повече да види дома си. Но не можеше да си представи останалата част от живота си без жената, която му бе придала нов смисъл.

Предстоеше битка с меч и нож, но той бе погълнат от една друга битка, която бушуваше и разкъсваше сърцето му. Никога не бе подозирал, че е способен на такъв отчаян копнеж.

Наблюдаваше я през прозореца на кулата, докато тя снимаше Ларкин и Мойра, които упражняваха хватки, или ги караше да позират в не толкова войнствени пози.

Контузиите ѝ бяха отшумели, поне дотолкова, че не се движеше сковано и не се уморяваше тъй бързо. Но той никога нямаше да забрави мига, в който я бе видял да лежи, обляна в кръв на земята. Облеклото ѝ вече не му се струваше необичайно, а най-подходящото за жена като нея. Начинът, по който се движеше, в тъмния си панталон и бялата блуза, огненочервените коси, небрежно прихванати високо на главата ѝ — всичко това бе неповторимо съчетание на грация и изтънченост.

В лицето ѝ бе открил красота и живот. В ума ѝ — интелигентност и жажда за познание. А в сърцето ѝ — състрадание и смелост.

Осъзна, че в нея е намерил всичко, което би могъл да желае, без някога да е съзнавал, че му липсва.

Нямаше никакви права над нея, разбира се. Никой от двамата нямаше право над другия, след като срокът изтече и изпълнят мисията. Ако останеха живи, ако световите оцелееха, той щеше да се върне във времето си, а тя — да остане в своето. Дори любовта не можеше да преодолее хиляда години.

Любов. Думата го накара да почувства такава болка в сърцето, че притисна ръка към гърдите си. Значи това бе любовта. Този огън, изгарящ отвътре. Светлият лъч в мрака.

Не само допирът на горещата плът, шепотът на светлината на свещи, а и болката. И мислите през деня, както и в най-дълбокия мрак през нощта. Нечие присъствие да бъде толкова ярко и осезаемо, че да засенчва всичко друго.

Това го изпълваше с ужас.

„Не съм страхливец“, напомни си Хойт. Беше магьосник по рождение и воин — по стечение на обстоятелствата. Държал бе мълнии върху дланта си и бе призовавал вятъра да ги изстреля. Беше убивал демони и два пъти бе заставал лице в лице със самата им кралица.

Разбира се, че нямаше да затрепери пред лицето на любовта. Тя не можеше да го убие или осакати, нито да го лиши от силата му. Тогава защо трябваше да подхожда към нея така плахо?

Излезе от кулата и подтикнат от импулсивно хрумване, тръгна надолу по стълбите. Докато минаваше покрай вратата на брат си, чу музика — нещо тихо и монотонно. Знаеше, че това е музиката на скръбта.

И знаеше, че щом брат му се е събудил, и другите от неговия вид също се пробуждат. Наближаваше залез.

Бързо закрачи през къщата към кухнята, където нещо къкреше на котлона, и излезе през задната врата.

Ларкин се забавляваше, като се превръщаше в златист вълк, докато Глена издаваше звуци на удивление и обикаляше около него с малката машинка, с която правеше снимки. „Фотоапарат“, напомни си той.

Ларкин възвърна човешкия си образ и зае наперена поза с вдигнат меч.

— По-добре изглеждаш като вълк — отбеляза Мойра.

Той вдигна меча си за мнимо нападение и я подгони. Виковете и смехът им бяха в такъв контраст с музиката на брат му, че Хойт се загледа с почуда в тях.

В света все още имаше смях. Все още имаше време и потребност от игри и забавления. Все още имаше светлина, въпреки че мракът пропълзяваше все по-близо.

— Глена.

Тя се обърна, с все още шеговито танцуващи очи.

— О, идеално! Остани, където си! Точно там, на фона на къщата.

— Исках само...

— Шшт. Ще изпусна светлината. О, да, да, точно така! Толкова суров и гневен. Чудесно! Жалко, че няма време да вземеш мантията си. Създаден си да носиш мантия. — Избра друг ъгъл, приклепна и насочи обектива към него. — Не, не гледай мен. Гледай ето там, над главата ми, дълбоко замислен. Взирайте се в дърветата.

— Накъдето и да гледам, виждам само теб.

Тя свали апарата за миг и страните ѝ засияха от радост.

— Опитваш се да отвлечеш вниманието ми. Гледай с онзи твой неповторим поглед — само за минута. Към дърветата: сериозния магьосник, потънал в размисъл.

— Искам да поговори с теб.

— Две минути. — Отново промени ъгъла, продължи да снима, а после се изправи. — Нужен ми е малко реквизит — промърмори тя и огледа оръжията на масата.

— Глена, ще дойдеш ли с мен?

— Две минути — повтори тя, докато се двоумеше между дълга сабя и кама. — И без това трябва да отскоча да нагледам супата.

— Нямам предвид вътре в проклетата кухня. Ще дойдеш ли с мен?

Глена хвърли поглед към него и машинално вдигна апарата, за да улови силата, която излъчваше. „Вкусна вечеря“, помисли си тя, още една нощ здрав сън и на сутринта щеше да бъде напълно готова за интензивна тренировка.

— А къде?

— У дома. В моя дом.

— Какво? — Отново свали апарата и почувства как сърцето ѝ направи огромен скок. — Какво?

— Когато всичко свърши — Хойт не откъсваше поглед от очите ѝ, докато изминаваше разстоянието помежду им, — ще дойдеш ли с мен? Ще бъдеш ли с мен? За цял живот?

— Да дойда с теб в миналото? В дванадесети век?

— Да.

Бавно и внимателно Глена остави апарата.

— Защо искаш това?

— Защото виждам единствено теб, искам единствено теб. Мисля, че ако трябва да живея дори и пет минути в свят, където те няма, ще ми

се сторят цяла вечност. Не мога да си представя вечността, без да виждам лицето ти. — Хойт плъзна пръсти по бузата ѝ. — Без да чувам гласа ти, без да те докосвам. Мисля, че ако съм изпратен тук, за да водя тази война, навярно съм изпратен и за да те открия. Не само за да се борим заедно един до друг, а да ме накараш да отворя сърцето си. Глена! — Хвана ръцете ѝ и ги доближи до устните си. — Сред целия този страх, скръб и гибел виждам теб.

Глена само се взираше в очите му, докато Хойт говореше. Щом изрече последните думи, тя сложи ръка на сърцето му.

— Тук вътре има толкова много — тихо каза Глена. — Късметлийка съм, че съм част от него. Ще дойда с теб. Ще дойда с теб навсякъде.

Радостта нахлу в него и го изпълни с топлина, когато отново допря върховете на пръстите си до лицето ѝ.

— Готова си да се откажеш от твоя свят, от всичко, което познаваш? Защо?

— Представих си, че трябва да живея в свят без теб и пет минути ми се сториха цяла вечност. Обичам те! — Глена видя как изразът на очите му се промени. — Най-мощното заклинание. Обичам те! С тези думи ти се вричам завинаги.

— Веднъж изречено, това, което съществува между нас, остава живо завинаги. Нищо не ще го погуби. — Сега той обхвана лицето ѝ. — Ще ме приемеш ли, ако остана тук с теб?

— Но ти каза...

— Ще ме приемеш ли, Глена?

— Да, разбира се — да!

— Тогава ще изберем в кой свят да останем, когато всичко свърши. Ще те обичам във всеки свят, в което и да е време. Теб. — Докосна устните ѝ със своите. — И само теб.

— Хойт. — Ръцете ѝ го обгърнаха плътно. — Щом имаме това, можем да постигнем всичко.

— Аз все още не съм го изрекъл.

Глена се засмя и обсипа лицето му с целувки.

— Почти го изрече.

— Почакай. — Побутна я назад, само сантиметър. Ярките му сини очи се вгледаха в нейните. — Обичам те.

От небето се спусна един-единствен лъч светлина, която ги обля от глава до пети. Озоваха се в средата на сияен бял кръг.

— Всичко е решено — прошепна той. — В този живот и във всички следващи аз съм твой. И ти си моя. Принадлежа ти изцяло, Глена.

— Всичко, което съм и някога ще бъда, е твое. — Тя отново се притисна към него и долепи буза до неговата. — Каквото и да се случи от сега нататък, това ще ни крепи.

Наведе глава назад и устните им се срещнаха.

— Знаех, че си ти — тихо каза Глена, — още от мига, в който влязох в съня ти.

Останаха прегърнати в кръга от сияйна светлина, която ги обливаше. Когато избледня и здрачът започна да се прокрадва, събраха останалите оръжия и заедно ги внесоха в къщата.

Кийън ги гледаше през прозореца на спалнята си. Любовта бе засияла около тях като светлината, която едва не бе изгорила кожата му, очите му. И бе трогнала сърце, спряло да бие преди почти хилядолетие.

Значи брат му се бе поддал на единствената сила, срещу която нямаше защита. Сега щяха да изживеят краткия си тягостен живот, обгърнати от тази светлина. Може би тя щеше да му придаде смисъл.

Той се върна в хладния полумрак на стаята си.

Когато слезе на долния етаж, вече бе съвсем тъмно и Глена бе сама в кухнята. Пееше до мивката, както забеляза Кийън, нехайно си тананикаше с весел глас. Би казал, че между устните ѝ, заедно с мелодията, излизат малки сърчица.

Зареждаше съдомиялната машина... досадно домакинско задължение. Кухнята бе изпълнена с мирис на подправки и цветя. Косите ѝ бяха вързани високо, а ханшът ѝ се поклащаше в такт с песента.

Дали в неговия живот щеше да има такава жена, ако бе продължил, запита се Кийън. Която да пее в кухнята или да стои срещу него в кръг от светлина и да го гледа в очите, с лице, сияещо от любов?

Беше имал връзки с жени, разбира се. Безброй. Някои от тях го бяха обичали, за свое голямо разочарование, предполагаше той. Но

дори и лицата им да бяха сияли от любов, спомените му за тях бяха смътни.

Любовта бе нещо, което по свой избор бе изключил от живота си. Или поне си бе внушил, че е така. Не можеше да отрече факта, че бе изпитвал обич към Кинг — като баща към син, като брат към брат. Малката кралица бе дяволски права за това.

Човекът бе спечелил обичта и доверието му и както често се случва с хората, беше напуснал този свят, оставяйки го сам.

„За да спаси тази тук“, помисли си той сега, докато гледаше как Глена слага съдове в миялната машина. Друго нещо, характерно за хората, бе готовността им да се жертват един за друг.

Тази черта често го озадачаваше. По-лесна за разбиране, при тези обстоятелства, би била противоположната — склонността им да убиват себеподобните си.

Изведнъж тя се обърна и подскочи. Чинията, която държеше се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на пода.

— Господи! Съжалявам. Стресна ме.

Беше доста пъргава и сръчна за изтънчена жена. Взе метла и парцал от килера и започна да събира парчетата.

Не бе разговарял нито с нея, нито с когото и да било друг от нощта, в която бе загинал Кинг. Беше ги оставил да тренират сами и да правят каквото пожелаят.

— Не те чух да влизаш. Другите се нахраниха. Качиха се горе да... да потренират. Днес с Хойт излязохме за около час. Дадох му урок по кормуване. Хрумна ми... — Тя изхвърли парчетата и отново се обърна. — Кажете нещо, за бога!

— Дори и да оцелеете, вие сте от два различни свята. Как ще решите този проблем?

— Хойт разговаря ли с теб?

— Не беше нужно. Имам очи.

— Не знам как ще го разрешим. — Глена прибра метлата. — Ще намерим начин. Има ли значение за теб?

— Никакво. Просто ми се струва интересно. — Кийън взе бутилка от кошницата на плота и прочете етикета. — Живея сред вас от доста време. Ако не проявявах интерес, отдавна да съм умрял от скука.

Тя зае горда поза.

— Любовта ни прави по-силни. Вярвам в това. Трябва да бъдем по-силни. Дотук не се справяме добре.

Кийън отвори бутилката и извади чаша.

— Така е, неособено добре.

— Кийън — каза Глена, когато той понечи да тръгне към вратата.
— Знам, че обвиняваш мен за смъртта на Кинг. Имаш пълното право да ме виниш и мразиш. Но ако не намерим начин да работим заедно, да се сплотим, той няма да бъде единствената жертва, а само първата.

— Изпреварил съм го с няколкостотин години.

Вдигна чашата си към нея като за тост и излезе с бутилката в ръка.

— Е, явно беше безполезно — промърмори Глена и отново се залови със съдовете.

Щеше да продължи да я мрази, а навярно да намрази и Хойт заради любовта му към нея. Екипът им се бе разпаднал още преди да има шанса да се сплоти.

Ако имаха време — само време и нищо друго — щеше да остави нещата така, да изчака, докато гневът му охладнее и започне да отшумява. Но не можеха да си позволят лукса да пропилят още малко от ценното време, с което разполагат. Трябваше да намери изход от положението и път към него.

Подсуши ръцете си и окачи кърпата.

Чу се тупване до задната врата, сякаш бе паднало нещо тежко. Глена инстинктивно се отдръпна назад и посегна към меча, подпрян на плота, и един от коловете върху него.

— Те не могат да влязат — прошепна тя с треперещ глас. — Ако искат да ме шпионират, докато разтребвам кухнята, какво от това?

Но съжали, че с Хойт не бяха постигнали по-голям успех при опитите си да създадат защитена зона около къщата.

Все пак нямаше да допусне да я изплашат. Определено нямаше отново да отвори вратата, за да си бърбри със същество, което иска да прегризе гръкляна й.

Но чу звук, подобен на драскане с нокти, ниско по вратата. И стон. По дланта на ръката й, която стискаше меча, изби пот.

— Помогнете ми. Моля ви.

Гласът бе слаб, едва се чуваше през масивното дърво, но й се стори...

— Отвори ми. Глена? Глена? За бога, пусни ме вътре, преди да дойдат.

— Кинг?

Мечът издрънча на пода, когато тя скочи към вратата. Все пак продължи здраво да стиска кола.

„Вече имам едно на ум“, помисли си Глена и застана на безопасно разстояние, докато отваряше.

Той лежеше на плочите, точно пред прага, с окървавени и разкъсани дрехи. По лицето му имаше засъхнала кръв и тихо стенеше.

„Жив!“, бе единствената ѝ мисъл.

Понечи да приклепне и да го придърпа вътре, но Кийън застана до нея. Избута я встрани и се наведе. Сложи ръка на наранената буза на Кинг.

— Трябва да го внесем вътре. Побързай, Кийън! Имам неща, които могат да помогнат.

— Близо са. Преследват ме. — Кинг слепешком посегна към ръката му. — Не мислеха, че ще оживея.

— Жив си. Ела вътре. — Той го хвана под мишниците и го издърпа през прага в кухнята. — Как се измъкна?

— Не знам. — Кинг се просна на пода, със затворени очи. — Не се ударих в скалите. Помислих, че ще се удавя, но... изплувах и излязох от водата, полумъртъв. Загубил съм съзнание, не знам за колко време. По цял ден вървах. Нощем се криех. Те излизат нощем.

— Нека видя какво мога да направя за него — настоя тя.

— Затвори вратата! — каза Кийън.

— Всички ли са живи? Всички ли... жаден съм.

— Да, знам. — Кийън сграбчи ръката му и го погледна очите. — Знам.

— Ще започнем с това. — Глена смеси нещо набързо в чаша. — Кийън, повикай другите. Хойт и Мойра биха могли да ми помогнат. Трябва да сложим Кинг на легло, да го настаним удобно.

Наведе се над него, докато говореше, и кръстът на врата ѝ проблесна срещу лицето му. Кинг просъска като змия, оголи зъби и се сгърчи.

За неин ужас, в следващия миг той скочи на крака. Широко усмихнат.

— Никога не си ми казвал какво е чувството — обърна се Кинг към Кийън.

— Думите бледнеят. Трябва да бъде изживяно.

— Не. — Глена само поклати глава. — О, господи, не!

— Можеше да ми разкриеш това много отдавна, но се радвам, че не го направи. Радвам се, че станах като теб сега, в разцвета на силите си. — Кинг заобиколи масата, докато говореше, далеч от външната врата. — Първо ме измъчваха. Лилит... тя владее забележителни начини за причиняване на болка. Знаеш, че нямате шанс срещу нея.

— Съжалявам — прошепна Глена. — Толкова съжалявам.

— Няма за какво. Тя каза, че си моя. Мога да се нахраня с теб или да те превърна във вампир. Аз решавам.

— Не искаш да ме нараниш, Кинг.

— О, напротив, иска — нехайно каза Кийън. — Искан да се мъчиш — почти толкова, колкото иска да изсмуче кръвта ти. Така е устроен. Беше ли ти дарила вечен живот, преди да те хвърлят от скалата?

— Не. Бях тежко ранен. Не можех да стоя на краката си. Бяха ме вързали с въже, когато ме хвърлиха. Ако оцелеех, тя щеше да ме направи безсмъртен. Оцелях. Ще те върне при себе си — каза той на Кийън.

— Да, знам, че ще го направи.

Глена поглеждаше ту единия, ту другия. Осъзна, че е в капан между двамата. Едва сега прозря, че Кийън е знаел какво създание пуска в къщата си, преди да го издърпа.

— Не го прави! Как можеш? Как можеш да причиниш това на брат си?

— Не мога да го имам — каза Кинг на Кийън. — Нито пък ти. Тя иска Хойт за себе си. Искан да изпие кръвта на магьосника. Тази кръв ще я направи още по-силна. Тогава ние ще властваме над всички светове, които съществуват.

Мечът бе твърде далеч, а колът вече не бе в ръката ѝ. Няваше нищо.

— Трябва да отведем Хойт и другата женска живи при нея. Тя и момчето са наши, ако ги искаме.

— Отдавна не съм вкусвал човешка кръв. — Кийън протегна ръка и прокара пръст по тила ѝ. — Мисля, че тази ще бъде сладка.

Кинг облиза устни.

— Можем да си я поделим.

— Да, защо не? — Здравно сграбчи Глена и когато тя започна да се съпротивлява и затаи дъх, той се засмя. — О, да, викай за помощ. Повикай другите, за да не си правим труда да се качваме горе.

— Ще гниете в ада. Съжалявам за случилото се с теб — каза тя, докато Кинг се приближаваше към нея. — Съжалявам за ролята, която изиграх в него. Но няма да ти бъде лесно.

Използва Кийън като опора, вдигна крака и нанесе ритник. Накара го да залитне и да направи няколко крачки назад, но той само се изсмя и отново се устреми към нея.

— В пещерите ги пускат да бягат, за да ги преследваме. Харесва ми, когато бягат. Когато пищят.

— Аз няма да пищя.

Удари с лакти и отново го ритна.

Чу забързани стъпки и си помисли само: „Не!“. Затова все пак се разпищя и продължи да нанася удари и ритници.

— Кръстът. Не мога да се справя със скапания кръст. Повали я — настоя Кинг. — Свали го от шията й. Гладен съм!

— Аз ще успея — каза Кийън. Хвърли Глена встрани и в този миг другите се втурнаха в стаята.

Гледайки Кинг в очите, той заби кола, който бе държал зад гърба си, в сърцето на своя приятел.

— Това е единственото, което мога да сторя за теб — промълви Кийън и хвърли кола.

— Кинг. Не! Кинг. — Мойра коленичи до пепелта. Докосна я и заговори с треперещ от напирещите сълзи глас: — Нека онова, което бе той, душата и сърцето му отново бъдат добре дошли в този свят! Демонът, който ни го отне, е мъртъв. Нека види светлината и намери пътя дотук!

— Не можеш да възкресиш човек от купчина пепел.

Тя вдигна поглед към Кийън.

— Не, но мога да освободя душата му, за да може да се прероди. Ти не уби приятеля си, Кийън!

— Не. Лилит го погуби.

— Помислих...

Глена все още трепереше, когато Хойт й помогна да се изправи.

— Знам какво си помисли. Нищо чудно.

— Трябваше да ти имам повече доверие. Казах, че не сме сплотени, но не осъзнавах, че съм виновна за това повече, отколкото всеки друг от нас. Не ти повярвах. Помислих, че ще ме убиеш, а ти избра да ме спасиш.

— Грещиш. Избрах да спася приятеля си.

— Кийън. — Тя пристъпи към него. — Аз съм причината за това. Не мога...

— Не, не си. Нито си го убила, нито си го превърнала във вампир. Лилит го направи. Изпрати го тук, за да умре още веднъж. Беше новак, все още не бе свикнал с новата си кожа. Беше и ранен. Не би могъл да надвие всички ни — и тя го знаеше.

— Знаела е как ще постъпиш. — Хойт застана до брат си и сложи ръка на рамото му. — И какво ще ти коства това?

— Винаги намира начин да се подсигури, че няма да загуби. Хрумвало ѝ е, че ако не го убия, ще успее да погуби или да отвлече поне един от нас... а може би всички ни. От друга страна, изборът да го унищожа ще ми струва... наистина много.

— Смъртта на приятел — заговори Ларкин — винаги е мъчителна загуба. Всички тъгуваме.

— Вярвам, че е така. — Сведе поглед към Мойра, която все още стоеше на колене на пода. — Но ударът беше предназначен главно за мен, защото го познавах много по-отдавна. Тя не му причини това заради теб — обърна се той към Глена, — а заради мен. Можех да обвиня теб, както и направих, ако просто го бе убила. Чиста работа. Но сега не мога да упреквам теб. Вината е само нейна. И моя. — Наведе се и вдигна кола, който бе използвал като оръжие, и погледна заострения връх. — Когато настъпи моментът да се изправим срещу нея, оставете я на мен. Ако някой друг понечи да нанесе смъртоносния удар, ще му попреча. Както виждате, не си е направила добре сметката. Длъжница ми е и ще я накарам да плати за стореното с живота си. — Взе и меча. — Тази вечер ще тренираме.

Глена тренираше с Ларкин, меч срещу меч. Кийън бе избрал Мойра за противник на Хойт и стоеше отстрани или сновеше между

тях, докато звучеше звън на стомана. Крещеше обидни думи, което може би бе неговият начин за поддържане на мотивация.

Тя усещаше пулсираща болка в ръката и във все още незаздравелите си ребра. Въпреки че по гърба ѝ се стичаше пот, продължаваше да напруга сили. Болката и усилието ѝ помагаша да прогони от мислите си образа на Кинг в кухнята, пристъпващ с оголени остри зъби към нея.

— Дръж тази ръка високо! — изкрещя ѝ Кийън. — Ако не можеш да стискаш шибания меч както трябва, няма да издържиш и пет минути. А ти, Ларкин, престани да танцуваш с нея, за бога! Това не е някакъв скапан нощен клуб.

— Не се е възстановила напълно. Впрочем какво е нощен клуб, по дяволите?

— Трябва да поспра. — Мойра сниши меча си и изтри потта от челото си със свободната си ръка. — Имам нужда от миг почивка.

— Не, нямаш! — Кийън се завъртя към нея. — Мислиш, че ѝ правиш услуга, като молиш за почивка? Нима си въобразяваш, че те биха се съгласили на таймаут само защото приятелката ти трябвало да си поеме дъх?

— Добре съм. Излишно е да я хокаш. — Глена се бореше за глътка въздух и достатъчно сили, за да застане стабилно на краката си. — Добре съм. Престани да ме щадиш! — каза на Ларкин. — Не желая никой да ме глези.

— Трябва да я наблюдаваме. — Хойт даде знак на Ларкин да се отдръпне назад. — Твърде рано е за нея да участва в толкова усилен тренировка.

— Не ти решаваш това! — подчерта Кийън.

— Просто отбелязвам. Изтощена е и болките ѝ не са отминали. Това е достатъчно.

— Казах, че съм добре. И мога да говоря от свое име. Както изтъкна брат ти, който явно обожава да се прави на гадняр, нямам нито нужда, нито желание да бъдеш мой говорител.

— Тогава трябва да свикнеш с това, защото ще бъда, когато се налага.

— Вие двамата просто можете да уморите врага с приказки — сухо отбеляза Кийън.

Загубила търпение, Глена го побутна с меча си.

— Добре тогава. Хайде да опитаме — ти и аз. Няма да се сдържаш.

— Не! — Кръстоса острието си с нейното. — Няма.

— Вече казах достатъчно.

Хойт замахна с меча си между техните и яростта му намери израз в пламъци, които пробягаха по стоманата.

— Върху кого от двамата ни искаш да излееш гнева си?

Въпросът на Кийън бе изречен с напевен тон, а очите му потъмняха от опасно задоволство, когато Хойт рязко се изви към него.

— Започва да става интересно! — подхвърли Ларкин, но братовчедка му го смъмри.

— Почакайте! — каза тя. — Спрете за миг. Всички сме разстроени. Уморени и прегрели като коне след дълъг галоп. Няма смисъл да се нараняваме взаимно. Щом няма да почиваме, поне да отворим вратите — да влезе малко въздух.

— Искаш да отворим вратите? — Изведнъж станал безкрайно любезен, Кийън наклони глава в страни. — Искаш глътка въздух? Е, добре, нека подишаме малко чист въздух.

Пристъпи към вратите на терасата и широко ги отвори. После с движение, светкавично като щракване с пръсти, протегна ръце навън в мрака.

— Заповядайте вътре! — каза и придърпа двамата вампири през прага. — Тук има храна за цяло угощение.

Закрачи към масата, когато и двамата скочиха на крака и извадиха мечове. С върха на своя вдигна ябълка от купата. После се облегна на стената, издърпа я от върха и отхапа.

— Да видим как ще се справите с тях — предложи Кийън. — Все пак ще бъдете по двамата срещу един. Постарайте се поне да оцелеете.

Хойт се завъртя и инстинктивно застана пред Глена. Ларкин вече се приближаваше с насочен меч. Противникът му лесно отби удара, сви свободната си ръка в юмрук, който стовари така, че го накара да полети към страната на стаята. После се обърна и се спусна към Мойра. Първия удар по острието на меча ѝ я повали на пода. Докато се плъзгаше по гръб, тя отчаяно потърси кола си, вперила поглед в съществуването, което сякаш летеше през въздуха към нея.

Глена потисна ужаса си и извика гнева си. Насочи силата си и призова огъня — първата стихия, която се бе научила да използва и

последната, която щеше да загуби. Вампирът пламна и изгоря във въздуха.

— Браво, Червенокоске! — отбеляза Кийън и се загледа в брат си, който се бореше за живота си.

— Помогни му. Помогни и на мен.

— Защо ти не му помогнеш?

— Твърде близо са, за да рискувам с огъня.

— Опитай с това. — Хвърли й един кол и отхапа от ябълката.

Неспособна да разсъждава, тя се втурна напред и заби кола в гърба на вампира, който с ударите си бе накарал Хойт да падне на колене.

— Не улучи сърцето.

Създанието издаде вик — по-скоро на задоволство, отколкото на болка. Завъртя се с високо вдигнат меч. Мойра и Ларкин се спуснаха към него, но Глена видя смъртта си. Бяха твърде далеч, а вече не й бе останало никакво оръжие.

Тогава Хойт преряза гърлото му с меча си. Кръвта опръска лицето й, преди вампирът да се превърне в пепел.

— Жалка картина, но все пак сполучлив опит. — Кийън изтри ръцете си. — Е, отново по двойки! Край на игрите!

— Ти знаеше, че са отвън. — Ръката на Мойра, която все още стискаше кола, затрепери. — Знаеше.

— Разбира се, че знаех. Ако ползвахте ума си или поне някое от сетивата си, и вие щяхте да знаете.

— Щеше да ги оставиш да ни убият.

— По-скоро вие едва не се оставихте да ви убият. — Махна с ръка към Мойра. — Ти стоеше там и мирисът на страха се пропиваше в теб. Ти — обърна се той към Ларкин — нападна, без да използваш главата си — и едва не я загуби. Що се отнася до теб — каза Кийън на Хойт, — рицарството е хубаво нещо, но щеше да коства живота и на двама ви. Щяхте да умрете с чест, разбира се. Червенокоската поне отначало използва разсъдъка си и силата, която са й дали проклетите ви богове, но после се предаде на страха и застана като вцепенена, кротко очаквайки смъртта. — Пристъпи напред. — Затова ще поработим върху слабостите ви. Които са безброй.

— Не издържам повече. — Гласът на Глена бе тих, почти шепот. — Видях твърде много кръв и смърт за една нощ. — Хвърли кола и

излезе.

— Остави я. — Кийън махна с ръка, когато Хойт понечи да я последва. — За бога, ако имаше капка ум, щеше да разбереш, че желае единствено собствената си компания... а и подобно драматично напускане трябва да бъде уважено. Нека остане сама.

— Прав е — припряно заговори Мойра. — Колкото и да е мъчително да го изрека. Тя има нужда от уединение. — Отиде да вземе меч, който бе изтръгнат от ръката ѝ. — Слабости — кимна и застана срещу Кийън. — Много добре. Покажи ми.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влезе, Хойт очакваше да я открие в леглото. Беше се надявал да е заспала, за да я накара да потъне в дълбок сън и да облекчи контузиите ѝ поне малко.

Но тя стоеше до прозореца, на тъмно.

— Не светвай лампата — каза Глена, с гръб към него. — Кийън беше прав: навън има още. Ако се концентрираш, ще усетиш присъствието им. Придвигват се като сенки, но все пак се долавя движение. Мисля, че скоро ще си тръгнат. Към бърлогите, в които се спотайват през деня.

— Трябва да си починеш.

— Знам, че го казваш от загриженост и вече съм достатъчно спокойна, за да не отсека главата ти заради тези думи. Знам, че се държах глупаво горе. Не ме е грижа.

— Уморена си, аз — също. Искам да се измия и да поспя.

— Имаш своя стая. Не исках да прозвучи толкова грубо — продължи тя, преди Хойт да каже нещо. Най-сетне се обърна. Лицето ѝ беше доста бледо в мрака и на фона на тъмния халат, с който бе облечена. — Не съм толкова спокойна, колкото мислех. Нямаше никакво право да заставаш пред мен там, горе.

— Имах пълното право. Любовта ми го дава. Но дори и без нея, ако един мъж не защити жена от нападение...

— Престани! — Глена протегна ръка, с дланта напред, сякаш да спре думите му. — Тук не става въпрос за мъже и жени, а за човешки същества. Секундите, които загуби да мислиш за мен, да се тревожиш за мен, можеха да ти струват живота. Никой от нас няма време да брани другите. Ако не вярваш, че мога да се защитавам сама... че всеки от нас може, няма да стигнем доникъде.

Думите ѝ звучаха логично, но това ни най-малко не го разколеба. Пред очите му все още бе чудовището, което бе скочило към нея.

— А къде щеше да бъдеш сега, ако не бях унищожил онова създание?

— Различно е. Коренно различно.

Приблужи се към него и Хойт вдъхна ароматите, които бе втрила в кожата си, толкова женствени.

— Това са глупости и загуба на време.

— За мен не са, така че изслушай ме. Да се бориш заедно с някого и да защитиш боен другар е едно, важно е всички да разчитаме един на друг. Но да ме изтласкаш назад от бойното поле е съвсем друго. Трябва да разбереш и да приемеш разликата.

— Как бих могъл, когато става дума за теб, Глена? Ако те загубя...

— Хойт! — Тя сграбчи ръцете му в нетърпелив жест на утеха. — Всеки от нас може да загуби живота си в тази битка. И за мен е трудно да проумея и да приема това. Но ако ти загинеш, няма да живея с отговорността да знам, че е било заради мен. Не бих го понесла. — Седна на ръба на леглото. — Тази вечер убих. Знам какво е да сложиш край на нещо. Никога не съм предполагала, че ще бъда принудена да използвам силата си по този начин. — Протегна ръцете си напред и се загледа в тях. — Направих го, за да защитя друго човешко същество, и все пак ми тежи. Знам, че ако го бях убила с кол или с меч, щях да го приема по-лесно. Но използвах магия за унищожение. — Вдигна лице към неговото и в очите ѝ се изписа дълбока тъга. — Тази дарба винаги е била нещо светло, а сега е помрачена. Трябва да го проумея и да го приема. И ти трябва да ми позволиш.

— Приемам силата ти, Глена, и всичко, което си способна да направиш с нея. Мисля, че за всички ни ще бъде по-добре, ако работиш само върху магическите техники.

— И да оставя мръсната работа на теб? Далеч от фронтовата линия, на безопасно място, да забърквам отвари в котела си?

— Тази нощ на два пъти едва не те загубих. Затова ще правиш каквото ти кажа.

Глена онемя за няколко мига.

— Е, добре, отървах се на косъм. Два пъти застанах лице в лице със смъртта и оцелях.

— Ще обсъдим това утре.

— О, не, не утре. — Махна с ръка и затръшна вратата на банята под носа му.

Той се завъртя, очевидно на границата на търпението си.

— Не използвай силата си срещу мен!

— А ти престани да се перчиш с мъжествеността си пред мен! Не исках да прозвучи така. — В гърлото ѝ напираше смях наред с гнева, и тя замълча, за да си поеме дъх. — Няма да я използвам само когато ти ми наредиш Хойт, и не очаквам да се застъпваш за мен. Беше изплашен за мен, разбирам те, самата аз бях адски изплашена за себе си. Както и за теб, и за всички ни. Но трябва да превъзмогнем уплахата.

— Как? — попита той. — Как да я превъзмогна? Тази любов е нещо ново за мен, както и копнежът и ужасът, които я съпътстват. Когато бях призован за тази мисия, мислех, че ще бъде най-тежкото изпитание в живота ми. Но съм се лъгал. По-тежко е да те обичам и да знам, че мога да те загубя.

През целия си живот бе мечтала да бъде обичана така. Кой човек не мечтаеше?

— Не знаех, че мога да чувствам такава близост с някого. Това е ново изживяване и за мен, трудно ми е и изпитвам страх. Искан ми се да можех да те уверя, че няма да ме загубиш. Но знам, че колкото съм по-силна, толкова по-голям шанс имам да остана жива. Колкото по-силен е всеки от нас, толкова по-голям е шансът ни да оцелеем. Да спечелим битката. — Отново се изправи. — Тази вечер видях Кинг — човек, когото бях започнала да харесвам истински. Съществуването, в което го бяха превърнали, искаше кръвта ми, смъртта ми — и тя щеше да му донесе наслада. Не мога да опиша колко е мъчително да видиш това и да повярваш в него. Той беше приятел. Толкова бързо започнах да гледам на него като на приятел.

Гласът ѝ затрепери и трябваше да се обърне и отново да застане до прозореца в тъмнината.

— Въпреки че се борех за живота си, част от мене виждаше в него онова, което той бе преди. Човекът, с когото по-скоро готвехме, седяхме и се смеехме заедно. Не можех да използвам силата си срещу него, не можех да я насоча като оръжие. Ако Кийън не беше... — Застана срещу него, изправена като стълб. — Няма отново да проявя слабост. Няма да се поколебая за втори път. Трябва да ми имаш доверие.

— Ти ми изкрещя да бягам. Нима не е същото, като да застанеш пред мен в битка?

Тя отвори вратата и веднага я затвори. Прочисти гърлото си.

— Беше единственото, което можех да сторя. Е, добре. Приемам упрека. И двамата ще си извлечем поука. Впрочем имам няколко идеи, които биха могли да се окажат полезни. Но преди да ги оставим за утре и да си легнем, има още нещо, за което държа да спомена.

— Никак не съм изненадан.

— Не одобрявам съперничеството между теб и брат ти заради мен и не се чувствам поласкана.

— Не е само заради теб.

— Знам. Но аз го подклаждам. Ще поговоря и с Мойра за това. Разбира се, идеята ѝ да отклони вниманието на Кийън от нас доведе до неочаквани последици.

— Беше лудост от негова страна да довлече онези изчадия в къщата. Гневът и арогантността му можеха да ни костват живота.

— Не! — тихо, но решително отсече тя. — Имаше пълното право да го стори.

Смаян, Хойт втренчи поглед в нея.

— Как можа да го кажеш? Как можеш да го защитаваш?

— Даде ни забележителен урок, който никога не ще забравим. Невинаги ще знаем кога да очакваме нападение и трябва да бъдем готови да убиваме или да бъдем убити във всяка минута. Досега не бяхме. Дори след случилото се с Кинг. Ако бяха повече, ако шансовете ни бях равни, краят щеше да бъде доста различен.

— Той стоеше настрана, без да стори нищо.

— Да. Още нещо, което трябва да имаме предвид. Кийън е най-силният от нас и най-умният при тези обстоятелства. Трябва да се доближим до неговото ниво. Имам няколко идеи, поне за нас двамата. — Пристъпи към него, повдигна се на пръсти и докосна бузата му с устни. — Върви да се измиеш. Утрото е по-мъдро от вечерта. Сега трябва да поспя. Искам да останеш да спиш при мен.

В съня си вървеше с богинята през свят, пълен с градини, над които летяха птици, ярки като цветя, а цветята блестяха като скъпоценни камъни.

От една висока черна скала се спускаше водопад с цвят на сапфир, образувайки езеро, бистро като кристал, в което плуваха

златни и рубиненочервени рибки.

Въздухът бе топъл и изпълнен с ухания.

Отвъд градините имаше сребриста плажна ивица, галена от тюркоазни вълни, ласкави като ръката на любим. Деца строяха замъци от бляскав пясък или се плискаха сред морската пяна. Звънкият им смях се носеше във въздуха като птича песен.

От плажа нагоре водеха стъпала от бял мрамор с рубинени ръбове. Високо над тях имаше къщи в нежни пастелни тонове, сред цветни лехи и цъфнали дървета.

Откъм хълма долиташе леката, жизнерадостна музика на арфи и флейти.

— Къде сме?

— Има много светове — каза ѝ Мориган, докато вървяха една до друга. — Това е само един от тях. Искан да видиш, че се бориш не само за своя и за неговия свят и не само за света на приятелите ви.

— Прекрасен е. Сякаш в него цари... щастие.

— Някои светове са такива, други — не. В някои животът е труден, изпълнен с болка и изпитания. Но все пак е живот. Този свят е стар — каза богинята и полите ѝ затрептяха, когато разпери ръце. — Заслужил е тази красота и спокойствие чрез изпитания и болка.

— Ти можеш да предотвратиш онова, което се задава. Да я спреш.

Мориган се обърна към нея и ярките ѝ коси затанцуваха от вятъра:

— Направих това, което бе по силите ми, за да я спра. Избрах вас.

— Не е достатъчно. Вече загубихме един от нас. Беше добър човек.

— Както и мнозина други.

— Такъв ли е законът на съдбата? На по-висшите сили? Толкова суров?

— Висшите сили даряват радост на тези деца, те сътворяват цветята и слънцето. Любовта и насладата. Както и болката и смъртта. Така трябва да бъде.

— Защо?

Богинята се обърна и се усмихна.

— Иначе всичко това би означавало толкова малко. Ти имаш ценна дарба, дете. Но тя е и бремене.

— Използвах тази дарба за унищожение. През целия си живот съм вярвала, учили са ме да ценя всичко, което имам, и никога да не причинявам вреда. А го направих.

Мориган докосна косите ѝ.

— Това е отговорността, която трябва да поемеш срещу злото.

— Никога вече няма да бъда същата — заяви Глена, загледана в морето.

— Не, няма. Но все още не сте готови. Никой от вас. Кръгът ви не е цял.

— Загубихме Кинг.

— Не е загубен. Просто е преминал в друг свят.

— Ние не сме богове, скърбим за смъртта на приятел. За жестоката му участ.

— Ще има още смърт и още скръб.

Глена затвори очи. Много по-трудно ѝ бе да говори за смърт, докато вижда такава красота около себе си.

— Днес ни се струпаха куп добри новини. Искам да се върна при другите.

— Да, трябва да си там. Тя ще донесе кръв и друг вид сила.

— Коя е тя? — обзета от уплаха, Глена рязко се обърна. — Лилит? Идва ли?

— Погледни натам. — Мориган посочи на запад. — Когато блесне светкавица...

Небето притъмня и мълнията излетя от него като стрела, която прониза водната повърхност.

Когато чу сподавения ѝ плач, Хойт я сграбчи в прегръдката си.

— Тъмно е.

— Скоро ще съмне.

Докосна косите ѝ с устни.

— Задава се буря. Тя идва с нея.

— Сънува ли?

— Мориган ме пренесе в друг свят. — Тя се притисна към него. Беше топъл. Истински. — На някакво прекрасно място. Съвършено и

невероятно красиво. После настъпи мрак и светкавица разцепи водата. Чух ги да ръмжат в мрака.

— Вече си тук. В безопасност.

— Никой от вас не е — вдигна устни и отчаяно срещна неговите,
— Хойт.

Надигна се над него със стройното си тяло и неустоимия си аромат. Бялата ѝ кожа се открояваше сред избледняващите сенки. Хвана ръцете му и ги притисна към гърдите си. Почувства пак ласката им. Топла и истинска.

Когато пулсът ѝ се учести, пламъците на свещите в стаята затрептяха. Огънят в огнището се пробуди.

— В нас има сила. — Наведе се над него и плъзна устни по лицето и по врата му. — Виж я. Почувствай я. Ето какво сътворяваме заедно.

„Живот“, бе единственото, което ѝ хрумна. Тук бе животът, човешката топлина, силата, която можеше да надвие ледените пръсти на смъртта.

Отново се надигна и го прие дълбоко в себе си. После наведе глава назад, докато насладата се разливаше из тялото ѝ като вино.

Хойт обви ръце около нея, надигна се и когато устните му достигнаха гърдите ѝ, усети ударите на сърцето ѝ. „Живот“, помисли си той. Тук бе животът.

— Обичам те с цялото си същество! — Вече задъхан, жадно всмука плътта ѝ. — Това е нещо повече. Чакам го от първия си миг и ще го пазя до сетния си дъх.

Тя обхвана лицето му и видя отражението си в очите му.

— Във всеки свят. Във всички.

Блаженството я изпълни така бързо, така горещо, че издаде вик. Докато страстта им бе във вихъра си, тихо настъпи утрото.

— Трябва ни огън — каза Глена.

Бяха в кулата и разговаряха на кафе с кифлички. Вратата бе здраво заключена и тя бе подсилила ключалката с магия, за да бъде сигурна, че никой няма да влезе, преди да приключат.

— Вълнуващо е.

Очите му все още бяха сънени, тялото — отпуснато.

„Сексът прави чудеса“, помисли си Глена. Самата тя се чувстваше страхотно.

— Сексът за събуждане ти се отразява добре, но не говоря за този огън. Или поне не единствено. Огънят е мощно оръжие срещу онова, с което се борим.

— Ти уби един с него снощи. — Хойт си наля още кафе. Осъзна, че започва да свиква с вкуса му. — Ефективно и бързо, но също и...

— Малко непредсказуемо. Ако не е правилно насочен или някой от нас се намира твърде близо, краят му може да е трагичен. Но... — Потупа с пръсти по чашата си. — Ще се научим да го владеем, да го контролираме. Нали това е нужно? Тренировки.

— Бихме могли да го използваме и за подсилване на другите оръжия. Както ти направи снощи, с огъня върху меча.

— За какво говориш?

— За огъня, който пробяга по меча ти при удара с този на Кийън. — Повдигна вежди, когато долови недоумението му. — Не го призова съзнателно, просто се появи. Страст... в случая — гняв. Страстта, когато се любим. Снощи острието ти пламна — само за миг. Меч с горящо острие. — Стана и закрачи из стаята. — Досега всичките ни опити да създадем защитна зона около къщата се провалят.

— Ще успеем.

— Ще бъде трудно, защото сред нас има вампир. Не можем да направим магия за отблъскване на вампирите, без да отблъснем Кийън. Но ако имаме достатъчно време, може би ще намерим решение. Огънят е не само ефективен, а и прекрасен символ. Можеш да бъдеш сигурен, че ще вдъхва страх у враговете.

— Това изисква дълбоко съсредоточение. Малко е трудно, когато се бориш за живота си.

— Ще тренираме дотогава, докато можем да го постигаме с лекота. Искаше да поработя повече върху магическите техники — ето подходящ повод. Време е да се сдобием със сериозен арсенал. — Върна се до масата и отново седна. — Когато настъпи часът за битката в Галия, ще заминем, въоръжени до зъби.

Посвети целия ден на подготовка — с или без него. Зарови се в своите книги и в онези, които откри в библиотеката на Кийън.

Когато слънцето залезе, запали свещи за осветление и не обърна внимание на настойчивото удряне на Кийън по вратата. Престори се на глуха за ругатните и виковете му, че било време за тренировка.

Тя тренираше тук.

И щеше да излезе, когато се почувства напълно готова.

Жената бе млада и свежа. И съвсем сама.

Лора наблюдаваше от сенките, усмихвайки се доволно на късмета си. А така се бе ядосала, когато Лилит я бе изпратила с трима редови войници на малка разузнавателна мисия. Щеше ѝ се да отскочи до някоя кръчма и да се позабавлява, а после да си устрои угощение. Колко време, според Лилит, трябваше да се крият в пещери и да се облизват, когато минава някой случаен турист?

Най-забавното ѝ преживяване от седмици бе хубавият бой, който бе хвърлила на вещицата, и отвличането на чернокожия под носа на досадната свещена бригада.

Искаше ѝ се да си бяха направили бивак, където и да било другаде, но не и на това пусто място. Например в Париж или Прага. Някъде, където е толкова пълно с хора, че би могла да си избере, когото пожелае. Където има шум, биещи сърца и мирис на плът.

Можеше да се закълне, че в тази глупава страна има повече добитък, отколкото хора.

Беше скучно.

Но сега ѝ се разкриваше интересна възможност.

Толкова прелестна. Толкова нещастна.

Тази изглеждаше апетитна закуска, но и добра кандидатка за безсмъртие. Би било забавно Лора да си има ново другарче, особено жена. Новачка, която да обучи за своя партньорка.

Нова играчка, каза си тя, с която да убива безкрайната скука, поне докато започне истинското забавление.

Някъде ли бе тръгнала тази хубавица сама по тъмно с малката си кола? Какъв лош късмет — да спуска гума точно тук, на глухия селски път.

„И шлифера си го бива!“, помисли си Лора, докато гледеше как жената изважда крика и резервната гума. Бяха приблизително еднакви

на ръст и можеше да получи и хубав шлифер, освен онова, което е в него. Всичката чудесна топла кръв.

— Доведете ми я! — Даде знак на тримата, които седяха до нея.

— Лилит каза да не се храним, докато...

Тя се завъртя — с оголени зъби и гневно святкащи червени очи. Вампирът, който приживе бе изглеждал внушително със сто и двадесет килограмовото си мускулесто тяло, бързо се отказа от възраженията си.

— Осмеляваш се да спориш с мен?

— Не.

Тази бе тук, усещаше глада ѝ. Лилит бе далеч.

— Доведете ми я! — повтори Лора, смушка го в ребрата и закачливо размаха пръст пред лицето му. — Без да вкусвате от нея. Искам я жива. Крайно време е да си намеря партньорка. — Устните ѝ закриха острите зъби и съблазнително се нацупиха. — И внимавайте да не повредите шлифера. Харесва ми.

Изпълзяха от сенките — трима вампири, които някога бяха водили живот на нормални мъже.

Усетиха човешка миризма. При това на жена.

Дълго потисканият им глад се събуди... и единствено страхът от гнева на Лора ги възпря да не нападнат като вълци.

Тя вдигна поглед към тях, когато приближиха. Усмихна им се чаровно и приятелски, изправи се до колата и прокара пръсти през късите си тъмни коси, които оставяха шията ѝ открита в полумрака.

— Надявах се да дойде някой.

— Явно тази вечер имаш късмет — отвърна онзи, когото Лора бе смъмрила, с широка усмивка.

— Да, наистина. Тъмен, пуст път, на затънтено място. Пфу! Страшничко е.

— Би могло да стане и по-страшно.

Застанаха в триъгълник около нея и тя се озова обградена, с колата зад гърба. Направи крачка назад, с широко отвори очи и те издадоха тихо гърлено ръмжене.

— О, господи! Значи сте решили да ме нападнете? Нямам много пари, но...

— Парите не са това, което ни интересува, но ще вземем и тях.

Крикът все още бе в ръцете ѝ и когато го вдигна, онзи, който бе най-близо до нея, се засмя.

— Назад! Стой далеч от мен!

— Металът не е голям проблем за нас. — Втурна се към нея, посегна към шията ѝ — и след миг се превърна в прах.

— Знам, но ето това е.

Размаха кола, който бе държала скрит зад гърба си. Наведе се напред, светкавично ритна единия в корема, блокира удар с лакътя си и прободете следващия. Изчака и последният да се приближи, обезумял от ярост и глад. Стовари крика с все сила върху лицето му. Застана над него в мига, когато онзи падна по гръб на шосето.

— Все пак металът може да се окаже малък проблем — отбеляза тя. — Но ще довършим това.

Заби кола, изправи се и изтупа шлифера си.

— Проклети вампири!

Тръгна обратно към колата си, но се спря и вдигна глава да подуши въздуха — като куче. Разтвори крака, здраво сграбчила крика и кола.

— Хайде, излез да си поиграем, ако ти стиска! — извика тя. — Усещам миризмата ти. Тези тримата не ме затрудниха особено, искам тръпка.

Миризмата започна да отслабва. След няколко мига въздухът отново бе чист. Огледа се и изчака. Най-сетне прибра кола в калъфа на колана си. Когато приключи със смяната на гумата, вдигна поглед към небето.

Облаци бяха закрили луната и от запад звучеше тътен на гръмотевици.

— Задава се буря — промърмори тя.

В тренировъчната зала Хойт с трясък се приземи по гръб. Усети как всяка кост от тялото му изтрака. Ларкин замахна и доближи кола със затъпен връх до сърцето му.

— Тази вечер те убих шест пъти. Явно не си във форма.

Тихо изруга, когато усети допир на острие до гърлото си.

Мойра отмести ножа, а после се наведе към него с укорителна усмивка.

— Той би станал на прах — със сигурност, но после твоята кръв би изтекла върху останките му.

— Е, ако ще нападаш в гръб...

— Те ще нападат — напомни му Кийън и удостои Мойра с едно от редките си одобрителни кимвания. — И то по няколко наведнъж. Убиваш и продължаваш. Бързо, светкавично, без миг почивка. — Обхвана главата на Мойра с ръце и ги раздвижи, сякаш я извива. — Вече и тримата сте мъртви, защото загубихте твърде много време в приказки. Трябва да бъдете готови да се справяте с множество противници — с меч, с кол или с голи ръце.

Хойт се изправи и изгупа дрехите си.

— Защо не ни демонстрираш?

Кийън повдигна вежди, подразнен от отправеното предизвикателство.

— Е, добре. Всички вие — срещу мен. Ще се постарая да не ви причиня повече болка, отколкото е необходимо.

— Перчиш се. И това са приказки, нали?

Ларкин приклепна и зае бойна поза.

— Просто изтъквам очевидното. — Вдигна притъпения кол и го подаде на Мойра. — Всеки от вас трябва да вижда ходовете на другите, както и моите. Тогава... А, значи реши да се присъединиш към отбора.

— Работа върху нещо. Постигнах известен напредък. — Глена докосна дръжката на камата, която бе закачила на колана си. — Реших да се поразсея. Каква хватка тренирате?

— Ще натрием носа на Кийън.

— О, ще участвам. Оръжия?

— Ваш избор. — Кийън кимна към камата. — Ти, изглежда, си направила своя.

— Не, няма да бъде това. — Тя се приближи и взе друг притъпен кол. — Правила?

В отговор Кийън вдигна Ларкин във въздуха и го повали върху тюфлека.

— Победа. Това е единственото правило.

Когато Хойт пристъпи към него, Кийън пое удара и се остави на инерцията да го издигне във въздуха. Оттласна се с крак от стената и с тялото си блъсна Хойт към Мойра. С този удар повали и двамата.

— Предвиждайте! — повтори той и с почти нехаен ритник накара Ларкин да полети.

Глена грабна един кръст и го задържа пред себе си, докато се придвижваше напред.

— А, хитро! — Ирисите му почервеняха, само по края. Навън отекна гръмотевица. — Щит и оръжие, което би накарало врага да премине в отстъпление. Освен ако...

Той замахна, кръстоса ръката си с нейната и изби кръста. Но при опита му да стори същото и с кола Глена залегна и се плъзна под него.

— Е, това наистина беше умно! — одобрително кимна Кийън и за миг лицето му бе озарено от светкавица, която проблесна отвъд стъклата. — Тя използва ума си, инстинктите си — поне когато няма какво да губи.

Всички го наобиколиха, което бе малък напредък в стратегията им. Не бяха сплотен екип, не действаха като добре смазана машина, но все пак имаха напредък. Докато пристъпваха към него, забеляза, че Ларкин изчаква удобен момент за нападение.

Кийън се насочи към тази част от Кръга, която му се струваше най-уязвима, завъртя се и с една ръка повдигна Мойра. Когато я хвърли, Ларкин инстинктивно се втурна да я хване. За Кийън бе достатъчно да протегне крак и двамата се проснаха на пода с преплетени крайници.

Той се обърна, за да блокира атаката на брат си и го сграбчи за ризата. Мощен удар с глава принуди Хойт да залитне назад и даде на Кийън предимството, което му бе нужно, за да изтръгне кола от ръцете на Глена. Притисна я с гръб към себе си и плътно обви ръка около шията ѝ.

— Е, какво ще направите сега? — попита той останалите. — Една от вас е в ръцете ми. Ще се отдръпнете и ще ми я оставите? Или ще продължите настъплението, рискувайки да счупя врата ѝ като съчка? Голям проблем.

— Или ще ме оставят сама да се погрижа за себе си.

Глена сграбчи верижката на врата си и разлюля кръста пред лицето му.

Кийън я пусна и скочи към тавана. Задържа се във въздуха за миг, а после с лекота се приземи на крака.

— Не е зле. И все пак четиримата едва оцеляхте срещу мен. Ако трябваше да...

В този миг светкавица заслепи всички и ръката му сграбчи кол, подострен достатъчно, за да бъде смъртоносно оръжие, на сантиметри от сърцето му.

— Бих нарекъл това измама — спокойно каза Кийън.

— Отдръпнете се от него!

Обърнаха се и видяха една жена, която прекриваше прага на терасата, осветена от нова светкавица, раздираща небето зад нея. Беше стройна, облечена с черен кожен шлифер, дълъг до коленете. Тъмните ѝ коси бяха късо подстригани и откриваха високо чело и огромни яркосини очи.

Стовари големия сак, който носеше, на пода и с друг кол в едната ръка и двуостър нож — в другата продължи навътре.

— Коя си ти, по дяволите? — попита Ларкин.

— Мърфи. Блеър Мърфи. Вашата спасителка тази нощ. Как сте могли да пуснете един от тях в къщата, за бога?

— Съвсем случайно аз съм собственикът — осведоми я Кийън.
— Това е моята къща.

— Хубаво. Наследниците ти скоро ще празнуват. Казах ви да стоите далеч от него! — сопна се тя, когато Хойт и Ларкин застанаха пред Кийън.

— Наследникът съм аз, неговият брат.

— Той е един от нас — каза Ларкин.

— Не. Не може да бъде.

— Може. — Мойра протегна ръце напред, за да покаже, че са празни, и бавно запристъпва към неканената гостенка. — Няма да ти позволим да го нараниш.

— Когато влязох, ми се стори, че вие правите безуспешни опити да сторите точно това.

— Тренирахме. Той е избран да ни помага.

— Вампир да помага на хора? — Големите ѝ очи се присвиха в израз на любопитство, а може би и насмешка. — Е, човек винаги има какво да научи.

Блеър бавно сниши кола. Кийън побутна защитниците си встрани.

— Какво правиш тук? Как се озова при нас?

— Как ли? С полет на „Еър Лингъс“. Какво? Убивам всяко същество от твоя вид, което се изпречи на пътя ми, с изключение на тук присъстващите, засега.

— Откъде узна за съществуването на неговия вид? — полюбопитства Ларкин.

— Дълга история. — Тя замълча, огледа стаята и замислено повдигна вежди при вида на купчината оръжия. — Добър запас. Бравите ми вдъхват известно спокойствие.

— Мориган. Мориган каза, че тя ще дойде със светкавица. — Глена докосна ръката на Хойт и тръгна към Блеър. — Мориган те е изпратила.

— Каза, че ще бъдете петима. Не спомена, че в екипа ще има и безсмъртни. — След миг прибра кола в калъфа на колана си. — Но такива са боговете. Винаги ни изправят пред някаква загадка. Слушайте, пътуването ми беше дълго. — Вдигна сака си и преметна дръжката през рамо. — Да ви се намира нещо за ядене?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Имаме много въпроси.

Блеър кимна на Глена, докато опитваше задушеното.

— Не се и съмнявам. Аз — също. Вкусно е. — Загреба още една лъжица. — Благодаря, моите поздравления за готвачката.

— Моля. Аз ще започна, ако нямате нищо против. — Глена погледна всички от компанията. — Откъде си?

— Напоследък ли? От Чикаго.

— Чикаго — в това време и в този свят?

По издължените устни на Блеър заигра усмивка. Посегна към комата хляб, който Глена бе сложила на масата, и го разчупи с пръсти, чиито нокти бяха лакирани в яркорозово.

— Да, на планетата Земя. А ти?

— Ню Йорк. Това са Мойра и братовчед й Ларкин. Те са от Галия.

— Шегуваш се. — Блеър ги погледна, докато се хранеше. — Винаги съм мислила, че тази страна е мит.

— Не изглеждаш особено изненадана, че не е.

— Вече почти нищо не може да ме изненада, още по-малко след посещенията на богинята.

— Това е Хойт, магьосник от Ирландия. Ирландия от дванадесети век.

Блеър забеляза как Глена посегна към ръката на Хойт и пръстите им се преплетоха.

— Вие двамата гаджета ли сте?

— Би могло да се каже.

Тя вдигна чашата с вино и отпи малка глътка.

— Ето какво означава да си падаш по доста по-възрастни мъже. Но кой би могъл да те упрекне?

— Любезният домакин е неговият брат — Кийън, който е бил превърнат във вампир.

— Дванадесети век? — Блеър се облегна назад и дълго се взира в него с интереса, но не и с насмешката, с която бе гледала Хойт. — Имаш близо хиляда години зад гърба си? Никога не съм срещала вампир, оцелял толкова дълго. Най-старият, с когото се сблъсках, нямаше и петстотин.

— Разумен живот — каза Кийън.

— Е, не мога да си го представя.

— Той не се храни с човешка кръв. — Щом задушеното бе наблизно, Ларкин реши да си сипе една купа. — Бие се на наша страна. Ние сме армия.

— Армия? Явно някой тук страда от мания за величие. А ти каква си? — обърна се тя към Глена.

— Вещица.

— Значи имаме вещица, магьосник, двама бежанци от Галия и вампир. Страхотна армия!

— Вещица с голяма магическа сила — проговори Хойт за пръв път. — Учен със забележителен ум и смелост, човек, притежаващ способността да приема различни образи, и вампир, преживял столетия, превърнат в такъв от самата им кралица.

— Лилит? — Блеър остави лъжицата си на масата. — Тя те е създала?

Кийън се облегна на плота и кръстоса крака.

— Бях млад и наивен.

— Имал си ужасен късмет.

— А ти каква си? — попита Ларкин.

— Аз ли? Преследвач на демони. — Блеър отново взе лъжицата и продължи да се храни. — През по-голямата част от живота си съм издирвала и изстребвала неговия вид.

Глена наклони глава встрани.

— Нещо като Бъфи^[1]?

Блеър се засмя и преглътна хапката задушено.

— Не. Първо, не съм единствената, а само най-добрата.

— Значи има и други като теб?

В този миг Ларкин реши, че би пийнал и чаша вино.

— Потомствен занаят, наследен от векове. Не всички от рода ми са такива, но във всяко поколение е имало по един-двама. Баща ми е

един от тях, леля ми — също. Неговият чичо е бил... и така нататък. Имам двама братовчеди, които обучавам. Водим истинска битка.

— И Мориган те е изпратила тук — изтъкна Глена. — Само теб.

— Би трябвало да кажа да, след като съм единствената присъстваща. Е, добре, от две седмици се случват странни неща. Вампирите са станали много по-дръзки от обикновено, сякаш се готвят за нещо. Освен това имам съновидения. Ярките сънища не са нещо ново, но напоследък ми се явяват всеки път, когато затворя очи. Понякога — дори когато съм будна.

— Лилит? — попита Глена.

— Споходи ме няколко пъти. По-рано мислех, че и тя е мит. Но в съня си бях тук, в Ирландия. Поне така изглеждаше. Идвала съм и друг път — семейна традиция. Но стоях на някакво възвишение. Пусто място, твърда земя, дълбоки клисури, страховити скали.

— Долината на мълчанието — прекъсна я Мойра.

— Така го нарече тя. Мориган. Каза, че съм избрана. — Блеър се поколеба и се огледа. — Може би не е нужно да споменавам всички подробности, щом вече сте тук. Голяма битка, опасност от апокалипсис. Кралицата на вампирите свиквала армия, за да унищожи човечеството. Щели да ме чакат петима, събрани на едно място. Разполагали сме с време за подготовка до Самен. Не е много, като се има предвид... нали разбирате, богове, вечност. Но така ми бе описано положението.

— И реши да дойдеш — довърши Глена. — Просто така?

— А ти? — Блеър сви рамене. — Родена съм за тази мисия. Сънувала съм мястото и преди, още откак се помня. Стоя на възвишението — и битката се разиграва пред очите ми. Луната, мъглата, писъците. Винаги съм знаела, че един ден ще се озова там. — Винаги бе предполагала, че там ще срещне смъртта си. — Просто очаквах малко повече подкрепление.

— За три седмици избихме поне дванадесет — отбеляза Ларкин с известно раздражение.

— Радвам се за вас. Аз не броя колко съм убила, откакто се залових с това преди тринадесет години. Но тази нощ очистих трима на път за тук.

— Трима? — Ръката му едва не изпусна лъжицата. — Сама?

— Имаше и четвърти. Остана скрит. Не ми се стори разумно да го търся, ако искам да остана жива, което е първото правило в семейния наръчник. Може би са били повече, но надуших само един. Около къщата има още. Трябваше да се промъкна между тях, за да вляза. — Побутна празната купа. — Наистина беше вкусно. Още веднъж благодаря.

— Моля. — Глена отнесе купата до мивката. — Хойт, трябва да разменя няколко думи с теб. Бихте ли ни извинили? — Поведете го от кухнята към предната част на къщата. — Хойт, тя е...

— Войнът — заключи той. — Последният от шестимата.

— Кинг не е един от нас. — Сложи пръст на устните си и извърна глава. — Не е един от шестимата, така че случилото се с него...

— Все пак се случи. — Хойт обхвана раменете ѝ и я накара да застане срещу него. — Не можем да го променим. Тя е войнът, с нея Кръгът е завършен.

— Трябва да ѝ имаме доверие. Не знам как е възможно. Едва не уби брат ти, преди да ни каже „здравейте“.

— Освен това имаме само нейната дума, че е тази, за която се представя.

— Е, не е вампир. Успя да влезе в къщата без покана. А и Кийън би разбрал.

— Някои вампири имат хора — слуги.

— Как да разберем дали казва истината? Да приемем ли думите ѝ на доверие? Ако наистина е такава, каквато твърди, че е, значи е последният от Кръга.

— Трябва да бъдем сигурни.

— Не можем да проверим личната ѝ карта.

Той поклати глава, без да я попита какво има предвид.

— Ще я подложим на изпитание. Предлагам да се качим в кулата. Ще създадем Кръг, за да сме сигурни.

Когато се събраха горе, Блеър се огледа.

— Тесничко е тук. Предпочитам повече простор. Стой на разстояние! — предупреди тя Кийън. — Мога да те пробода — просто инстинктивна реакция.

— Само опитай.

Тя потупа с пръсти по калъфа с кола на колана си. На десния си палец носеше сребърна халка.

— За какво става дума?

— Не получихме никакъв знак, че ще пристигнеш — започна Глена. — Поне не точно ти.

— Подозирате, че съм троянски кон?

— Това е вероятност, която не можем да отхвърлим с лека ръка.

— Прави сте — съгласи се Блеър, — би било глупаво просто да приемете думите ми за истина. Всъщност успокояващо е да установя, че не сте глупави. Какво искате? Разрешителното ми за лов на демони?

— Наистина ли имаш...

— Не. — Зае горда поза, като воин пред битка. — Но ако искате да правите магии с моя кръв или друга телесна течност, нямате късмет. Тук тегля чертата.

— Нищо подобно. Е, магия, но без да е нужна кръв. Ние сме свързани, петимата. Чрез съдбата си и по необходимост. Някои имат и кръвна връзка. Ние сме Кръгът. Ние сме избраниците. Ако ти си последната брънка в този Кръг, ще проличи.

— Иначе?

— Не можем да ти навредим. — Хойт сложи ръка на рамото на Глена. — Против природата ни е да използваме силата си, за да навредим на човешко същество.

Блеър погледна към меча, опрян на стената.

— Има ли нещо в правилника ви, свързано с опасни остри предмети?

— Няма да ти навредим. Ако си агент на Лилит, ще те задържим като заложница.

Тя се усмихна, повдигайки първо единия крайчец на устните си, а после другия.

— Желая ви късмет. Е, добре, да започваме. Както казах, ако бяхте приели всичко на доверие, щях да се тревожа повече за онова, в което се замесвам. Вие ще останете извън този бял кръг, а аз трябва да вляза в него?

— Разбираш от магии? — попита Глена.

— Знам това-онова.

Стъпи в кръга.

— На равно разстояние един от друг, като върхове на пентаграма — обясни Глена на останалите. — Хойт ще извърши претърсването.

— Претърсване?

— На съзнанието ти — каза той на Блеър.

— Там има и някои лични неща. — Тя смутено раздвижи рамене и се намръщи срещу него. — Ще ме хипнотизираш ли?

— Не съм хипнотизатор. Ще стане по-бързо и без неприятни усещания, ако ни съдействаш. — Хойт вдигна ръце и запали свещите. — Глена?

— Този кръг от светлина, изграден от пет сърца, истината възплъщава и вреда не причинява. Познание търсим сега за шестия сред нас в Кръга. Ум с ум се съединява и съдбата призовава.

Въздухът се раздвижи и пламъците се издигнаха, прави като стрели. Хойт протегна ръце към Блеър.

— Няма болка и страдание. Само единение на мисли, на съзнания. Твоето с моето, с нашите.

Очите ѝ се вгледаха дълбоко в неговите и в ума му проблесна нещо. После зениците им станаха огромни и виденията се разкриха пред него, пред всички.

Невърстна девойка се биеше с чудовище, близо два пъти по-голямо. По лицето ѝ имаше кръв и ризата ѝ беше разкъсана. Чуваха как с мъка си поема дъх. До момичето стоеше един мъж, който наблюдаваше схватката.

Чудовището я повали на земята с жесток удар и бързо се изправи. Отново бе повалена. Когато съществото скочи, момичето се претърколи и го прободде с кол изотзад, право в сърцето.

— *Бавно* — каза мъжът. — *Твърде слабо дори за пръв опит. Трябва доста да тренираш.*

Не изрече нищо на глас, но съзнанието ѝ крещеше: *Ще стана по-добра. Ще стана по-добра от всички!*

В следващия миг бе по-зряла и вече се биеше рамо до рамо с мъжа. Яростно, свирепо. Бяха двама срещу петима, но се справиха бързо. Когато приключиха, мъжът поклати глава.

— *Повече самообладание, по-малко страст. Страстта ще те погуби.*

После бе гола в леглото с млад мъж и се поклащаше с него на слаба светлина. Усмихна се, когато се надигна и закачливо захапа

долната му устна. На пръста ѝ блестеше диамант. Умът ѝ бе изпълнен със страст, любов и радост.

И с отчаяние, докато седеше на пода сама, на тъмно, и плачеше над останките от разбитото си сърце. На ръката ѝ нямаше пръстен.

В следващото видение стоеше на възвишение над бойното поле, а до нея като сияйно видение бе богинята.

— *Ти си първата и последната призована* — каза Мориган. — *Те те очакват. Съдбата на световите е в твои ръце. Съедини ги с техните и се бийте.*

— *През целия си живот съм се готвила за това* — помисли си тя. — *Нима краят му наближава?*

Хойт сниши ръцете си, бавно я накара да се върне и затвори Кръга. Тя отвори очи и примигна.

— Е, издържах ли изпита?

Глена ѝ се усмихна, а после пристъпи към масата и вдигна единия от кръстовете.

— Вече е твой.

Блеър го взе и го разлюля.

— Хубав е. Изкусна изработка, а и оценявам жеста. Но имам свой — издърпа верижката през деколтето на блузата си. — Отново семейно наследство.

— Прекрасен е, но ако...

— Почакай. — Хойт грабна кръста и втренчи поглед в него върху дланта си. — Откъде се сдобих с това? Как го получи?

— Казах ви — семейна ценност. Имаме седем такива. Предавали са се от поколение на поколение. Веднага го пусни! — Когато отново я погледна в очите, тя ги присви. — Какъв е проблемът?

— Бяха седем, онези, които богинята ми даде в нощта, когато ми възложи мисията да дойда тук. Поисках закрила за семейството си, с което бях принуден да се разделя. Това е единият от тях.

— Било е преди... деветстотин години? Значи е...

— На Нола. — Той отмести поглед към Кийън. — Усецам го. Този кръст е на Нола.

— Нола?

— Сестра ни. Най-малката. — Гласът му секна, когато се приближи да види с очите си. — Гравирах името ѝ на гърба. Тя каза, че

отново ще се видим. Кълна се в боговете, че вече е тук. В тази жена. Нейната кръв. Нашата кръв.

— Без съмнение!? — тихо промълви брат му.

— Самият аз го сложих на врата ѝ. Погледни я Кийън.

— Е, добре. — Кийън извърна глава и застана до прозореца.

— Изкован в огъня на боговете, дарен от ръката на магьосник. — Блеър въздъхна дълбоко. — Семейна легенда. Второто ми име е Нола. Блеър Нола Бриджет Мърфи.

— Хойт. — Глена докосна ръката му. — Тя е потомка на твоето семейство.

— Предполагам, че мога да те нарека свой прапра... бог знае колко пъти „пра“чичо. — Блеър отмести поглед към Кийън. — Това се казва удар. Имам роднина — вампир.

Сутринта, на слабата и на моменти чезнеща слънчева светена, Глена стоеше с Хойт в семейното гробище. Дъждът бе напоил тревата и все още капеше от венчелистчетата на розите, които растяха до гроба на майка му.

— Не знам как да те утеша.

Той хвана ръката ѝ:

— Ти си тук. Никога не ми бе хрумвало, че мога да изпитвам такава нужда от нечия близост, както сега — от твоята. Всичко се случи толкова бързо. Среци и раздели, прозрения и въпроси. Живот и смърт.

— Разкажи ми за сестра си. За Нола.

— Беше умна, лъчезарна и дарена с ясновидски способности. Обичаше животните. Мисля, че изпитваше особена привързаност към тях. Малко преди да замина, ловното куче на баща ми роди малки. Нола прекарваше часове в конюшната в игри с тях. Поне е пораснала, станала е жена, имала е деца. — Хойт се обърна към Глена и потърка чело в нейното. — Виждам я в жената — воин, която дойде при нас. И в мен се надига нова сила, нова вяра.

— Ще я доведеш ли тук? Блеър...

— Мисля, че би трябвало.

— Винаги постъпваш както би трябвало. — Тя наведе глава назад и устните ѝ леко докоснаха неговите. — Затова те обичам.

— Ако някога се оженим...

Изведнъж Глена се отдръпна крачка назад:

— Да се оженим?

— Сигурно това не се е променило през вековете. Когато мъж и жена се обичат, разменят клетви, вричат се във вярност. Брачен обет, който ги обвързва за цял живот.

— Знам какво е брак.

— И това те смущава?

— Не, не ме смущава! И не ми се усмихвай, сякаш съм глупава хлапачка. Дай ми само минута. — Плъзна поглед над паметниците към хълмовете, проблясващи в далечината. — Хората все още се женят, ако пожелаят. Някои живеят заедно без ритуала.

— За хора като нас, Глена, ритуалите са нещо свещено.

Тя го погледна и почувства свиване в стомаха.

— Да, така е.

— Ако се оженим, би ли живяла тук с мен?

Отново се отдръпна рязко:

— Тук? На това място, в този свят?

— На това място, в този свят.

— Но... не искаш ли да се върнеш в своя? Не чувстваш ли нужда?

— Не мисля, че бих могъл. Чрез магия — да, предполагам, че е възможно — продължи той, преди Глена да проговори. — Но не мога да се върна в миналото. В някогашния си дом. Да не знам кога ще умрат и да знам, че Кийън — другата ми половина — е тук. Не бих понесъл да те отведа със себе си и да тъгуваш за всичко, което си изоставила.

— Казах, че ще дойда с теб.

— Без колебание — съгласи се той. — Но по отношение на брака се колебаеш.

— Не съм подготвена. Всъщност ти не си ми направил предложение — каза тя с леко раздражение. — По-скоро изложи хипотеза.

— Ако се оженим — каза той за трети път и насмешката в гласа му я накара да потисне своята, — би ли искала да живееш тук с мен?

— В Ирландия?

— Да, в тази къща. Ще бъде нещо като комбинация на двата свята, от които се нуждаем. Ще помоля Кийън да ни позволи да се установим и да се грижим за къщата. Тя трябва да бъде обитавана от хора, от семейство, от децата, които ще създадем.

— Тичане, смях и глъчка — промълви тя. Бяха нужни няколко мига, за да обмисли тази идея. Нейното време, неговия дом. Да, би било компромис и от негова, и от нейна страна — в името на любовта, сливане на две души в хармония. — Винаги съм била решителна, дори и като дете. Знам какво искам, полагам усилия да го получа и после го ценя. Давам си сметка колко важно е всичко, което имам. Семейството ми, дарбата ми, начинът ми на живот. — Протегна ръка и прокара пръсти по една от розите на майка му. Тя разкриваше красотата в простите неща. Чудото на живота. — Но едва наскоро осъзнах, че не съмценила достатъчно света, в който живея, въобразявала съм си, че ще продължи да съществува без моите усилия. Сега има нещо друго, за което да работя и да го ценя.

— Тактичен начин да ми кажеш, че сега не е моментът да разговаряме за брак и деца.

— Не. Просто споделям, че осъзнах колко ценни са малките неща, нормалните неща в живота, които са заложи на карта. И така, магьоснико Хойт — допря устни до едната му буза, после до другата, — ако се оженим, искам да живея тук, да се грижа за тази къща заедно с теб и да създадем деца. Ще се постарая да се науча да ценя всичко това.

Загледан в нея, той протегна ръката си, с дланта нагоре. Когато срещна нейната и пръстите им се преплетоха, от тях заструи светлина.

— Ще се омъжиш ли за мен, Глена?

— Да.

Обхвана тила ѝ и я притегли към себе си. Целувката ги завладя, изпълнена с обещания за бъдещето. Изпълнена с надежда. Когато ръцете ѝ го обгърнаха, тя осъзна, че бе достигнала до най-важната част от съдбата си.

— Вече имаме още нещо, за което да се борим. — Хойт зарови лице в косите ѝ. — Още нещо, в което да вярваме.

— Тогава ще се борим. Ела с мен. Ще ти покажа нещо, върху което работя.

Поведе го към къщата, където бяха поставени мишени за трениране на стрелба с лък. Тропот на копита я накара да се обърне — тъкмо навреме, за да види Ларкин, който се изгуби с жребеца сред дърветата.

— Бих го посъветвала да не язди в гората. Има толкова много сенки.

— Едва ли могат да го хванат, дори и да дебнат в засада. Но ако ти му кажеш, ще язди само по поляните.

Веждите ѝ се повдигнаха озадачено.

— Ако аз му кажа?

— Ако узнае, че се тревожиш, ще се съобрази с теб. Благодарен е за това, което правиш за него. Храниш го — каза Хойт, когато тя се намръщи.

— Аха. Безспорно обича да си похапва.

Глена погледна към къщата. Навярно Мойра бе заета със сутрешното си четиво, а Кийън спеше. Що се отнасяше до Блеър, беше ѝ нужно известно време да опознае привичките на новопристигналата.

— Мисля да сготвя лазаня за вечеря. Не се безпокой. — Докосна ръката му. — Ще ти хареса... имам чувството, че вече се грижа за къща и семейство. Никога не съм се смятала за добра домакиня. Човек се учи. На всичко.

Извади камата си и с удивителна лекота се пренастрои от готвене към боравене с оръжие.

— Вчера потренирах.

— С кама? — подкани я Хойт.

— С кама и магическа сила. Реших да започна с това оръжие, а после да опитам и с меч. Обсъждахме идеята да поработим върху оръжията, но така и не се заловихме с тях. Ето какво ми хрумна.

Той взе камата от нея и прокара пръст по острието.

— С каква магическа сила е заредена?

— Мисли за огън. — Погледът ѝ отново срещна неговия. — Не, буквално — каза тя, докато пристъпваше към него. — Мисли за огън. Визуализирай го. Плъзни го по острието.

Хойт завъртя камата в ръката си, а после хвана дръжката и я стисна здраво, като при битка. Представи си как огън обгръща стоманата. Но острието остана хладно.

— Трябва ли да изрека заклинание? — попита той.

— Не, просто трябва истински да го пожелаеш, да го видиш. Опитай отново.

Съсредоточи се, но не постигна нищо.

— Е, добре, може би се получава само при мен... засега. Мога да го усъвършенствам.

Глена взе камата от ръцете му, извика образа и я насочи към мишената.

Нещо трепна.

— По дяволите, вчера се получи! — Вгледа се по-отблизо, за да се увери, че не е взела друго оръжие сутринта. — Тази е. Издълбах пентаграма в дръжката. Виждаш ли?

— Да, виждам я. Може би магическата сила действа ограничено време. Изчерпала се е.

— Не разбирам как. Би трябвало само аз да мога да разваля магията, а не съм го направила. Вложих толкова време и енергия в това, че...

— Какво правите? — Блеър излезе и закрачи към тях пъхнала едната си ръка в джоба на дънките, а с чаша димящо кафе — в другата. На колана й имаше нож в калъф, а на ушите й блестяха висулки с лунни камъни. — Тренирате хвърляне на нож?

— Не. Добро утро.

Повдигна вежди, доловила раздражението в гласа на Глена.

— Поне за някои от нас. Хубава кама.

— Не действа.

— Да видим. — Блеър я грабна и провери тежестта. Отпивайки глътка кафе, тя я метна по посока на мишената. Улучи в десетката. — Според мен е идеална.

— Значи е достатъчно остра, а ти имаш отличен мерник. — Глена се отправи към мишената с гневна походка и изтръгна камата. — Какво ли е станало с магията?

— Нямам представа. Това е хладно оръжие, достатъчно добро. Пробожда, реже, отсича. Върши работа. Ако започнете да разчитате само на магии, преди да подействат, някой ще забие нож в гърба ви.

— Магическата сила е в кръвта ти — изтъкна Хойт. — Трябва да проявяваш повече уважение към нея.

— Не я отричам. Просто се чувствам по-уверена с остри инструменти, отколкото с вуду.

— Вуду е нещо съвсем различно! — сопна се Глена. — Това, че умееш да боравиш с нож, не означава, че нямаш нужда от нещо, което ние с Хойт можем да ти дадем.

— Не исках да ви обидя... Но съм свикнала на първо място да разчитам на себе си. Ако не умеете да си служите с оръжия, оставете битката на този, който умее.

— Мислиш, че не мога да улуча проклетата мишена?

Блеър отпи още кафе.

— Не знам. Можеш ли?

Обзета от ярост, Глена се завъртя и сипейки ругатни запрати камата.

Прободе външния кръг. И пламна.

— Страхотно! — Блеър сниши кафето. — Мерникът ти е ужасен, но пиротехническото шоу си го бива. — Вдигна ръка с чашата. — Може би ще имаме нужда от нова мишена.

— Бях вбесена — промърмори Глена. — Гняв. — Развълнувано погледна Хойт. — Адреналин. Преди не бяхме разгневени. Бях щастлива. Тя ме ядоса.

— Винаги се радвам да помогна.

— Добра магия, добро оръжие. — Хойт сложи ръка на рамото на Глена, докато мишената гореше. — Колко дълго ще гори?

— О! Почакай.

Глена се отдръпна и се съсредоточи. Вече спокойна, визуализира угасване на огъня. Пламъкът се превърна в струйка дим.

— Трябва да се усъвършенства. Очевидно е, но... — Върна се до мишената и плахо докосна дръжката на камата. Беше затоплена, но не твърде гореща, за да я хване. — Все пак би могло да ни даде значително предимство.

— Дяволски си права — съгласи се Блеър. — Извинявай за шегата за вуду.

— Приемам извинението. — Глена прибра камата. — Ще те помоля за една услуга, Блеър.

— Кажи?

— С Хойт ще поработим върху това сега, но по-късно днес... можеш ли да ме научиш да хвърлям нож като теб?

— Може би не като мен — усмихна се Блеър. — Но мога да те науча да хвърляш по-добре, отколкото сега. Сякаш стреляш по гълъби.

— Имайте предвид, че Кийън ръководи тренировките след залез — намеси се Хойт.

— Вампир обучава хора да убиват вампири. — Блеър поклати глава. — Доста странна логика. Е, и?

— Тренираме и през деня... по няколко часа. Навън, ако има слънце.

— Съдейки по онова, което видях снощи, не сте много напреднали. Не се обиждайте — добави Блеър. — Самата аз се упражнявам по два часа на ден.

— Човекът, който ръководеше дневните тренировки... загубихме го. Лилит.

— Жестоко. Съжалявам, винаги е тежко.

— Мисля, че ти си човекът, който трябва да поеме тази отговорност сега.

— Да ви наставлявам и да ви карам да се потите? — Лицето ѝ засия от задоволство. — Звучи забавно. Само помнете, че вие сте ме помолили, когато започнете да ме мразите. Впрочем къде са другите? Не бива да пропиляваме деня.

— Предполагам, че Мойра е в библиотеката — каза Глена. — Ларкин отиде да поязди. Кийън...

— Досещам се за него. Е, ще направя малка опознавателна експедиция. Ще свикам отбора, когато се върна.

— Гората е гъста. — Глена кимна към дърветата. — Не бива да ходиш много навътре дори денем.

— Не се безпокойте.

[1] Филмова героиня, убиваща вампири. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Блеър обичаше горите. Обичаше да вдъхва уханията им, да съзерцава високите дървета и ритмичната игра на светлини и сенки. Земята бе застлана с приказно зелен килим от мъх и шума, трупала се безчет години. Потокът, който течеше между дърветата, правеше атмосферата още по-приказна. Беше тесен и криволичещ, а водата сякаш пееше, докато се стичаше по скалите.

Беше идвала в Клеър и преди, беше се разхождала из ливадите, горите и хълмовете. Запита се как е могла да пропусне това място, щом от него тръгват корените ѝ. Реши, че не ѝ е било писано да го открие по-рано, а да броди точно сега, когато вече знае.

Вече бе тук, с тези хора.

„Вещицата и магьосникът“, замисли се тя. Изглеждаха изпълнени с любов, свежи и щастливи, сякаш сияеха.

За добро или за лошо — все още не можеше да разбере.

Но знаеше едно. Искаше Глена да успее да създаде огнена кама за нея.

Вещицата бе приятна жена. Със страхотни коси и изтънчен градски стил, който личеше дори в начина, по който съчетава семплите панталони и блузи. Доколкото Блеър можеше да прецени, зад тази външност се криеше забележителен интелект. Онова, което бе сторила предишната вечер, изглеждаше непривично за нея. Да приготви и сервира вечеря, да подреди стаята, в която бе решила да я настани. Беше надминала себе си и Блеър оценяваше това.

А магьосникът изглеждаше изключително сериозен. Зорко наблюдаваше и не говореше много. Събуждаше уважение. Както и магическата сила, която му пасваше като втора кожа.

По отношение на вампира се чувстваше раздвоена. Можеше да бъде мощен съюзник или враг... Никога не бе допускала, че ще може да гледа на вампир като на съюзник. Все пак бе доловила нещо в изражението му, когато брат му бе заговорил за Нола. То бе издало болката му.

Другата жена бе кротка като мушица. Мечтателна и чувствителна. Все още нямаше установено мнение за нея.

А братовчедът? Ларкин. Истинска наслада за окото. Имаше стройно атлетично тяло, което би му дало предимство в битка. И кипеше от енергия. Способността му да променя образа си можеше да се окаже ценна, ако знаеше как да я използва. Щеше да го помоли за демонстрация.

Имаше много неща за доизпипване за твърде кратко време. Щеше да стори всичко, което е по силите ѝ, за да увеличи шансовете им да оцелеят в това изпитание.

Но сега искаше да се наслади на сутрешната си разходка из гората, на песента на потока и танца на светлината.

Заобиколи една скала и вдигна глава срещу съществото, което спеше, сгушено в сянката ѝ.

— Това е звън за събуждане — каза тя и насочи арбалета, който носеше.

Вампирът едва успя да отвори очи.

Взе стрелата и отново я нагласи.

Уби още трима и подплаши четвърти, който побягна по пътеката, избягвайки проникващите слънчеви лъчи. Загуби го от поглед и за да не хаби напразно стрела, хукна след него.

Конят изскочи на пътеката. Лъскав черен звяр, възседнат от златокос млад бог. Ларкин замахна с меча си и съсече бягащия вампир.

— Добра работа! — извика тя.

Ларкин насочи коня към нея под шарената сянка.

— Какво правиш тук?

— Убивам вампири. А ти?

— Конят имаше нужда да потича. Не бива да ходиш толкова далеч от къщата.

— Ти също си сам.

— Не могат да настигнат този красавец. — Ларкин потупа Влад по врата. — Бърз е като вихър. Е, колко срещна?

— Четиримата, които убих, плюс петия, когото ти очисти. Може би има още.

— Четирима други, казваш. Не си губиш времето. Искаш ли да потърсим останалите?

Изглеждаше готов за това, но тя не можеше да е сигурна. Рисковано бе да работи с непознат партньор дори ако показва забележителни умения за боравене с меч.

— Достатъчно засега. Поне един от тях ще изтича при мамчето и ще докладва, че ги изтръгваме от свърталищата им през деня. Това трябва да я жегне.

— Жегне?

— Да я ядоса.

— Аха. Е, добре.

— Впрочем ще направим малка тренировка, да видя колко те бива.

— Вече видя.

— Аз съм новият ти командир. — Очевидно не бе доволен от новината, кой би го упрекнал? Ала тя протегна ръка към него. — Ще ме повозиш ли, каубой?

Той пое ръката ѝ и с енергично движение Блеър се настани зад него.

— Колко бързо може да тича този приятел? — попита тя.

— Дръж се здраво!

Ларкин го докосна леко с пети и конят полетя.

Глена стриваше между палеца и показалеца си щипка сяр, която трябваше да добави към сместа в котела.

— На интервали, по малко — нехайно каза тя на Хойт. — Ако прекалим, ще... — Подскочи, когато течността пламна.

— Пази косата си! — предупреди я Хойт.

Грабна няколко шноли и набързо я прихвана високо.

— Как върви там?

В металното корито камата продължаваше да гори.

— Огънят все още е нестабилен. Трябва да го овладеем — или ще изгорим и вампирите, и себе си.

— Ще се получи.

Глена взе меч, потопа го в течността, застана на крачка от нея и започна заклинанието си.

Той прекъсна онова, с което бе зает, за да посъзерцава красотата, която излъчваше, докато бе изпълнена с магическата сила. Какво бе

представлявал животът му, преди тя да се появи в него? Не бе чувствал такава близост с никого, дори с Кийън. Никой не го бе гледал в очите така, че да кара сърцето му да прелива от копнеж. Огънят се плъзна по ръба на котела, по острието на меча, а тя все още стоеше там, обгърната от дим и светлина. Гласът ѝ бе като музика, силата ѝ — като танц.

Когато пламъците угаснаха, извади меча с маша и го остави да се закали и да изстине.

— Всяко оръжие трябва да бъде заредено поотделно. Знам, че това ще отнеме време, дни, но накрая... Какво? — попита тя, когато забеляза, че Хойт се взира в нея. — Да не би да имам магически сажди по лицето?

— Не. Красива си. Ще се омъжиш ли за мен?

Глена примигна изненадано.

— Мислех, че ще говорим за това по-късно, когато всичко свърши.

— Не, не желая да чакам. С всеки ден времето ни става все по-малко. Всеки ден е ценен. Искам да се венчаем тук, в тази къща. Не след дълго заминаваме за Галия и... трябва да бъде тук, Глена, в дома, който ще създадем.

— Разбира се. Знам, че твоите роднини не могат да присъстват, освен Кийън и Блеър. Нито пък моите. Но когато заплахата отmine, Хойт, когато всички отново са в безопасност, ще искам нов ритуал тук, в присъствието на близките ми.

— Вричане във вярност сега — сватбено тържество по-нататък. Съгласна ли си?

— Идеално. Ще... сега? В този миг? Не съм готова. Първо трябва... да свърша някои неща.

— Мислех, че предпочиташ да бъдеш гола, когато извършваш ритуал.

— Много смешно. След няколко дни. Да кажем — при следващото пълнолуние.

— В края на първия месец. — Хойт кимна. — Струва ми се подходящо. Искам... Какви са тези викове?

Отидоха до прозореца и видяха Блеър и Ларкин, настръхнали един срещу друг. Мойра стоеше с ръце свити в юмруци на кръста.

— Като заговорихме за ритуали — каза Глена, — изглежда, дневната бойна подготовка е започнала без нас. Най-добре и ние да слезем.

— Тя е мудна и несръчна, а тази мудност и несръчност може да ви коства живота.

— Не е нито едното от двете! — сопна се Ларкин на Блеър. — Силата ѝ е в лъка и в ума ѝ.

— Страхотно! Сигурно може да убие вампир с мисълта си. Покажете ми как. Що се отнася до лъка — да, орлов поглед, но невинаги може да се убива от разстояние.

— И сама мога да говоря, Ларкин. А ти... — Мойра размаха пръст срещу Блеър. — Не ми харесва да ми говорят като на слабоумна.

— Не омаловажавам ума ти, но никак не те бива с меча. Биеш се като момиче.

— Момиче съм.

— Не и по време на тренировка, не и в битка. Тогава си войник и полът ти няма никакво значение за врага.

— Кинг ѝ помагаше да развива силните си страни.

— Кинг е мъртъв.

Последва миг напрегната тишина, която дори брадвата на Кийън не би могла да разреже. Най-сетне Блеър въздъхна. Трябваше да признае, че последното бе твърде жестоко.

— Слушайте, онова, което е сполетяло приятеля ви, е ужасно. Определено не искам да се случи на мен. Ако не искате и вие да свършите така, ще поробим върху слабостите ви, а те не са никак малко. Можете да усъвършенствате това, което и сами умеете.

Остана на мястото си, когато Хойт и Глена се присъединиха към тях.

— Нали ти ме назначи за треньор? — попита Блеър.

— Да — потвърди Хойт.

— Без да се допиташ до нас? — Лицето на Ларкин се скова от ярост. — Нямаме ли право на възражение?

— Не. Тя е най-добрата.

— Защото е твоя роднина.

Блеър се завъртя към него:

— Защото мога да те поваля за пет секунди.

— Сигурна ли си? — Обгърна го сияние и вълкът, в който се превърна, прилекна и оголи зъби.

— Впечатляващо! — промърмори Блеър под носа си и гневът ѝ бе изместен от искрено удивление.

— О, Ларкин, престани! — Очевидно загубила търпение, Мойра го потуша с ръка. — Ядосан е, защото ти се държа грубо с мен. Не съм заслужила да ме обиждаш. По една случайност съм съгласна с теб, че трябва да поработим върху слабостите си. — Спомни си, че и Кийън бе казал същото. — Искам да тренирам, но няма да търпя унижения.

— Нямаме време за сладки приказки — каза Блеър. — Никога не съм си падала по любезностите. Слушай, с теб можем да лакираме ноктите си и да си бърбим за момчета, когато пожелаеш. Но по време на тренировка ще бъда истинска кучка, защото те искам жива. Боли ли, когато правиш това? — обърна се тя към Ларкин, който отново прие човешки образ. — Промяната на скелета, органите и прочие?

— Малко. — Не помнеше някой да му е задавал подобен въпрос. Гневът му отшумя така бързо, както бе пламнал. — Но е забавно, така че нямам нищо против. — Обви ръка около раменете на Мойра и леко погали ръката ѝ, докато говореше на Хойт и Глена: — Вашето момиче тук очисти четирима вампири в гората. Аз убих петия.

— Тази сутрин? Пет? — Глена втренчи поглед в Блеър. — На какво разстояние от къщата?

— Доста близо. — Блеър кимна към дърветата. — Разузнавачи, предполагам, неособено добри. Хванах ги да подремват. Лилит ще научи и никак няма да се зарадва.

За Лилит удоволствието се състоеше не в това да убие вестоносеца, а да го направи възможно най-мъчително.

Младият вампир, проявил глупостта да се върне в свърталището след сутрешния поход на Блеър, сега се печеше на бавен огън по корем. Миризмата не бе особено приятна, но Лилит знаеше, че авторитетът изисква жертви.

Закрачи около него, пазейки дългите поли на червената си рокля от пламъците.

— Е, да повторим още веднъж — заговори тя с напевен тон — като всеотдайна учителка на любим ученик. — Човешко същество, жена, е унищожила всички, на които заповядах да стоят на пост, освен теб?

— Мъжът. — Болката превръщаше думите в неразбираеми гърлени звуци. — Конят.

— Да-да. Все забравям за мъжа и коня. — Лилит се спря и се загледа в пръстените на ръцете си. — Онзи, който се появил, след като съсякла... колко бяха, четирима от вас? — Приклепна до него и поразително заприлича на паяк, втренчил поглед в изцъклените му червени очи. — И е успяла да стори това, защото? Почакай, почакай, спомних си. Защото сте заспали?

— Те заспаха. Другите. Аз бях на пост, Ваше Величество, кълна си.

— На пост — и все пак онази единствена женска е останала жива. Жива е, защото... правилно ли запомних? Защото си избягал?

— Върнах се... да ви докладвам. — Потта му се стичаше в огъня и цвърчеше. — Другите избягаха, аз дойдох при вас.

— Браво на теб! — Закачливо потъркваше носа му, докато изричаше всяка дума, а после се изправи. — Предполагам, че трябва да те възнаградя за лоялността.

— Милост, Ваше Величество, милост.

Копринените ѝ поли прошумоляха, когато се завъртя и се усмихна на малкото момче, седнало с кръстосани крака на земята, което се забавляваше, като откъсваше методично главите на купчина герои от „Междузвездни войни“.

— Дейви, ако съсипеш всичките си играчки, с какво ще играеш после?

Детето нацупи устни, докато обезглавяваше Ананкин Скайуокър.

— Скучни са.

— Да, знам. — Лилит ласкаво прокара ръка по златистите му коси. — Сигурно вече са ти омръзнали, а?

— Ще излезем ли навън? — Момчето заподскача и очите му светнаха като в очакване на обещана почерпка. — Ще поиграем ли навън? Моля те?

— Не сега. Не се цупи. — Тя повдигна брадичката му и закачливо го целуна по устните. — Какво ще правиш, ако

физиономията ти остане такава завинаги? Какво ще кажеш за чисто нова играчка, сладурчето ми?

С поруменели от гняв закръглени бузи, момчето разкъса Хан Соло на две.

— Писна ми от играчки!

— Но тази ще бъде различна. Досега не си имал такава.

Лилит извърна глава и го накара да погледне към вампира върху горещата жарава.

Щом зърна очите им, той се сгърчи и зариди.

— За мен? — развълнувано попита Дейви.

— Само за теб. Но трябва да обещаеш на мама, че няма да стоиш твърде близо до огъня. Не искам да изгориш, малкото ми съкровище. — Целуна тънките му пръстчета, преди да се изправи.

— Умолявам ви, Ваше Величество! Милост, аз се върнах при вас.

— Презирам онези, които се провалят. Бъди добро момче, Дейви!

А и не разваляй вечерята си.

Махна на Лора, която мълчаливо надничаше през вратата.

Письците се разнесоха из стаята, преди Лилит да излезе и да заключи.

— Ловджийката — заговори Лора. — Сигурно е тя. Никоя друга жени не е достатъчно ловка, за да...

Само с един поглед Лилит я накара да замълчи.

— Не съм ти дала думата. Привързаността ми към теб е единственото, което те спасява от огъня. А тя стига дотук.

Лора покорно наведе глава и тръгна след нея към съседната стая.

— Загуби трима от добрите ми бойци. Какво обяснение ще дадеш за това?

— Нямам оправдание.

Лилит кимна, влезе в стаята и нехайно взе рубинената огърлица от скрина. Единственото, което ѝ липсваше от човешкия живот, бе огледало. Дори след две хилядолетия все още копнееше да зърне отражението си. Да се полюбува на собствената си красота. През вековете бе погубила безброй магьосници, вещици и чародеи, наети да решат този проблем.

Това бе най-големият ѝ провал.

— Поне имаш благоразумието да не се оправдаваш. Търпелива съм с теб, Лора. Повече от хиляда години чаках онова, което

наближава. Но не понасям да се подиграват с мен. Неприятно ми е, че онези човешки същества ни изтребват безмилостно като мухи. — Настани се на едно кресло и потупа по облегалките с дългия си червен маникюр. — Е, говори! Разкажи ми за тази новоизлюпена Ловджийка.

— Предсказанието на ясновидците се сбъдна, милейди. Воин от стар род. Във вените ѝ тече кръвта на онези, които ни покосяват като чума от векове.

— Откъде си толкова сигурна?

— Беше твърде бърза за обикновен човек. Твърде силна. Разбра какви са още преди да я нападнат онази вечер и беше подготвена. Тя е последното им попълнение. Първият Кръг е събран.

— Придворните ми учени твърдяха, че чернокожият е техният воин.

— Сбъркали са.

— Тогава каква полза имам от тях? — Лилит заигра с огърлицата, която все още държеше в ръцете си. — Как да управлявам, когато съм заобиколена от некадърници? Искам да получавам това, което ми се полага. Искам кръв, смърт и прекрасен хаос! Нима е прекалено да изисквам от онези, които ми служат, да бъдат точни в детайлите?

Лора бе спътница на Лилит от близо четиристотин години. Приятелка, любовница, слугиня. Беше сигурна, че никой не познава кралицата по-добре от нея. Наля чаша вино и я отнесе до креслото.

— Лилит — тихо заговори тя, когато ѝ подаде чашата и я целуна, — не сме загубили нищо важно.

— Репутацията си.

— Не, съвсем не. Те се заблуждават, че са постигнали значителен напредък през последните няколко седмици, което е добре дошло за нас, тъй като ги прави прекалено самонадеяни. Успяхме да очистим момчето на Кийън, нали?

— Да. — Лилит остана с нацупени устни още миг, преди да отпие глътка. — Това ми носи известно удовлетворение.

— Идеята да го изпратиш при тях беше поредното доказателство за гениалността и силата ти. Нека избият десетки незначителни войници. Ние ги ранихме в сърцето.

— Ти си моята утеха, Лора. — Отпивайки от виното си, Лилит погали ръката ѝ. — Права си, разбира се, че си права. Признавам, че

съм разочарована. Толкова исках да разруша ядрото им, да осуетя сбъдването на предсказанието.

— Но така е по-добре, нали? Победата ще бъде по-сладка, когато ги погубиш наведнъж.

— Да-да, по-добре. Все пак... мисля, че трябва да им изпратим послание. Това ще подобри настроението ми и ще им даде добър урок. Имам идея. Ще я обмисля. — Разклати чашата си и се загледа във виното. — Един ден, много скоро, тук ще бъде кръвта на магьосника. Ще я отпивам от сребърна чаша и ще хапвам захаросани плодове между глътките. Цялата му сила ще се влее в мен и онова, в което ще се превърна тогава, ще накара дори боговете да затреперят. Сега ме остави. Трябва да съставя план. — Когато Лора се отправи към вратата, тя почука по чашата. — А, нещо огладнях след тези неприятни новини. Доведи ми някого, ако обичаш.

— Веднага.

— Постарай се да бъде свеж.

Щом остана сама, Лилит затвори очи и започна да крои планове. Докато размишляваше, писъците от съседната стая отекваха в стените на пещерата.

Присви устни. „Кой може да тъгува, докато във въздуха звъни детски смях?“, запита се тя.

Мойра седеше с кръстосани крака на леглото на Глена и я гледаше, докато работи на малката вълшебна машинка, наречена лаптоп. Отчаяно ѝ се искаше да попадне в ръцете ѝ. В нея се криеше необятно познание, а ѝ бяха позволили да надникне само няколко пъти.

Беше ѝ обещан урок, но точно сега Глена изглеждаше твърде вгълбена... а имаха само един час свободно време.

Мойра прочисти гърлото си.

— Какво мислиш за тази? — попита Глена и докосна изображението на жена с дълга бяла рокля.

Тя наклони глава, за да види по-ясно и се вгледа в екрана.

— Прелестна е. Питам се...

— Не, не за модела. За роклята. — Глена се завъртя на стола. — Имам нужда от рокля.

— О, какво се е случило с твоите?

— Нищо — засмя се сподавено и усука верижката на врата си. — Трябва ми много специална рокля. Сватбена. Мойра, ние с Хойт ще се оженим. Ще се вrechем във вярност. Решихме да извършим обряда сега, а сватбеното тържество да бъде по-късно. Когато всичко свърши.

— Сгодила си се за Хойт? Не знаех.

— Стана преди малко. Знаем, че навярно изглежда прибързано, но...

— О, това е чудесно! — Мойра скочи и в изблик на вълнение сграбчи Глена в прегръдката си. — Толкова се радвам за вас! За всички ни!

— Благодаря. Защо за всички ни?

— Сватбите са светли събития, нали? Светли, радостни и толкова човешки. О, ако бяхме у дома, щях да устроя сватбената гощавка, а аз все още не съм много добра в готвенето.

— Няма да се тревожим за това. Сватбите наистина са нещо светло, радостно и толкова човешко. Аз съм нормален човек и държа роклята ми да бъде най-прекрасната.

— Да, разбира се. Защо да се задоволяваш с по-малко?

Глена въздъхна щастливо.

— Слава богу! Бях малко притеснена. Трябваше да се досетя, че единственото, което ми е нужно, е женска подкрепа. Нали ще ми помогнеш? Спрях се на няколко, но трябва да стесня избора си.

— С удоволствие. — Плахо и любопитно, Мойра потупа по екрана. — Но... как ще извадиш роклята от тази кутия?

— Ще стигнем и до това, но трябва да прегледам още няколко сайта. По-късно ще ти покажа как се пазарува чрез интернет. Искам нещо... от този род.

Докато седяха една до друга, Блеър почука по касата на вратата.

— Извинявайте. Може ли за минута, Глена? Искан да поговорим за снабдяването с провизии. Предположих, че ти се грижиш за това. Хей, хубава играчка!

— Една от любимите ми. Само аз и Кийън сме в мрежата, така че ако ти трябва...

— Нося своя, но ти благодаря. Пазаруваш ли? „Неймънс“ — прочете тя, когато се приближи достатъчно. — Хубави дрешки за военно време.

— С Хойт ще се женим.

— Сериозно? Супер! — Приятелски потупа Глена по рамото. — Поздравления! Кога е големият ден?

— Утре вечер. — Когато Блеър само примигна, Глена продължи припряно: — Знам как изглежда навярно, но...

— Мисля, че е страхотно. Върхът! Животът не бива да спира. Не бива да го допуснем — това е смисълът на всичко. А и наистина е чудесно, че вие двамата сте открили нещо толкова ценно при тези екстремни обстоятелства. Едно от нещата, за които се борим, нали?

— Да. Да, така е.

— Булчинска рокля?

— Да. Благодаря ти, Блеър.

Сложи ръка на рамото ѝ, което може би бе приятелски жест на жена, а може би окуражително потупване на боен другар. Глена предполагаше, че в случая е едно и също.

— От тринадесет години водя тази битка. По-добре от всеки знам, че ви е нужно нещо истинско, нещо значимо, което да стопли душите ви и да ви вдъхне сигурност, че мисията няма да се провали. Сега ще ви оставя.

— Искаш ли да ни помогнеш с пазаруването?

— Разбира се. — Блеър запристъпва от крак на крак. — Все едно да питаш дали искам онези кръвосмучещи демони да измрат до крак. Не искам да развалям настроението ти, но как смяташ да получиш роклята тук, и то за утре?

— Имам си начини. Най-добре е да побързам. Би ли затворила вратата? Не искам Хойт да влезе, докато ги пробвам.

— Да ги пробваш... Добре.

Блеър изпълни молбата на Глена, докато тя подреждаше кристали около и върху лаптопа. Запали свещи и застана на крачка разстояние, с протегнати напред ръце.

— Богиньо, благосклонна ти бъди и роклята след миг тук пренеси. Обгърнатата от светлина, нека бъде символ тя от днес на моята съдба.

Дънките и тениската на Глена затрептяха и след внезапен проблясък бяха заменени от бялата рокля.

— Уау! Страхотен начин да задигнеш стока от магазин.

— Не съм я откраднала — намръщено изглежда Блеър. — Никога не използвам силата си по този начин. Само ще пробвам няколко и

когато намеря най-подходящата, ще направя друга магия, за да уредя бърза доставка. Правя го само за да спестя време, тъй като не разполагаме с много.

— Не се обиждай. Просто се пошегувах — донякъде. Ще можеш ли да сториш същото и с оръжия, ако имаме нужда от още?

— Да, предполагам.

— Радвам се да го чуя. Впрочем роклята е върхът.

— Да, прекрасна е! — съгласи се Мойра. — Великолепна.

Глена се завъртя и погледна отражението си в старинната огледална витрина.

— Слава богу, че Кийън не е изхвърлил огледалата от тази къща. Красива е. Линията ми харесва, но...

— Но не е идеалната — довърши Блеър и седна до Мойра на леглото да погледа модното ревю.

— Защо мислиш така?

— Не разкрива светлината в теб. Онази светлина дълбоко в сърцето, която те изпълва до върховете на пръстите. Обличаш сватбената си рокля и един поглед е достатъчен да решиш, че е точно тази. Другите са само за проба.

„Значи нещата са стигнали толкова далеч“, помисли си Глена, когато си спомни за видението, в което Блеър бе с годежен пръстен на ръката. И следващото, в което ридаше сама в мрака, без пръстена.

Понечи да каже нещо, но го премълча. Беше нужно нещо повече от приятелство, за да разговарят на тази болезнена тема. Помежду им все още нямаше такава близост.

— Права си, не е идеалната. Спряла съм се на още пет, така че ще пробвам номер две.

Третата избрана се оказа точно роклята, която я накара да засияе. Дългата прочувствена въздишка на Мойра потвърди това.

— Вече имаме победител. — Блеър описа кръг с ръка във въздуха. — Завърти се. О, да, тази е твоята!

„Романтична и семпла“, помисли си Глена. Точно каквато се бе надявала да открие. Дългата пола леко се влачеше, а тънките презрамки на корсажа със сърцевидно деколте оставяха раменете ѝ голи, съединяваха се над талията и разкриваха гърба ѝ.

— Наистина е идеална. — Глена погледна цената и леко потръпна. — Е, опразването на кредитната ми карта не е болка за

умиране, като се има предвид задаващият се апокалипсис.

— Изживей мига! — съгласи се Блеър. — Ще имаш ли воал, венец?

— Традиционният келтски обред изисква воал, но в този случай предпочитам само цветя.

— По-добре. Нежно, естествено, романтично и секси — всичко това в едно. Поръчай я.

— Мойра? — Глена извърна глава към нея и забеляза замечтания израз и сълзите на умиление в очите ѝ. — Очевидно имам и твоето одобрение.

— Мисля, че ще бъдеш най-красивата булка.

— Е, беше много забавно. — Блеър се изправи. — Съгласна съм с нашата малка умница. Изглеждаш зашеметяващо. Но не е зле да побързате. — Докосна часовника си. — Чакам и двете ви за тренировка. Трябва да упражните някои основни хватки. Идваш ли с мен? — обърна се тя към Мойра. — Можем да започнем.

— Ще се забавя само няколко минути — каза Глена и отново се завъртя пред огледалото.

„От булчински рокли към бойни хватки“, помисли си тя. Животът ѝ се бе превърнал в странна въртележка.

Дочул музика от стаята на Кийън, Хойт почука на вратата малко преди залез. Спомни си, че преди време дори не би му хрумвало да иска разрешение, преди да влезе при брат си.

Но тогава не му беше нужна благословията на Кийън да живее със съпругата си в своя собствен дом.

Ключалката щракна и Кийън се показа само по широк памучен панталон, със сънено изражение.

— Малко ми е рано за гости.

— Трябва да поговоря с теб насаме.

— И разбира се, не можеш да изчакаш по-удобен за мен момент. Влизай.

Хойт прекрачи прага на стаята, в която бе пълен мрак.

— Не може ли да говорим на светло?

— Аз виждам достатъчно добре, но все пак включи нощната лампа до широкото легло. — Завивките блестяха дори на тази слаба

светлина, а чаршафите бяха лъскави като коприна. Кийън отиде до хладилника и извади банка кръв. — Не съм закусил. — Пъхна я в микровълновата фурна. — Какво искаш?

— Какво възнамеряваш да правиш след битката?

— Да живея живота си както преди.

— Тук ли ще живееш?

— Не мисля — отвърна Кийън с лека усмивка и взе кристална чаша от етажерката.

— Утре вечер... с Глена ще извършим брачен обред.

Кийън леко потръпна и остави чашата.

— Колко интересно! Предполагам, че трябва да те поздравя. И възнамеряваш да я отведеш със себе си, да я представиш на семейството? „Мамо, татко, това е моята невеста. Малка вещица, която забърсах от бъдещето“.

— Кийън!

— Извинявай, толкова е абсурдно, че ме размива. — Извади банката, разкъса я и наля затопленото съдържание в чашата. — Е, както и да е. Slainte!

— Не мога да се върна.

След първата глътка Кийън остана загледан в брат си над ръба на чашата и бавно отпусна ръка.

— Става все по-интересно.

— Няма да мога да живея в дома си, знаейки това, което вече знам. Да живея в очакване на деня, в който всеки от тях ще умре. Ти би ли го понесъл, ако можеше да се върнеш?

Кийън се намръщи над чашата си и седна.

— Не. Поради хиляди причини — и това е едната. Но ти ме забърка в тази война, а сега губиш време за венчавки?

— Човешките потребности не могат да бъдат загърбени. Когато е надвиснала подобна заплаха, стават още по-отчаяни.

— Убедил съм се в това. Виждал съм го толкова пъти. Но съм се убедил също и в това, че браковете, сключени по време на война, невинаги са сполучливи.

— Важно е и за мен, и за Глена.

— Разбира се. — Кийън повдигна чашата си и отново отпи. — Е, желая ти късмет.

— Искам да живея тук, в тази къща.

— В моята къща?

— В къщата, която беше наш дом. Да оставам настрана правата ми и родствената ни връзка. Ти имаш търговски усет. Плащаш за поддръжката на къщата, когато не си тук. Ще се освободиш от този разход. Ние с Глена ще се грижим за нея и за земите, няма да ти струва нищо.

— И как възнамерявате да изкарвате прехраната си? В днешно време няма голямо търсене на магьосници. Почакай, вземам думите си назад. — Кийън се засмя и допи кръвта. — Би могъл да натрупаш цяло състояние от телевизията и интернет. Откриваш си импулсен телефон, уебсайт — и готово. Но това не е в стила ти.

— Ще намеря начин.

Кийън остави чашата встрани и се загледа в сенките.

— Да се надяваме, че ще ти потръгне и ще можеш да се издържаш. За мен не е проблем да живеете тук.

— Благодаря.

Кийън сви рамене.

— Сложен живот си си избрал.

— Възнамерявам да го изживея пълноценно. Ще те оставя да се облечеш.

„Сложен живот“, отново си помисли Кийън, когато остана сам. Беше смаян и ядосан от факта, че завижда на брат си за него.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Глена знаеше, че повечето булки са малко напрегнати и много заети в сватбения си ден. Но едва ли на някоя друга се бе наложило да вмести тренировка с меч и приготвяне на магически отвари между грима и педикюра.

Поне не ѝ остана много време за тревогите, които една булка обикновено изпитва. Всъщност нямаше и минута за тях, докато мислеше за украсата, цветята, романтичното осветление и най-подходящия наклон на острието за обезглавяване на вампир.

— Опитай с това. — Блеър понечи да хвърли оръжието към нея, но очевидно размисли, когато видя Глена да зяпва. Приблужи се с него. — Бойна брадва. По-тежка е от меч и мисля, че е по-подходяща за теб. Имаш достатъчно силни ръце и ще сечеш по-лесно с нея. Трябва да свикнеш с тежестта и баланса. Заповядай!

Върна се обратно и взе меча си.

— Отбий удара ми.

— Не съм свикнала. Бих могла да замахна неправилно и да те нараня.

— Повярвай, няма да ме нараниш. Отбий!

Блеър вдигна меча и по-скоро движена от инстинкт, отколкото изпълнявайки командата, Глена стовари брадвата върху острието.

— Така с лекота мога да те пробода изотзад, преди да успееш да се обърнеш.

— Адски тежи — оплака се Глена.

— Не чак толкова. Пробвай с по-широк замах. Добре. Остани обърната с лице, след като нанесеш първия удар. Удари меча и отново го вдигни срещу мен. Бавно. Едно — започна да брой Блеър и замахна. — Две. Отново, продължавай! Целта ти е да отбиваш ударите ми, добре, но също и да ме накараш да загубя равновесие и да преминеш в нападение и да бъда принудена аз да отбивам твоите. Представи си го като танц, при който искаш не само да водиш, а и да елиминираш партньора си. — Вдигна ръка и се отдръпна назад. — Нека ти покажа.

Хей, Ларкин! Ела да ми партнираш. — Подхвърли му меча си, с дръжката нагоре, и взе брадвата. — Бавно — каза му тя, — това е демонстрация — подкани го с кимване. — Нападай!

Докато той се приближаваше, преброи крачките му.

— Удар, удар, завъртане. Нагоре, настрани, удар. Добър е, виждаш ли? — извика тя на Глена. — Отбива и напада. Импровизирай, когато се наложи. Завъртане, ритник, удар, обръщане. Сечи! — Дръпна камата, прикачена към китката ѝ, и я задържа на сантиметри от корема на Ларкин. — Докато червата му излизат, ти... — Отдръпна се назад при замахването на огромната меча лапа. — Уау! — Блеър опря главата на брадвата на земята и се облегна на дръжката. Само ръката му се бе преобразила. — Значи можеш и това? Да променяш части от тялото си?

— Ако пожелаея.

— Сигурно момичетата в твоята страна не могат да ти се наситят.

Той остана озадачен за миг и чак след като Блеър вече се бе обърнала и бе тръгнала към Глена, избухна в самодоволен смях.

— Така е, но не благодарение на това, което мислиш. При този вид спорт предпочитам собствения си образ.

— Сигурно. Упражнявай движенията с Ларкин. Аз ще поработя малко с Дребосъка.

— Не ме наричай така! — възропта Мойра.

— Горе главата! Не се обиждай.

Мойра понечи да отвърне, но поклати глава.

— Съжалявам. Беше грубо.

— Кинг я наричаше така — тихо промълви Глена.

— Аха. Разбирам, Мойра. Тренировка за издръжливост. Трябва да заякнеш.

— Извинявай, че реагирах така.

— Слушай, ще разменим много обиди, докато всичко това свърши. Мен никой не може да ме рани лесно — в буквален и в преносен смисъл. Трябва да се стегнеш. Гири по два килограма и половина. Ще те вкарам във форма.

Мойра присви очи:

— Съжалявам, че ти изкрещях, но няма да ти позволя да ме вкараш в каквото и да било.

— Това е просто израз. Означава...

Всяко обяснение, което й хрумна, би било също толкова трудно за разбиране. Затова Блеър замълча и стегна бицепси.

— Аха. — Очите на Мойра се усмихнаха. — Е, бих искала и аз да имам такива мускули. Добре тогава, вкарай ме във форма.

Тренираха цяла сутрин. Когато прекъсна, за да пийне глътка вода, Блеър кимна на Глена.

— Добре се движиш. Уроци по балет?

— Осем години. Не бях предполагала, че някога ще трябва да правя пируети с брадва в ръце, но животът е пълен с изненади.

— Можеш ли да правиш тройно завъртане?

— Не стигнах дотам.

— Виж. — Все още с бутилката вода в ръка, Блеър повдигна крак встрани под прав ъгъл и се завъртя три пъти. — С това движение може да се набере инерция за мощен ритник. Необходима е доста сила, за да отгласнеш някое от онези същества назад. Тренировки. Имаш потенциал. Е — отпи още глътка, — къде е младоженецът?

— Хойт? В кулата. Има неща, които трябва да бъдат свършени. Също толкова важни, колкото това, което правим тук, Блеър — добави Глена, когато долови неодобрение.

— Може би. Е, добре, дано успее да създаде нещо като твоята огнена кама.

— Заредихме с огън повечето оръжия. — Отиде до другия край на стаята, взе един меч и го донесе. — Белязали сме готовите. Виждаш ли?

На острието, близо до дръжката, имаше пламък, гравирани в стоманата.

— Добре. Чудесно. Мога ли да го изпробвам?

— Най-добре го изнеси навън.

— Имаш право. И без това имаме нужда от час почивка. Да хапнем нещо. След обяда, момчета и момичета, стрелба с лък и арбалет.

— Ще дойда с теб — настоя Глена. — За всеки случай.

Блеър излезе през вратите на терасата и изтича надолу по стъпалата. Хвърли поглед към сламеното чучело, което Ларкин бе окачил на кол. „Момчето има чувство за хумор, не може да се отрече“,

помисли си тя. Беше нарисувал остри зъби на тумбестото лице и яркочервено сърце на гърдите.

Щеше да бъде забавно да изпробва огнения меч върху него... но щеше да похаби ценен материал. Нямахше смисъл да изгаря горкия сламен вампир.

Затова само зае бойна поза, с ръка зад тила, и насочи меча.

— Важно е да го контролираш — започна Глена. — Да призовеш огъня, когато ти е нужен. Ако просто размахваш горящото острие, може да подпалиш себе си или някого от нас.

— Не се безпокой.

Глена понечи отново да заговори, но сви рамене. Нямахше кой да пострада, освен въздуха.

Проследи движенията на Блеър, плавни като вода, сякаш мечът бе продължение на ръката ѝ. „Да, нещо като балет — помисли си тя, — смъртоносен, но завладяващ танц.“ Острието заблестя, когато слънцето докосна ръба му, но остана хладно. Точно когато Глена предположи, че Блеър се нуждае от напътствия как да го използва, тя замахна — и стоманата пламна.

— И си опържен. Господи, това нещо адски ми харесва! Ще заредиш ли някое от личните ми оръжия с тази сила?

— Разбира се. — Глена повдигна вежди, когато Блеър разклати меча във въздуха и пламъкът угасна. — Бързо се учиш.

— Да, така е. — Тя се намръщи и вдигна поглед към небето. — От запад се задават облаци. Мисля, че можем да очакваме дъжд.

— Добре че планирах сватба на закрито.

— Добре. Да отидем да обядваме.

Хойт слезе от кулата чак късно следобед, когато Глена най-сетне си бе позволила да отдели малко време за себе си. Не пожела да направи бърза магия за красота. Предпочете да се поглези, макар и за кратко.

Бяха ѝ нужни цветя, от които да свие венец за косите си и да оформи букет. Сама бе приготвила маска за лице и докато обилно нанасяше от нея върху кожата си, тя се взираше в небето през прозореца на спалнята си.

Облаците все повече се приближаваха. Трябваше да набере цветята, преди слънцето да се скрие и да завали дъжд. Но когато отвори вратата и понечи да се втурне навън, Мойра и Ларкин препречиха пътя ѝ. Той издаде някакъв звук и ококори очи, което ѝ напомни за зелената смес по лицето ѝ.

— Женски глезотии, не се смей. Трябва да побързам. Все още нямам цветя за венеца си.

— Ние... Е, добре. — Мойра измъкна ръка иззад гърба си и ѝ подаде венец от напъпили бели рози, вързани с червена панделка. — Дано ти хареса. Знам, че според традицията при брачен обред трябва да имаш нещо червено. С Ларкин искахме да те изненадаме и като няма с какво друго, хрумна ни да направим това. Но ако предпочиташ...

— О, прекрасен е! Съвършен. Благодаря ти! — Сграбчи Мойра в прегръдката си и се усмихна на Ларкин.

— Не бих имал нищо против да ме целунеш, но с тази гадост на лицето ти...

— Не се безпокой. По-късно ще получиш целувка.

— Има и друго. — Подаде ѝ малък букет от разноцветни рози, също вързани с червена панделка. — Мойра каза, че трябва да го носиш.

— О, господи, това с невероятно мило! — По маската потекоха сълзи. — Мислех, че ще ми бъде трудно, без никой от семейството ми тук. Но аз все пак имам семейство. Благодаря! И на двама ви.

Изкъпа се и напръска косите си с парфюм и втри крем в кожата си. Докато извършваше женския ритуал на разкрасяване за любимия, в стаята горяха бели свещи. За сватбата и за първата брачна нощ.

Беше по халат и прокарваше ръка по полите на роклята, окачена отвън на гардероба, когато някой почука на вратата.

— Да, влез, който и да си, освен Хойт.

— Не е Хойт. — Влезе Блеър, с бутилка шампанско в кофичка с лед. Зад нея Мойра носеше три високи чаши.

— От любезния ни домакин — каза Блеър. — Трябва да призная, че притежава забележителна изтънченост за вампир. Питие от класа.

— Кийън е изпратил шампанско?

— Да го отворим, преди да те нагласим.

— Ще имам сватбено тържество. Господи, и вие трябва да облечете рокли! Не се сетих по-рано.

— Не се тревожи за нас. Това е твоята вечер.

— Никога не съм пила шампанско. Блеър казва, че ще ми хареса.

— Гарантирам. — Блеър леко намигна на Мойра и отвори бутилката. — О, имам нещо за теб. Скромно е, защото не владее твоя начин за онлайн пазаруване, но както и да е. — Посегна към джоба си. — Нямам и опаковка. — Сложи брошката в ръката на Глена. — Традиционен ирландски символ — на приятелството, любовта и верността. Щях да купя тостер или купа за салата, но времето беше ограничено. А и не знаех къде си регистрирана.

„Още един кръг — помисли си Глена. — Още един символ.“

— Прекрасна е. Благодаря. — Завъртя се и я прикачи към панделката, която висеше от букета. — Така ще нося подаръците и на двете ви.

— Обичам сантиментални сцени. Особено когато има шампанско. — Блеър наля три чаши и ги раздаде. — За булката!

— За щастието й! — добави Мойра.

— И за приемствеността, която предстоящият ритуал утвърждава! Ще се наплача, преди да сложа грим.

— Добра идея — отбеляза Блеър.

— Знам, че онова, което открих с Хойт, е истинско и е мое. Знам, че клетвите, които ще изречем тази вечер, ще бъдат искрени, наши. Но и с вас двете открих нещо истинско. И специално. Исквам да знаете колко много означава за мен това, че споделяте радостта ми.

Допряха чашите си, отпиха и Мойра затвори очи.

— Блеър беше права. Харесва ми.

— Казах ти. Е, Мойра, да се заемем с тоалета на нашата булка.

Навън дъждът плющеше и мъглата бе непроницаема. Но къщата бе изпълнена със светлина на свещи и ухание на цветя.

Глена застана на крачка от огледалото.

— Е?

— Изглеждаш като видение — заяви Мойра. — Като богиня в нечий сън.

— Коленете ми се подкосяват. Едва ли на богините им треперят коленете.

— Поеми си дълбоко дъх няколко пъти. Е, да слезем долу и да видим дали всичко е готово. В това число щастливият избраник. Ще го зашеметиш.

— Защо да го...

— Досети се, скъпа! — каза Блеър на Мойра, докато вървяха към вратата. — Не приемай всичко буквално. Започни да изучаваш съвременния жаргон, докато се ровиш в книгите. — Дръпна вратата и се спря, щом видя Кийън. — Тук е женска територия.

— Искам да се видя за миг с... бъдещата си снаха.

— Всичко е наред, Блеър. Заповядай.

Той прекрачи прага и хвърли поглед към Блеър през рамо, преди да затръшне вратата под носа ѝ. После се обърна и дълго остана загледан в Глена.

— Е, прекрасна си. Брат ми е късметлия.

— Може би смяташ това за глупаво.

— Грешиш. Макар и да е типично човешко, не е от нещата, които ми се струват глупави. А те са безброй.

— Обичам брат ти.

— Да, и слепец би го забелязал.

— Благодаря за шампанското. За това, че си се сетил.

— За мен е удоволствие. Хойт е готов и те очаква.

— О, господи! — Глена докосна корема си, бе свит на топка. — Дано е така.

Кийън се усмихна и се приближи.

— Имам нещо за вас. Сватбен подарък. Реших да го връча на теб, защото предполагам, че поне в началото ти ще се грижиш за финансовите дела.

— Финансови дела?

Подаде ѝ тънка кожена папка. Когато я отвори, тя го погледна озадачено.

— Не разбирам.

— Струва ми се достатъчно ясно. Нотариалният акт за тази къща. И земите. Ваши са.

— Но... ние не можем... Когато те е попитал дали можем да останем тук, имал е предвид просто...

— Глена, правя щедри дарения само веднъж на няколко десетилетия, когато ми хрумне. Вземи това, което ти се предлага.

Къщата означава за него повече, отколкото някога е означавала за мен.

Гърлото ѝ пресъхна и тя едва успя да проговори:

— Знам какво е за мен. За него навярно е много повече.

Предпочитам да му го дам лично.

— Вземи го! — бяха последните му думи, преди да се отправи към вратата.

— Кийън! — Глена остави кожената папка и вдигна букета си. — Ще ме придружиш ли до долу? До олтара?

Той се поколеба, отвори вратата и ѝ подаде ръка. Музиката достигна до ушите ѝ, докато слизаше по стълбите.

— Шаферките ти са се престарали. Очаквах го от малката кралица — има сантиментална душа, но ловецът на вампири ме изненада.

— Треперя ли? Имам чувството, че треперя.

— Не. — Хвана я под ръка. — Стабилна си като скала.

Когато влязоха в стаята, пълна със свещи и цветя, когато видя Хойт, застанал пред ниските златисти пламъци на огъня, Глена възвърна увереността си.

Запристъпваха един към друг през стаята.

— Дълго те чаках — прошепна Хойт.

— И аз теб.

Тя хвана ръката му и огледа стаята. Беше украсена с множество цветя, според традицията. Кръгът бе образуван и свещите вече горяха, освен онези, които двамата щяха да запалят по време на ритуала. Върбовата пръчица бе на масата, която служеше за олтар.

— Направих го за теб.

Хойт показа пръстен от масивно сребро, дълбоко гравирен.

— Ние сме едно съзнание — каза Глена и свали от палеца си онзи, който бе направила за него.

Съединиха ръцете си и заедно се отправиха към олтара. Докоснаха свещите с пръсти, за да ги запалят. След като нанизаха пръстените си на върбовата пръчица, те се обърнаха с лице към другите.

— Молим ви да бъдете свидетели на този свещен ритуал — започна Хойт.

— Бъдете нашето семейство, когато полагаме началото на своето ново семейство.

— Нека това място бъде осветено от боговете! Събрали сме се тук за свещения ритуал на любовта.

— Създания от Въздуха, бъдете с нас и с умелите си пръсти заздравете връзката помежду ни.

Глена се взираше в очите му, докато изричаше думите.

— Създания от Въздуха, бъдете с нас и с умелите си пръсти заздравете връзката помежду ни.

Продължиха с Водата, Земята, Богинята на блаженството и Бога на смеха. Лицето ѝ бе озарено от светлина, докато говореха, запалиха тамян, а после — червена свещ. Отпиха вино, поръсиха сол.

Заедно задържаха пръчицата с нанизаните пръстени.

Светлината стана по-топла, по-ярка, докато се вричаха във вярност един към друг, и пръстените засияха ослепително.

— По своя воля ставам едно цяло с този мъж. — Свали пръстена от пръчицата и го сложи на пръста му.

— По своя воля ставам едно цяло с тази жена. — Той повтори жеста.

Взеха въженцето от олтара и го окачиха върху съединените си ръце.

— Съюзът е сключен — заговориха те заедно. — Пред Богинята и Бога, и предците...

Внезапно нечий писък отекна навън и развали магията на мига, сякаш камък строши стъкло.

Блеър се втурна към единия от прозорците и дръпна завесата. Дори тя потръпна при вида на вампира на сантиметри от стъклото. Но не лицето му смрази кръвта ѝ, а онова, което видя недалеч зад него.

Извърна глава към другите и промълви:

— Мамка му!

Бяха най-малко петдесет, може би повече, скрити в гората или наблизко. На тревата стояха три железни клетки с пребити и окървавени пленници, които пицяха, докато ги извеждаха.

Глена се приближи и надникна, а после посегна към ръката на Хойт зад гърба си.

— Русата. Това е онази, която почука на вратата. Когато Кинг...

— Лора — каза Кийън. — Една от любимките на Лилит. Имах... инцидент с нея веднъж. — Засмя се, когато Лора извади бял флаг. — Повярвайте ми, сблъсквал съм се с кого ли не.

— Водят хора — добави Мойра. — Ранени хора.

— Оръжията! — изкомандва Блеър.

— Най-добре е да изчакаме... да решим кой е най-добрият начин да ги използваме. — Кийън се отдръпна и тръгна към входната врата. Когато я отвори, нахлу вятър и дъжд. — Лора! — извика той почти закачливо. — Вир-вода си, а? Бих поканил теб и приятелите ти да влезете, но все още не съм си загубил ума и няма да наруша принципите си.

— Кийън, отдавна не сме се виждали. Впрочем хареса ли ти подаръкът ми? Нямах време да го опаковам.

— Приписваш си заслугата за деянието на Лилит? Колко си жалка! Предай й, че ще ми плати скъпо за това.

— Кажи й го сам. Ти и смъртните ти приятели имате десет минути да се предадете.

— О, цели десет?

— След десет минути ще убием първия от тези тук. — Сграбчи едната от пленниците за косата. — Хубавица е, а? Едва шестнадесетгодишна. Достатъчно голяма, за да знае, че не бива да броди сама по пътищата вечер.

— Моля ви. — Момичето зариде и кръвта по шията му издаде, че някой вече е вкусил от него. — Моля ви. Господи!

— Все викат Господа на помощ. — Лора със смях повали момичето по очи на мократа трева. — А той все не идва. Десет минути.

— Затвори вратата! — тихо промълви Блеър зад него. — Затвори я. Добре, дай ми само минута да помисля.

— Така или иначе ще ги убият — изтъкна Кийън. — Те са само примамка.

— Не е в това въпросът! — сопна се Глена. — Трябва да направим нещо.

— Да се бием.

Ларкин извади един от мечовете, които стояха на закачалката за чадъри до вратата.

— Успокой топката! — нареди Блеър.

— Няма да се предадем на същества като тях.

— Ще се бием — съгласи се Хойт. — Но не по техните правила. Нужни са ни още оръжия от горе.

— Казах да изчакаме. — Блеър сграбчи ръката му. — Имали сте няколко схватки с вампири. Това не означава, че сте подготвени. Няма да излезете навън и да паднете, заклани като пилета.

Глена въздъхна.

— Да.

— Добре. Мойра, върви горе! Грабвай лъка и сгрелите. Кийън, сигурно са обградили къщата. Избери някоя врата и се заеми с най-близките, колкото е възможно по-тихо. Хойт да дойде с теб.

— Почакай.

— Знам как да се справим — каза тя на Глена. — Готова ли си да се пробваш с брадвата?

— Мисля, че скоро ще разберем.

— Вземи я. Върви с Мойра горе. Имат и стрелци, които виждат далеч по-добре на тъмно от нас. Ларкин, ние с теб ще отвлечем вниманието им. Мойра, започни да стреляш, когато чуеш сигнала.

— Какъв сигнал?

— Ще го разпознаеш. Още нещо. Онези тримата отвън са обречени. Можем само да покажем, че не се даваме лесно. Налага се да се примирите с факта, че шансът да спасим някого от тях е нищожен.

— Трябва да опитаме! — настоя Мойра.

— Да, добре, затова сме тук. Да действаме!

— Този меч зареден ли е? — попита Кийън брат си.

— Да.

— Тогава дръж го далеч от мен.

Сложи пръст на устните си и бавно отвори вратата. В първия миг нямаше никакво движение, никакъв звук — освен ударите на дъждовните капки. После Кийън излезе и няколко тъмни силуета се втурнаха към него в мрака.

Миг преди да го последва, Хойт го видя да пречупва вратовете на двама и да обезглавява трети.

— От лявата ти страна — прошепна Кийън.

Хойт рязко се изви и посрещна онова, което го връхлетя, със стомана и огън.

Горе Глена застана на колене в средата на кръга, който бе направила, и изрече заклинание. Среброто на шията и в ръката ѝ засияваше по-ярко с всеки удар на сърцето ѝ. Мойра бе приклепнала до отворената врата на терасата, със стрели на гърба и с лък в ръка.

Извърна глава към Глена.

— Започваме ли?

— Сложи това!

— За какво... О! — Мойра впери поглед в мрака, добила котешко зрение благодарение на Глена. — О, да, страхотно хрумване! Стрелците им са скрити в гората. Виждам само шестима. Мога да се справя с толкова.

— Не излизай навън, преди да свърша тук.

Глена положи усилия да проясни съзнанието си, да успокои сърцето си и да събуди магическата си сила.

От мрака — като вестител на отмъщението — изскочи златист кон. Ездачът на гърба му сееше смърт.

Блеър пришпори Ларкин в галоп, размаха факлата, която държеше, и поразил трима наведнъж, които повлякоха още по двама в пламъците. После я вдигна, хвърли я така, че тя полетя, въртейки се спираловидно и помитайки всичко по пътя си, и размаха огнения меч срещу къщата.

— Сега, Глена! — Мойра изпрати първата стрела. — Сега!

— Да, вземам я, вземам я. — Глена грабна брадвата и една кама и побягна.

Стрелите на Мойра свистяха във въздуха, докато двете тичаха в дъжда. Демоните, които ги бяха причаквали, ги връхлетяха.

Глена не мислеше, само действаше и усещаше. Тялото ѝ се носеше в този танц на живота и смъртта, замахваше, отбиваше удари и съсичаше. Внезапно пламъци обгърнаха остриетата, когато се завъртя.

Отекнаха писъци, ужасяващи писъци. На хора, на вампири — как би могла да каже? Усети мирис на кръв, вкуса ѝ; осъзна, че част от нея е собствената ѝ. Сърцето ѝ биеше като барабан в гърдите ѝ и едва забеляза стрелата, която профуча покрай главата съществото, което се втурна към нея.

— Улучиха Ларкин. Раниха го.

Когато чу вика на Мойра, Глена видя стрелата, забита в предния крак на коня. Но той продължи да препуска като демон, а Блеър

яростно унищожаваше всички същества около тях от гърба му.

Тогава тя видя Хойт отчаяно да се бори да стигне до единия от пленниците.

— Трябва да сляза да помогна. Мойра, там, долу, има твърде много.

— Върви! Имам това. Ще разчистя пътя ти, обещавам.

Хукна по стъпалата, надавайки писъци, за да отвлече вниманието от Хойт и Кийън.

Мислеше, че всичко ще се слива и губи в съзнанието ѝ като в сън. Но всеки детайл се запечатваше съвършено ясно. Лицата, звуците, миризмите, струите гореща кръв и студеният дъжд, който я обливаше. Червените очи, страховитият глад в тях. И зловещите им писъци, когато огънят ги поглъщаше.

Видя Кийън да отчупва края на стрелата, пронизала бедрото му, и да го забива в сърцето на противника си. Видя пръстена, който бе сложила на пръста на Хойт, да гори като огън, докато поваляше двама с един удар.

— Привлечи ги вътре! — изкрещя ѝ той. — Опитай се да ги подмамиш вътре.

Глена се претърколи по мократа трева към момичето, което Лора бе измъчвала. Почти очакваше да го види мъртво. Вместо това то оголи остри зъби и ехидно се усмихна.

— О, господи!

— Не я ли чу? Той никога не идва.

Момичето скочи, повали я по гръб и отметна глава назад, опиянено от тръпката да убива. Мечът на Блеър я отсече.

— Това се казва изненада! — промълви Глена.

— Вътре! — изкрещя Блеър. — Връщайте се. Достатъчно ясно им показахме кои сме.

Протегна ръка и помогна на Глена да се качи зад нея.

Оставиха бойното поле в пламъци, покрито с пепел.

— Колко избихме? — попита Ларкин, когато се просна на пода. По крака му се стичаше кръв, която образува локва върху дъските.

— Най-малко тридесет... забележително постижение. Добра скорост развиваш, златогрив жребце. — Блеър го погледна право в очите. — Съжалявам, че пострада.

— Не е толкова страшно. Само...

Не извика, когато тя издърпа стрелата. Дъхът му бе секнал. Когато отново започна да диша, от устата му се изтръгна само порой от ругатни.

— Ти си следващият — каза Блеър на Кийън и кимна към счупената стрела, която стърчеше от бедрото му.

Той посегна и спокойно я извади сам.

— Благодаря все пак.

— Ще донеса превързочни материали. И от твоя крак тече кръв — каза Глена на Блеър.

— Всички имаме по някоя и друга рана. Но не сме мъртви. Е — погледна към Кийън с насмешка, — поне повечето от нас.

— Никога не ще й омръзне — замислено каза той и донесе бутилка бренди.

— Онези тримата не бяха хора. В клетките.

Мойра подаде рамото си, одраскано от стрела.

— Оттук не можах да ги разпозная по миризмата. Около тях гъмжеше от изчадия. Хитро. — Блеър мрачно кимна, признавайки успешната стратегия на враговете. — Добър начин да ни притиснат, без да разхищават запасите си от храна. Кучката има мозък.

— Не успяхме да стигнем до Лора. — Все още задъхан Хойт седна. Имаше прорезна рана отстрани на ръката. — Видях я, докато си проправяхме път обратно до къщата. Не можах да я съсека.

— Запазвам я за себе си. Като много специална приятелка.

Блеър присви устни, когато Кийън й предложи бренди.

— Благодаря.

Застанала в средата, с треперещи колене, Глена най-сетне се опомни.

— Блеър, свали туниката на Ларкин. Трябва да видя раната. Мойра, как са твоите?

— Само драскотини, наистина.

— Тогава донеси няколко одеяла от горния етаж. Също и кърпи. Хойт! — приближи се към него, коленичи, хвана ръцете му и скри лице в тях. Макар да бе на път да рухне, сега не бе моментът да се отпуска безпомощно в обятията му. — Чувствах, че си с мен. Във всеки миг.

— Знам. Ти също беше с мен. А ghra^[1].

Повдигна брадичката й и притисна устни към нейните.

— Не се страхувах, докато бяхме там. Нямах време да мисля и да се страхувам. После, когато посегнах към онова момиче и видях, че е като тях, за миг се вцепених.

— Всичко свърши. За тази вечер. Доказахме, че можем да се бием с тях. — Отново я целуна, по-дълго. — Беше неотразима.

Тя докосна раната му.

— Всички бяхме неотразими. Доказахме и още нещо. Вече сме единни.

— Кръгът е създаден.

Издаде дълга въздишка.

— Е, не си представях така брачния си обред. — Успя да се усмихне. — Но поне... Не, по дяволите, не го завършихме. Останете всички, моля ви. — Приглади мокрите си коси. — Няма да позволя онези чудовища да провалят сватбата ни. — Стисна ръката му и в този миг Мойра се втурна в стаята с кърпите и одеялата. — Чувате ли ме? Все още сте свидетели на брачна церемония.

— Раната на главата ти кърви. — Кийън подаде на Мойра влажно парче плат. — Продължавай! — подкани той Глена.

— Но, Глена, роклята ти...

Тя само се усмихна на Мойра.

— Няма значение. Единственото важно нещо е това. — Преплете пръсти с тези на Хойт и срещна погледа му. — Пред Богинята и Бога, и предците...

Хойт заговори в един глас с нея:

— ... извършваме този ритуал и се обявяваме за съпруг и съпруга. — Наведе се към нея и обхвана лицето ѝ с длани. — Ще те обичам и след края на света.

„Сега вече — помисли си тя — Кръгът наистина е сключен, сияещ и могъщ.“

Светлината на свещите стана по-топла и ги обгърна като златист ореол, когато устните им се сляха — с надежда, очакване и любов.

— И така — каза старецът, — когато обредът бил завършен, те се погрижили за раните си. После вдигнали тост за любовта, за истинската магия, която побеждава мрака и смъртта. В къщата, докато дъждът навън продължавал да вали, храбрите герои си починали и

започнали да се готвят за следващата битка. — Облегна се назад и вдигна чашата топъл чай, която прислужникът бе сложил до него. — Това е приказката за днес.

Веднага последва гръмогласно негодувание. Но старецът само се засмя тихо и поклати глава.

— Утре ще има още, обещавам ви, защото това не е край на историята. Само началото. Но слънцето вече спи, и вие също трябва да спите. Не научихте ли от приказката, че всички трябва да ценим светлината? Вървете. След като допия чая си, ще дойда да ви нагледам.

Останал сам, той отпи глътка чай и се загледа в пламъците. И се замисли за продължението на приказката, което щеше да разкаже на следващия ден.

[1] Галски израз на привързаност, означаващ скъпа, любов моя.
— Б.пр. ↑

АЗБУЧНИК НА ГЕРОИ И НАИМЕНОВАНИЯ

Алис Маккена — потомка на рода на Кийън и Хойт Маккийни.

Ан Клар — сега област Клеър.

Блеър Нола Бриджет Мърфи — една от шестимата в Кръга, воинът; преследвачка на демони, наследница на Нола Маккийни (най-малката сестра на Кийън и Хойт).

Бърън — карстова местност в Клеър, известна с пещери и подпочвени потоци.

„Вечност“ — нощният клуб на Кийън в Ню Йорк.

Влад — жребецът на Кийън.

Водопадът на феите — фантастично място в Галия.

Галия — на галски Гиъл, означава обещание; страната на Мойра и Ларкин, на която един ден Мойра ще стане кралица.

Гейлиув — сега Галуей, град в Западна Ирландия.

Глена Уорд — една от шестимата в Кръга, вещицата; живее в съвременен Ню Йорк.

Дарвел — една от селянките.

Дейви — дете-вамфир, синчето на Лилит, кралицата на вампирите.

Деърдре Ридок — майката на Ларкин.

Джеръми Хилтън — бившият годеник на Блеър Мърфи.

Долината на мълчанието — местност в Галия, където ще се състои решителната битка.

Едийн — малката племенница на Мойра.

Ейре — галското название на Ирландия.

Излийн — слуга в Галския замък.

Кери — област в най-югозападната част на Ирландия, понякога наричано Кралството.

Кийра — една от селянките.

Кийън Маккийни/Маккена — брат близък на Хойт, вамфир, господарят на мрака, един от шестимата в Кръга, изгубеният.

Кинг — най-близкият приятел на Кийън, сприятелил се с него като дете; управителят на „Вечност“.

„**Кладдоу**“ — знакът на боговете; келтски символ на любовта, приятелството и верността.

Кладенецът на Бриджет (Бриджете Уел) — гробище в областта Клеър, наречено на света Бриджет.

Кон — кученцето на Ларкин от детството му.

Ларкин Ридок — един от шестимата в Кръга, дареният с много образи, братовчед на Мойра, кралицата на Галия.

Лилит — кралица на вампирите или демоните, обявила война на човешкия род, превърнала Кийън във вампир.

Лора — жена-вампир, любовница на Лилит.

Луций — вампир, любовник на Лора.

Майкъл Томас Маккена — потомък на Кийън и Хойт Маккийни.

Малвин — селянин, войник в галската армия.

Манхатън — район в Ню Йорк, в който живеят Кийън Маккийни и Глена Уорд.

Мидиър — вампир, придворен магьосник на Лилит, кралицата на вампирите.

Мойра — един от шестимата в Кръга — ученият; принцеса, бъдеща кралица на Галия.

Мориган — богиня на войната.

Найл — воин в галската армия.

Нола Маккийни — най-малката сестра на Хойт и Кийън.

Огам — ирландска азбука от пети/шести век.

Оен — съпруг на Кийра.

Орин — най-малкият брат на Ларкин.

Оуън — зет на Хойт.

Принц Ридок — бащата на Ларкин, заемащ престола на Галия, вуйчо на Мойра.

Сирио — любовник на Лилит; човек.

Скалите на Мор (или Моър) — название на останките от крепости в Южна Ирландия, намиращи се на крайбрежните скали близо до Хаге Хед — „Моър О’Руан“.

Танцът на боговете — мястото, на което шестимата от Кръга преминават от реалността във фантастичния свят на Галия.

Тинин — пазачът на Галския замък.

Фален — зет на Ларкин.

Фергюс — зет на Хойт.

Хойт Маккийни/Маккена — един от шестимата в Кръга, магьосникът.

Шинан — сестра на Ларкин.

Шон Мърфи — бащата на Блеър Мърфи, ловец на вампири.

Шоп стрийт — културният център на Галуей.

Ярл — създателят на Лилит.

Издание:

Нора Робъртс. Кръстът на Мориган
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.